

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Julianne
DONALDSON

*Bir Rüya
Gibi*

Sisters Planet

Bir Rüya Gibi

**Aşk, bazen bilmediğiniz bir yolda
atıldığınız tedirgin adımların
ardından gelir**

Annesi öldükten sonra tüm yaşamı değişen Marianne, kendini büyükannesinin yanında, sıkıcı bir şehir hayatının içinde bulur. Oysa o eskisi gibi kırlarda dolaşmayı, resim yapmayı ve çok sevdiği atlarla gezintiyi çıkarmayı hayal etmektedir.

Marianne'nin kaderi, ikiz kardeşi Cecily'nin onu şehrin dışındakı, alılabildiğine yeşil arazilerle çevrili, muhteşem bir eve davet etmesiyle değişir. Koruması altında olduğu, kuralcı büyükannesi bu daveti kabul etmesine izin verir, aynı zamanda mirasını da ona bırakacağını açıklar. Fakat bunun için bir şartı vardır: Marianne tam bir hanımefendi gibi davranmayı öğrenmelidir.

Özgürlüğünü geri kazanma umuduyla yola çıkan genç kız, İngiltere kırsalında keyifli vakit geçireceğini düşünürken, kendini entrika ve romantizm dolu olayların içinde bulur. Yeni tanıştığı evin yakışıklı ve gizemli vârisi, onu tutkulu bir çıkmaza doğru sürüklerken, büyükannesinin isteğini yerine getirmek git gide zorlaşmaktadır.

Marianne, telaşlı kalbinin dizginlerini elinde tutmayı

başarabilir mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bir Rüya Gibi'nin her sayfası
aşk ve enrika dolu. Tekrar
tekrar okumak isteyeceğiniz
ve herkese önereceğiniz
bir kitap."

Jason F. Wright

"Bir Rüya Gibi, büyüleyici
karakterleri ve aşkla örülmüş
bir kurguyu şahane bir
okuma deneyimi için
bir araya getiriyor.
Bırakması çok zor."

Lynette Dashne

"Yürek hoplatan bir aşk
hikâyesi. Sürekli bir sonraki
sayfaya geçmek için
sabırsızlandım, ta ki kitabı
bitirinceye dek. Serinin
bütün kitaplarını
okumalıyım."

Mary Mull

Bir Rüya Gibi

Julianne Donaldson

1. Baskı: Mart 2016
ISBN: 978-605-348-929-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Julianne Donaldson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı	: Edenbrooke
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Filiz Sarıaloğlu
Editör	: Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı	: Özgür Balpınar - Elif
Redaksiyon	: Canan Hatiboğlu
Kapak Tasarımı	: Alla Özabat

Bath, İngiltere, 1816

Dikkatimi dağıtan şey meşe ağacıydı. Ağacın geniş, yeşil gölgeliğinin altında yürürken yukarıya bakacağım tuttu. Rüzgârın savurduğu yapraklar, saplarının üzerinde fırıl fırıl dönüyordu. Görür görmez ne kadar uzun zamandır onlar gibi dönmediğimi fark edip öylece kaldım. Dalların altında dururken en son ne zaman böyle bir dönme arzusu duyduğumu hatırlamaya çalıştım.

Tam bu sırada Bay Whittles bana gizlice yaklaştı.

“Bayan Daventry! Bu ne beklenmedik bir şeref!”

İrkildim ve telaşla Amelia Teyze’ye bakındım. Ben ağacın gölgesinde dururken o, çakıllı patikada ilerlemeye devam etmiş olmalıydı.

“Bay Whittles! Ben... ben yaklaştığınızı duymadım.” Genellikle bir kulağım onun beni takip eden ayak seslerinde olurdu. Ama meşe ağacı dikkatimi dağıtmıştı.

Bana sevinçle bakıp selam vermek için öyle bir eğildi ki korsesi gıcırdadı. Geniş yüzü terden parlıyordu, seyrekleşmiş saçları kafasına yapışmıştı. Adamın yaşı benim yaşımdan en az iki katıydı. Ve bu adam tahammül edebileceğimden daha tuhaftı. Ama itici özellikleri arasında beni en çok dehşete düşüren şey ağzıydı. Konuşurken dudaklarının kenarında tükürükler birikiyordu.

“Muhteşem bir sabah, öyle değil mi?” dediğinde ağzına bakmamaya çalıştım. “Aslında içimden gelen ‘Ah, ne muhteşem bir sabah; ah, ne muhteşem bir gün; ah, ne muhteşem bir hanımefendi yoluma çıktı bugün!’ demektir.” Alkış bekliyormuş gibi eğilip beni selamladı. “Ama bugün sizinle maniden daha iyi bir şey paylaşacağım. Yeni bir şiir yazdım, sadece sizin için.”

Teyzemin gittiğini tahmin ettiğim yöne doğru bir adım attım. “Teyzem şiirinizi duymaktan çok memnun olacaktır, Bay Whittles. Bizden sadece birkaç adım ötede olduğuna eminim.”

“Fakat Bayan Daventry, şiirimle memnun etmeyi umduğum kişi sizsiniz.” Bana daha da yaklaştı. “Sizi memnun ediyor, değil mi?”

Tutmaya kalkışırca diye ellerimi arkama sakladım. Daha önce elimi tutmaya çalışmıştı ve bu hiç de hoş bir durum değildi. “Korkarım şiirden teyzem kadar iyi anlamıyorum...” Başımı çevirip baktım ve rahatlayarak iç geçirdim. Evde kalmış teyzem beni bulmak için telaşla patikadan geri dönüyordu. Mükemmel bir refakatçiydi, gerçi o ana kadar bunun değerini bildiğim söylenemezdi.

“Marianne! Demek buradaydın! Ah, Bay Whittles. Uzak-tan sizi tanıyamadım. Biliyorsunuz gözlerim pek...” Mutlulukla ışıldayarak gülümsedi. “Yine bir şiirle mi geldiniz? Şiirleriniz çok hoşuma gidiyor. Kelimelerle aranız öyle iyi ki.”

Teyzem, Bay Whittles için mükemmel bir eş olurdu. Zayıf gözleri Bay Whittles’ın itici özelliklerini yumuşatıyordu. Ve akılsız biri olduğu için, onun saçmalamaları karşısında benim gibi dehşete kapılmıyordu. Aslına bakılırsa Bay Whittles’ın ilgisini kendi üzerimden teyzeme yöneltmek için bir süredir uğraşıyordum, ama henüz başarılı olamamıştım.

“Gerçekten de yeni bir şiirim var.” Bay Whittles kabanının cebinden bir kâğıt çıkardı ve sevgiyle okşadı. Dudaklarını, kenarında kocaman bir tükürük damlası bırakarak yaladı. İstemesem de gözlerim tükürüğe takıldı. Okumaya başladığında tükürüğü sallandı ama düşmedi.

“Bayan Daventry zarif ve hakiki, ne kadar da güzeldir gözlerinin rengi! Yeşil desem değil, ne de donuk kahverengi; yusyuvarlak gözler, deniz gibi mavi.”

Bakışlarımı titreşen tükürük damlasından ayırdım. “Bu çok hoş bir düşünce. Denizin rengi. Ama benim gözlerim maviden ziyade gri görünür. Gözlerimin griliğiyle ilgili bir şiir olsa hoşuma giderdi.” Masumane gülümsedim.

“Evet, elbette. Ben de pek çok kez gözlerinizin gri olduğunu düşünmüşümdür.” Bir an için kaşlarını çattı. “Ah, işte buldum! Gözlerinizin *fırtınalı deniz* rengine olduğunu söyleyeceğim, bildiğiniz gibi fırtınalı bir deniz genellikle gri görünür. Bunu değiştirmek kolay, daha önce beş kez yaptığım gibi şiiri baştan yazmak zorunda kalmayacağım.”

“Ne kadar zekice,” diye mırıldandım.

“Kesinlikle,” dedi Amelia Teyze.

“Dahası var: Bayan Daventry zarif ve hakiki, hoşuma gidiyor saçlarının rengi! Mum alevinde ıslıl ıslıl, kehribar gibi; o nasıl bir parlıttır.”

“Tebrikler,” dedim. “Ama saçımın kehribar renginde olduğunu hiç bilmiyordum.” Teyzeme baktım. “Sen saçımın kehribar renginde olduğunu hiç düşünmüş müydün, Amelia Teyze?”

Başını yana eğdi. “Hayır. Düşünmemiştim.”

“Gördünüz mü? Sizinle aynı fikirde olmadığım için üzgünüm, Bay Whittles ama sizi en iyisini yazmaya teşvik etmenin önemli olduğunu düşünüyorum.”

Başını sallayarak onayladı. “Saçınızı atımın rengine benzettğim şiiri mi tercih ederdiniz?”

“Evet,” dedim iç geçirerek. “O çok daha iyiydi.” Oynadığım oyundan sıkılmaya başlamıştım. “Belki de hemen eve gidip baştan yazmalısınız.”

Teyzem parmağım havaya kaldırdı. “Ama ben saçının tıpkı bal renginde olduğunu sıkça düşünmüşümdür.”

“Bal! Evet, işte bu.” Boğazını temizledi. “Mum alevinde ıslıl ıslıl, *bal* gibi, o nasıl bir parlıttır.” Islak ağzının tamamını sergileyecek şekilde sırttı.

Sarsılarak yutkundum. Bir insan evladı bu kadar çok salyayı nasıl üretebilirdi?

“Şimdi kusursuz oldu işte. Bu cuma Smith’lerin yemekli davetinde bu şiiri herkese okuyacağım.”

İrkildim. “Ah, ama herkesin içinde okumanız onu mah-

veder, Bay Whittles. Böylesine güzel bir şiirin sır olarak kalması en iyisidir.” Kâğıda uzandım. “Alabilir miyim lütfen?” Tereddüt etti, sonra kâğıdı avcuma koydu. “Teşekkür ederim,” dedim gerçekten içimden gelerek.

Ardından Amelia Teyze, Bay Whittles’a annesinin sağlık durumunu sordu. Bay Whittles annesinin ayağındaki kapanmayan yarayı tarif etmeye başlayınca midem altüst oldu. Bu tek kelimeyle tiksindi. Kafamı dağıtmak için onlardan uzaklaştım ve tekrar gözlerimi önceden ilgimi çeken meşe ağacına doğru çevirdim.

Büyük bir ağaçtı bu, kırsalı büyük bir hasretle özlememe neden olmuştu. Yaprakları hâlâ rüzgârla dönüyordu ve kendi kendime az önce duraksamama neden olan soruyu sordum: En son ne zaman dönmüştüm?

Bir zamanlar kendi etrafımda dönmek benim için bir alışkanlıktı. Büyükanнем bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyordu, bir bilseydi... Bu, başka alışkanlıklarıma eşlik ediyordu; meyve bahçemde bir kitapla oturup tek seferde okumak ya da kırsağımın sırtında sekerek kırlarda gezinmek gibi.

Kendi etrafımda en son dönüşümün üstünden en az on dört ay geçmiş olmalıydı. Yasımı tutarken evimden alınıp büyükanнемin Bath’daki evinin kapısına bırakılışımın üzerinden on dört ay geçmişti. Bu sırada babam yasını kendince tutmak için Fransa’da inzivaya çekilmişti.

On dört ay... Bu boğucu kentte terk edileceğimden korktuğum süreden tam iki ay fazla. Her ne kadar bana, buna inanmak için hiçbir sebep verilmediyse de bir yıl boyunca

birbirimizden ayrı yas tutmanın yeterli bir ceza olacağını ummuştum. Ve bu yüzden iki ay önce, annemin ölüm yıldönümünde, bütün gün babamın dönmesini beklemiştim. Kapıyı çalışını duyacağımı, kalbimin göğsümden çıkacak gibi olacağını defalarca hayal etmiştim. Kapıyı açmak için nasıl hızla koşacağımı düşlemiştim. Babamın beni eve götürmek için geldiğini söylerken nasıl gülümseyeceğini düşünmüştüm.

Ama iki ay önceki o gün babam gelmemişti. Geceyi mum ışığında yatakta oturup altın kafesimden çıkışımı haber verecek kapı sesini duymayı bekleyerek geçirmiştim. Fakat gün ağarmış, kapı çalmamıştı.

Rüzgârda oynayan yeşil yapraklara bakarken iç geçirdim. Bunca zamandır dönmek için hiçbir sebebim olmamıştı. Peki ya on yedi yaşında olup dönmek için hiçbir sebebimin olmaması? Asıl sorun buydu işte.

“Akıyor.” Bay Whittles’in sesi yeniden ilgimi çekti. “Doğruca dışarı akıyor.”

Amelia Teyze’nin benzi atmış gibiydi ve eldivenli elini ağzına kapamıştı. Araya girme vaktinin geldiğine karar verdim. Teyzemin koluna girip Bay Whittles’a, “Büyükanmem bizi bekliyor,” dedim. “Müsaadenizle.”

“Tabii, tabii,” dedi, yeniden eğilirken korsesi yüksek sesle gıcırdadı. “Yakında görüşeceğimizi umuyorum, Bayan Daventry. Belki Pump Room’da görüşürüz?”

“Şans eseri” karşılaşmak için Bath’ın sosyalleşme merkezini önerecekti tabii. Alışkanlıklarımı iyi biliyordu. Nazikçe gülümsedim ve en azından önümüzdeki hafta boyunca

Pump Room'da çay içmeye gitmekten kaçınmam gerektiğini aklımın bir kenarına yazdım. Ardından Amelia Teyzemi, çakıllı patikayı Royal Crescent'ten ayıran geniş çimenliğe doğru çektim. Bu yapı altın sarısı taşlardan oluşan zarif bir yarım ay şeklinde kıvrılıyordu, tıpkı sarılmaya hazır olarak açılmış bir çift kol gibi. Büyükanne'nin Royal Crescent'teki daire'si Bath'dakilerin en iyilerinden biriydi. Fakat bu lüks, Bath'da şehir hayatının en kötü biçimde yaşandığı gerçeğini de-ğiştirmiyordu. Kırsaldaki yaşantımı öyle çaresizce özlüyordum ki gece gündüz bunun acısını çekiyordum.

Büyükanne'mi odasında bir mektup okurken buldum. Koltuğuna bir tahtta oturur gibi yerleşmişti. Hâlâ siyah yas giysileri giyiyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp kusur arayan bakışlarını üzerimde gezdirdi. Gri ve keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu.

“Bütün sabah nerelerdeydin? Yine yaramaz bir çiftçi çocuğu gibi kırlarda mı koşuşturdun?”

Bu soruyu ilk kez duyduğumda korkudan ödüm kopmuştu. Bu kez gülümsedim, çünkü aramızdaki bu oyunu biliyordum artık. Büyükanne'nin günde en az bir kez iyi bir laf dalaşma girmekten zevk aldığını anlamıştım. Ayrıca onu asla böyle bir şeyle yargılamayacak olsam da aksi dış görünüşünün, zayıflıkların en büyüğü olarak gördüğü şeyi, yani yumuşacık bir kalbi sakladığını da fark etmiştim.

“Hayır, bunu sadece tek sayılı günlerde yapıyorum büyükanne. Çift sayılı günlerimi inek sağmayı öğrenerek geçiriyorum.” Eğilip alına bir öpücük kondurdum. Kolumu bir anlığına tuttu. Şefkate en çok yaklaştığı andı bu.

“Öf. Herhalde komik olduğunu sanıyorsun,” dedi.

“Aslına bakarsan hayır. İnek sağlamayı öğrenmek için çok çalışmak gerekiyor. Şu anda kendimi bu konuda acayip yetersiz görüyorum.”

Ağzının etrafında titreşen kasları gördüm. Bu gülümseyişini saklamaya çalıştığı anlamına geliyordu. Dantel şalını ani bir hareketle çekerek yanındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

Sehpanın üzerindeki mektup yığınınına göz attım. “Bugün bana mektup geldi mi?”

“Eğer o umursamaz babanı soruyorsan hayır, sana mektup gelmedi.”

Hayal kırıklığımı gizlemek için gözlerimi kaçırdım. “Muhtemelen şimdi seyahattedir. Belki de mektup yazmaya fırsat bulamamıştır.”

“Belki de bencilce yas tutarken çocuklarını unutmuştur,” diye mırıldandı. “Kendi sorumluluklarını, bunu istemeyen, özellikle de bu ilerlemiş yaşında hiç istemeyen birinin üzerine yıktı.”

İrkilerek geri çekildim. Büyükanнемin iğneleyici sözlerinden bazıları, diğerlerinden daha can yakıcı oluyordu. Bu özellikle acı veren bir konuydu, çünkü bir yük olduğum düşüncesinden nefret ediyordum ama gidebileceğim başka bir yer yoktu.

“Gitmemi mi istiyorsun?” diye sormaktan kendimi alamadım.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Budalalık etme. Amelia’nın budalalıkları bana yetiyor zaten.” Okuduğu mektubu katladı. “Yeğenimle ilgili daha kötü haberlerim var.”

Ah, şu alçak yeğen. Tahmin etmeliydim. Vârisi Bay Kellet'in karıştığı en son skandalı haber almaktan başka hiçbir şey, büyükannemi böylesine aksi bir ruh haline sokamazdı. Bay Kellet zamparanın, rezilin tekiydi ve büyükannemin büyük mirasına konmayı beklerken tüm parasını kumara harcamıştı. İkiz kardeşim Cecily onun gösterişli ve romantik olduğunu düşünüyordu, bense tam tersini. Bu Cecily'yle anlaşılamadığımız pek çok konudan biriydi.

"Bay Kellet bu kez ne yapmış?" diye sordum.

"Senin masum kulaklarının duymaması gereken şeyler." İç geçirdi, sonra daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Bir hata yapmış olduğumu sanıyorum, Marianne. Her şeyi mahvedecek. Ailenin adına sürdüğü leke büyük ve silinmez bir şey." Titreyen elini kaşına doğru kaldırdı, kırılgan ve bitkin görünüyordu.

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. Büyükannem karşımda hiç bu kadar zayıf bir görüntü sergilememişti. Bu hiç ona göre değildi. Ona doğru eğilip elini avcuma aldım. "Büyükanne? Kötü mü hissediyorsun? Sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

Elimi silkip attı. "Üstüme düşme çocuğum. Böyle davranışlara tahammülüm olmadığını biliyorsun. Yorgunum, hepsi o kadar."

Gülümsememi bastırdım. Bu şekilde cevap verebildiğine göre yeterince iyiydi. Ama daha önce böyle bir tepki verdiğini hatırlamıyordum. Genellikle Bay Kellet'in kötü davranışlarını umursamaz, neden en sevdiği yeğeninin o olduğunu hatırlardı. (Büyükannemin onu sevmesinin nedeninin, Bay Kellet'in

ondan korkmaması olduğunu düşünüyordum.) Onu hiç bu kadar endişeli ve ümitsiz görmemiştim.

Büyükannem sehpanın üzerindeki mektup yığınına işaret etti. “Sana Londra’dan bir mektup var. Oku ve beni birkaç dakikalığına rahat bırak.”

Mektubu aldım ve pencereye doğru yürüyüp tanıdığım elyazısını güneş ışığına doğru tuttum. Babam beni Bath’a getirirken, ikiz kız kardeşim Cecily için daha da uygun bir yer bulmuştu. Cecily on dört aydır Londra’daki kuzenimiz Edith’in yanında kalıyordu ve görünüşe göre orada geçirdiği her andan keyif alıyordu.

Cecily ile ben ikiz kardeşler olarak birbirimizden dikkati çekecek derecede farklıydık. Cecily kadınlık konusunda benden her bakımdan üstündü. Benden çok daha güzel ve zarifti. Piyoano çalıyor ve bir melek gibi şarkı söylüyordu. Beyefendilerle rahatça flört ediyor, şehir hayatını seviyor, soylu bir adamla evlenme hayalleri kuruyordu. Tutkulu biriydi.

Benim tutkularımsa onunkilerden tamamen farklıydı. Ben kırsalda yaşamak, atımı sürmek, bir meyve bahçesinde oturup resim yapmak, babamla ilgilenmek, ait olduğumu hissetmek ve zamanımı işe yarar, iyi bir şeylere harcamak istiyordum. Ama hepsinden öte, olduğum kişi olarak sevilmek istiyordum. Benim tutkularım Cecily’ninkilerle kıyaslanınca sakın ve sıkıcıydı. Bazen Cecily’nin yanında *benim* de sakın ve sıkıcı olduğumdan endişeleniyordum.

Son zamanlarda Cecily’den aldığım haberler, sadece en yakın arkadaşı Louisa Wyndham, ve Cecily’nin evlenmeye kararlı olduğu yakışıklı, soylu büyük ağabeyi hakkındaydı. Cecily

adını bana hiç söylememişti, mektuplarda sadece “ağabey” olarak bahsediyordu ondan. Mektuplarını benim kadar ağzı sıkı olmayan birilerinin görmesinden korktuğunu düşünüyordum. Belki de görmesinden endişelendiği kişi hizmetçim Betsy’ydi, sonuçta Betsy tanıdığım en uslanmaz dedikoducuydu.

Bunu Cecily’ye söylememiştim ama yakın zamanda Betsy’ye Wyndham’ların en büyük oğlunun adını sormuştum ve o da adının Charles olduğunu öğrenmişti. Sör Charles ile Leydi Cecily’nin kulağa hoş geldiğini düşündüm. Elbette bunun ardından, *Cecily onunla evlenmeyi seçtiyse bunu yapar*, diye düşündüm. Cecily’nin gerçekten istediği bir şeyi elde edemediği görülmemişti.

Mektubun mührünü kırmadan önce gözlerimi kapatıp içimden bir şey diledim: *Ne olur yine sevgili arkadaşı Louisa ve onun yakışıklı ağabeyinden uzun uzun söz ediyor olmasın*. Wyndham ailesine karşı ters bir tutumum yoktu, sonuçta annelerimiz çocukken çok yakın arkadaşlardı ve bu tanışıklık Cecily kadar beni de ilgilendiriyordu. Fakat son iki aydır Cecily’den bu konu dışında pek bir şey duymamış ve beni Wyndham ailesini önemseydiği kadar önemseydiğinden bile şüphe etmeye başlamıştım. Mektubu açıp okudum.

Çok sevgili Marianne.

Bath’ın sana bir hapisane gibi geldiğini öğrenmek beni çok üzdü. Ben Londra’yu çok sevdiğim için bu hissi anlayamıyorum. Belki de sen kâlbine doğa sevgisini alırken ben de ikizin olarak medeniyet sevgisini almışım. Bu sefer aramızda hiç de eşit bir ayrum olmamış, değil mi?

(Bu arada kardeşin olarak ben, şöyle şeyler yazmanı affedebilirim: "Başımı güzel bir şapka yerine günişiği, rüzgâr ve gökyüzünün örtmesini tercih ederim." Ama lütfen, sana yalvarıyorum, başkalarına böyle şeyler söyleme. İnsanların seni çok kırıcı bulmalarından korkuyorum.)

İçinde bulunduğun mutsuz halin farkında olduğum için, geçen hafta yaptığım her şeyi yazarak seni rahatsız etmeyeceğim. Sadece şunu söyleyeyim: Şehirde geçirdiğim ilk mevsim umduğum kadar eğlenceliydi. Bugün daha fazlasını anlatarak sabrını sınamayacağım, çünkü sana vereceğim önemli haberi okumadan mektubunu yırtmanı istemiyorum.

En sevdiğim arkadaşım Louisa Wyndham, kendisiyle birlikte kırsaldaki malikânesinde kalmam için beni davet etti. Anladığım kadarıyla çok görkemli bir yer. Kent ilçesinde, Edenbrooke adında bir yer. İki hafta sonra yola çıkacağız. Ama asıl önemli kısmı şu: Sen de davettisin! Leydi Caroline, "en sevdiği" çocukluk arkadaşının kızları olduğumuz için daveti seni de kapsayacak şekilde genişletti.

Ah, geleceğini söyle de olabilecek en güzel zamanı birlikte geçirelim. "Leydi Cecily" olabilmeme maceramda yardımını bile isteyebilirim (Bu kulağa müthiş gelmiyor mu?), çünkü şu aғabey de orada olacak elbette. Ve bu, onu elde etme fırsatım olacak. Dahası, sen de gelecekteki ailemle tanışma imkânı bulacaksın.

İçten dileklerle,

Cecily

İçimi öyle bir umut kapladı ki nefesim kesildi. Yeniden kırsalda olmak! Bath'ı ve berbat sınırlarını terk etmek! Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra yeniden kız kardeşimle olmak! Bu kadarı idrak edebileceğimden fazlaydı. Mektubu bir daha, bu kez daha yavaş, her kelimesinin tadını çıkararak okudum. Aslında Cecily'nin Sör Charles'ın sevgisini kazanmak için yardımına ihtiyacı filan yoktu tabii. Konu kur yapmak olunca, ona kendi kendine yapacağından daha fazlasını veremezdim zaten. Fakat bu mektup onun için hâlâ önemli olduğumun, beni unutmadığının ispatıydı. Ah, ne harika bir kardeş! Bu tüm sorunlarımın çözümü olabilirdi. Bu bana yeniden dönüp durmak için bir sebep verebilirdi.

“Ee? Kardeşin ne diyor?” diye sordu büyükannem.

Hevesle ona döndüm. “Beni Wyndham’ların Kent’teki malikânesine davet ediyor. İki hafta sonra Londra’dan yola çıkacakmış.”

Büyükannem kırıksık dudaklarını büzüştürüp bana endişeyle baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Yüreğim hopladı. Beni göndermemezlik etmezdi, değil mi? Bunun benim için ne demek olduğunu biliyorsa, etmezdi.

Mektubu göğsüme bastırırken bu beklenmedik lütfun geri çevrileceği düşüncesiyle kalbim acıyordu. “Gitmeme izin verir misin?”

Hâlâ elinde tuttuğu, Bay Kellet’le ilgili kötü haberleri veren şu mektuba baktı. Sonra mektubu yavaşça sehpa atıp sandalyesinde dikleşti.

“Gidebilirsin ama bir şartla. Yabani hallerini değiştir-

melisin. Bütün gün dışarıda koşturmak yok. Zarif bir genç hanımefendi gibi davranmayı öğrenmelisin. Kardeşinden ders al, o toplum içinde düzgün hareket etmeyi biliyor. Benim vârisim küçük, yabani bir çocuk gibi davranamaz. Yeğenimin utandırdığı gibi sen de utandırma beni.”

Ona bakakaldım. Vârisi mi? “Ne demek istiyorsun?”

“Tam olarak düşündüğün şeyi. Bay Kellet’i reddediyorum ve mirasımın büyük bölümünü sana bırakıyorum. Bu arada senin payına kabaca kırk bin sterlin kadar düşüyor.”

Ağzımın açık kaldığının farkındaydım, ama kapatacak gücü de bulamıyordum. Kırk bin sterlin! Büyükanne**min bu kadar** zengin olduğunu hiç bilmiyordum.

“Tabii,” diye devam etti, “mirasın içinde bir mâlikane yok ama umuyorum ki evlenip kendine bir tane edinirsin. Mirasımla en azından mükemmel bir eş bulmak için çalışabilirsin.” Ayağa kalkıp yazı masasına doğru yürüdü. “Wyndham’ları tanıyorum. Leydi Caroline’e bizzat cevap yazacak ve davetini senin adına kabul edeceğim. İki haftalık süre sana yeni elbiseler ayarlarmız için yeterli olur. Hemen hazırlıklara başlamalıyız.”

Masasına oturup bir kâğıt parçasını önüne çekti. Hareket edemiyordum. Hayatımın yönü birdenbire, hızla değişmişti.

Büyükanne**m başını kaldırıp baktı. “Ee? Ne söyleyecek-**sin bakalım?”

Yutkundum. “Ben... ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Teşekkür ederek başlayabilirsin.”

Hafifçe gülümsedim. “Elbette minnettarım, büyükanne.

Sadece... şaşkına döndüm. Böyle bir sorumluluk için uygun olduğumdan emin değilim.”

“Edenbrooke ziyaretinin amacı da bu zaten, kendini uygun hale getirmen. Wyndham’lar çok saygın bir aile. Onlarla birlikte olarak pek çok şey öğrenebilirsin. Aslına bakarsan şartım bu. Düzgün bir genç hanımefendi olmanı sağlayacağım, Marianne. Oradayken bana yazacak ve neler öğrendiğini anlatacaksın. Yoksa seni buraya geri çağırır, kendim yetiştiririm.”

Kafamda düşünceler hızla dönüyordu, hiçbirini bir anlam çıkarabileceğim kadar uzun süreliğine yerinde tutamıyordum.

“Solgun görünüyorsun,” dedi büyükannem. “Yukarı çıkıp uzan. Yakında kendine gelirsin. Ama sakın kız kardeşine şu miras meselesiyle ilgili tek kelime etme! Bu, şu anda başkalarının bilmesini isteyeceğin türden bir şey değil. Bay Whittles gibi bir aptalı bile başından savamadığma göre diğerlerine karşı tamamen çaresiz kalırsın. Servetinin peşine düşen sinsi adamlar çoğalır. Bırak bu haberi ilan etme zamanına ben karar vereyim. Yine de yeğenime durumu bildirmem gerek.”

Başımı iki yana salladım. “Tabii ki kimseye söylemem.” Altdudağımı ısırdım. “Peki ama Amelia Teyze’nin payı ne olacak? Ve Cecily’nin?”

Elini umursamaz bir tavırla salladı. “Amelia’nın payının seninkiyle ilgisi yok. Onun için endişelenme. Cecily’nin ise mükemmel bir eş bulmak için servete ihtiyacı yok ama senin var.”

Bu miras meselesi, acıma duygusunun sonucu muydu? Büyükannem aksi takdirde evlenemeyeceğimi düşündüğü için mi mirasını bana bırakıyordu? Bunu idrak etmenin beni

utandırması gerektiğini hissediyordum, ama tuhaf bir biçimde sakindim. Sanki beynimle kalbim arasındaki önemli bir bağ hasar görmüştü. Ağır ağır kapıya doğru yürüdüm. Belki de gerçekten biraz uzanmaya ihtiyacım vardı.

Kapıyı açtığımda Bay Whittles beni az kalsın yere devirecekti. Kapıya yaslanmış olmalıydı, çünkü dengesini kaybederek odaya doğru sendeledi.

“Affedersiniz!” diye haykırdı.

“Bay Whittles!” Ona temas etmemek için hızla geri çekildim.

“Ben... şiirim için geri dönmüştüm. Önerdiğiniz değişiklikleri yapabilmek için.”

Onun arkasına bakınca koridorda bekleyen Amelia Teyze’yi gördüm. Bu Bay Whittles’in evde oluşunu açıklıyordu. Cebimden şiirini çıkardım ve eline dokunmamaya dikkat ederek ona uzattım. Odadan çıkarken ve koridordan ön kapıya doğru giderken dört kez eğilip teşekkür etti bana. Bu adam inanılmaz derecede gülünçtü.

Fakat onu görünce içimde bir heyecan dalgası yükseldi ve beynimle kalbim arasında hissettiğim o tuhaf boşluğa bir köprü oldu sanki. Miras umurumda değildi, onu sonra düşünürdüm. Yakında Bath’ı terk edebilecek ve Bay Whittles’ı bir daha asla görmeyecektim. Gülümsedim ve arkamı dönüp merdivenlerden yukarı koştum. Yazmam gereken bir mektup vardı.

Cecily’ye daveti kabul ettiğimi yazdım, ama miras meselesinden söz etmedim. Büyükanнемin sözlerine rağmen,

onun Cecily'ye miras bırakmama konusundaki kayıtsızlığı'nın aynısını Cecily'nin mirastan pay almama konusunda göstereceğini sanmıyordum. İkiz kardeşim bir tek çeyizle yetinirken kırk bin sterlini kendime saklayamazdım elbette. Böylesine adaletsiz bir kazanç beni rahatsız ediyordu.

Fakat birkaç gün bu konuda endişelendikten sonra, ileride Cecily'yle bu meseleyi çözecek çok vaktimiz olacağına karar verdim. Sonuçta miras henüz bana ait bile değildi. Ve büyükannem hâlâ gayet dinçti. Paranın benim üzerime geçmesi yıllar sürebilirdi. Gerçekleşmeden önce bundan kimseye söz etmemek niyetindeydim.

Sonraki iki hafta, terzi ve şapka dükkânlarına yaptığımız coşkulu ziyaretlerin kargaşasıyla geçti. Bu alışverişlerden keyif almalıyım aslında, ama Edenbrooke'ta vitrine çıkacağım düşüncesi, keyfimi kaygıya dönüştürmüştü. Ya Cecily'yi müstakbel ailesi karşısında utandırırsam? Belki de beni davet ettiğine pişman olacaktı. Peki büyükannemin benden beklediği görgü kurallarına uyabilecek miydim acaba? Bath'dan ayrılma zamanı gelinceye kadar bu meselelere kafa yordum.

Gideceğim sabah, kahvaltıdan sonra büyükannem bana şöyle bir baktı ve, “Kesinlikle hasta görünüyorsun, çocuğum. Neyin var senin?” dedi.

Güçlülükle gülümseyerek, “İyiyim,” dedim. “Sadece biraz gerginim sanırım.”

“Keşke bir şey yemeseydin. Uzun araba yolculuklarında midesi bulanana tiplere benziyorsun.”

Bath'a geliş yolculuğunu gayet iyi hatırlıyordum. Yol

boyunca birinde botlarımın üstüne olmak üzere üç kez kusmuştum. Yabancı bir eve o durumda ulaşmayı kesinlikle istemiyordum.

“Belki de haklısın,” dedim tabağımı iterken. İştahım kalmamıştı zaten.

Büyükannem, “Gitmeden önce sana bir şey vermek istiyorum,” dedi. Dantel şalının altından titrek elini uzattı ve boynundaki bir madalyonu çıkarıp bana verdi.

Altın madalyonu özenle açtım, içinde gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi. Narin oval çerçevenin içinde annemin minyatür bir resmi vardı. “Ah, büyükanne,” dedim nefes nefese. “Bunu daha önce hiç görmemiştim! Burada kaç yaşındaydı?”

“On sekiz. Bu resim babanla evlenmeden hemen önce çizildi.”

Demek annem benim yaşımıdayken böyle görünüyordu. Eşine az rastlanır güzelliğiyle Londra’da nasıl bir heyecan yarattığını hayal etmek güç değildi. Bu annemin elimdeki tek resmiydi. Diğer portreleri hâlâ Surrey’deki evimin sessiz koridorlarında asılıydı. Zinciri boynuma taktım, madalyonun huzur veren bir ağırlıkla tenime değdiğini hissettim. Tedirginliğim o anda kayboldu ve daha rahat nefes almaya başladım.

Hizmetçilerden biri arabanın hazır olduğunu söyledi. Ayağa kalktım, büyükannem ciddi bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdükten sonra başını sallayarak onayladı.

“Bak, senden ailenin adına neler borçlu olduğunu hatırlamanı istiyorum. Beni utandıracak bir şey yapma. Dışarı her çık-

tığında şapkanı takmayı unutma, yoksa çillenirsin. Ve bir şey daha..." Boğum boğum, kalın eklemli parmağını bana uzatıp salladı; yüzünde mutlak bir ciddiyet ifadesi vardı. "Sakin ama sakın, insanların önünde şarkı söyleyeyim deme."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona ters ters baktım. "Şu son tavsiyeye pek ihtiyacım yoktu."

Kıkır kıkır güldü. "Hayır, zaten bunu yapacağını düşünmüyordum. En son şarkı söylediğinde yaşanan dehşeti unutmak mümkün mü?"

Utancımı hatırlayınca kızardığımı hissettim. Halka açık ilk resitalimin gerçekleştiği akşamın üzerinden dört yıl geçmişti ama hâlâ her düşündüğümde utanırım.

Amelia Teyze'ye hoşça kal dedim, yola çıkmak için can atıyordum ama tanıdık bir sesin adımı söylediğini duydum. İrkildim. Gerçekten de Bay Whittles'a son kez katlanmak zorunda mıydım?

Aceleyle bana doğru yürürken elinde bir kâğıt parçasını sallıyordu. "Düzenlenmiş şiirinizi getirdim. Hemen gitmiyorsunuz, değil mi?"

"Korkarım gidiyorum. Yani veda zamanı, Bay Whittles."

"Fakat... fakat bugün yeğenim geliyor ve sizinle tanışmak istediğini ifade etmişti. Doğrusunu isterseniz Bath'a geliş sebebi bu."

Bay Whittles'ın akrabalarıyla tanışmak umurumda değildi. Bu yerden gitmek ve onu bir daha asla görmemek istiyordum.

"Üzgünüm." Önünde dikilmiş bir uşağın binmem için kapısını tuttuğu arabayı işaret ettim. "Bekleyemem."

Yüzü düştü ve sanki bir an için gözlerinden derin bir hayal kırıklığı geçti. Ardından elimi tutup dudaklarına götürdü. Elime kondurduğu öpücük o kadar ıslaktı ki eldivenimde izi kaldı. Tiksintiyle ürperdiğimi görmesin diye arkamı döndüm. Ben arabaya binerken, tanımadığım arabacı başını salladı. Arabanın içindeki Betsy'nin beni en azından dört saat sürecek dedikoduyla beklediğinden emindim.

“Büyükanne min arabacısı nerede?” diye sordum Betsy'ye.

“Geçen hafta gut hastalığı yüzünden yataklara düşmüş, büyükanne de bu arabacıyı tuttu.” Başıyla arabanın ön tarafını işaret etti. “Adı James.”

Doğrusu on iki saat boyunca arabayı güçsüz, yaşlı bir adamın sürmeyeceğini gördüğüm için rahatlamıştım. Bu arabacı çok daha zindeydi ve muhtemelen bizi daha çabuk götürürdü. Ama Betsy hoşnutsuz bir tavırla dudaklarını kenetledi.

“Sorun ne?” diye sordum.

“İlişkileriniz hakkında ileri geri konuşmak istemem Bayan Marianne, ama büyükanne nüz bu yolculuk konusunda bu kadar pinti davranmamalıydı. Bana kalırsa bunun haricinde bir arabacı daha tutmalıydı.”

Omuz silktim. Hazırlıklarla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu ve gideceğimiz yere sağ salim ulaştığımız sürece mutlu olacaktım. Sonuçta kırsalda yolculuk yapacaktık, tehlikeli olabilecek anayollardan birinde değil.

Araba sokaklar boyunca ilerlerken kente son kez bakmak için pencereye döndüm. Artık buradan ayrıldığıma göre Bath'ın, özellikle de yakınlardaki tepelerden çıkarılan, aynı altın renkli

taşlardan inşa edilmiş binalarının bir bakıma güzel olduğunu gönülsüzce kabul edebilirdim. Arabanın tekerlekleri parke taşlı sokaklarda dönüyor, sabahın bu erken saatinde kaplıca sularına girmeye gidenlerin yanından geçip gidiyorduk.

Betsy aniden öne eğildi. “Bay Kellet mi şu?”

Bu gerçekten de Alçak Yeğen’di; gevşek, umursamaz bir tavırla Pump Room’un önünde dolanıyordu. Yanından geçerken bize doğru baktı. Hemen başımı çevirdim ama gördüğüne şüphe yoktu, çünkü beni her zamanki gibi şapkasını çıkarıp sırtarak selamlamıştı.

Şükürler olsun ki bugün gelmişti. Dün olsa büyükanne-min onu mirasından mahrum bıraktığı haberini alışına şahit olacaktım. Tam zamanında kaçmıştım. Ama Betsy’nin sohbetinden kaçamadım.

“Edenbrooke’a gitmek için nasıl sabırsızlanıyorum anlatamam! Ne kadar görkemli bir malikâne olduğunu duymuştum ve yemin ederim ki Bath’dan ayrılmaktan mutlu olacağım, çünkü burada konuşmaya geçecek hiç kimse yok. Kent’te harika vakit geçireceğimizi tahmin ediyorum.”

Bath’dan ayrılıp tepelik kırsalda ilerlerken Betsy her zamanki gibi aralıksız konuşmaya devam etti. Mirasımla ilgili sırrın hâlâ saklı olduğunu anlayınca rahatlamıştım. Çünkü Betsy meseleyi duymuş olsaydı başka hiçbir şeyden söz etmezdi.

Kulağına gelen son dedikodu ve “harika macerasıyla” ilgili gevezelik ederken arada bir yan tarafındaki mindere bakıyordu. Her bakışında susuyordu ki bu onun için tuhaf bir durumdu. Ben de arabanın o kısmında ilgisini çeken şeyin

ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ama ona soracak enerjiyi kendimde bulamadım, çünkü midemde bir bulantı vardı.

Öğle vakti bir anda durduk ama hâlâ yemek yemenin akıllıca bir hareket olmadığını düşünüyordum. Yolculuğumuzun bir sonraki ayağı bizi anayoldan uzağa götürdü ve gün ilerlerken midem bulanmaya devam etti. Büyükannemin arabası eskiydi ve yayları iyi değildi; bu yüzden yoldaki her bir tümseği, her bir çukuru hissediyordum.

O öğleden sonra güneşli hava bulutlarla kaplandı, gökyüzü çelik bir tencere kapağı gibi grileşti. Ruh halim de havaya göre değişti ve üzerime bir huzursuzluk çöktü. Madalyonuma dokunup tedirgin hissetmemek için kendimi telkin ettim. Bu heyecan verici bir maceraydı. Ve Wyndham ailesi nasıl olursa olsun, Cecily orada olacaktı ve bu yüzden endişelenecek bir şey yoktu. Karşımdaki koltukta uyuklayan Betsy'nin gevezeliği, yerini hafif bir horultuya bırakmıştı. Pencereden dışarı baktım ve Cecily'yi yeniden göreceğimi düşündüm.

Annemin hayatını kaybettiği kazadan önceki hayatım bir peri masalı sayılabilirdi ve ben onu anlatmaya şöyle başladım: Bir varmış bir yokmuş, yıllardır çocuk özlemi çeken bir adamla bir kadının ikiz kızları olmuş. Kızları, adamla kadın için güneşle ay gibiymiş.

Cecily güneşti, bense ay. İkizdik ama birbirimize sadece sıradan kız kardeşlerin benzediği kadar benziyorduk. Cecily'nin güzellik konusunda hakkından fazlasını aldığı ve bu yüzden de hakkı olandan fazla ilgi gördüğü daha o zamandan çok açıktı. Ve zaman zaman kendi ışığımla parıldayabilmeyi

dilesem de Cecily'nin ışığını yansıtmaya alışmıştım. Ben onun ışıltısının gölgesinde kalarak büyüdüm. Ve daha az ışıltı dama rolünden her zaman hoşlanmasam da en azından rolümü iyi oynuyordum. Cecily'nin parlamasını sağlamayı biliyordum. Dünyadaki yerimi de...

Ama kendimle ilgili bildiğim her şey ve dünyadaki yerim, annemin ölümünden sonra değişip altüst olmuştu. Cecily cenazeden sonra Londra'ya gitmişti. Daima Londra'da yaşamak istemişti zaten ve Edith de onu büyük bir memnuniyetle karşılamıştı. Ben babamı asla terk etmezdim. Cecily'nin gidişi, fîrardan başka bir şey değildi.

Kısa süre sonra babam beklenmedik biçimde benim büyükanneimin yanında, Bath'da yaşayacağını söylemişti. İtirazlarım faydasızdı. Ülkeden ayrılıp Fransa'ya gitmişti ve o zamandan beri oradaydı. Ailemiz paramparça olmuştu. Ama Edenbrooke'a yaptığım bu yolculuğun, her şeyi yoluna koymak için bir fırsat olabileceğini umuyordum. Yeniden kardeşimle olacaktım ve belki ikimiz birlikte babamı eve dönmeye ikna edebilirdik.

Madalyonu kalbime doğru bastırdım ve içimde daha da büyük bir umut dalgası hissettim. Şüphesiz annemin portresinin kalbim üzerinde sihirli etkileri vardı. Hatta belki midem üzerinde de, çünkü çok geçmeden midemin sakinleştiğini, rahatladığını hissettim. Kısa süre sonra araba sarsılıp sallanırken ben de uyuklamaya başladım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama bir sarsıntıyla uyandım, loş ışıkta bir an için kafam karıştı. Etrafa bakınıp

beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Betsy yüksek sesle horluyordu ama o, ben uykuya dalmadan önce horlamaya başlamıştı zaten. Beni uyandıran şey onun sesi olamazdı. Ardından arabanın durmuş olduğunu fark ettim. Acaba Edenbrooke'a geldik mi diye pencereden dışarı baktım. Hiç ışık yoktu, görkemli bir malikâne yoktu, hatta bir han bile yoktu. Ama gökyüzünün açıldığını ve parlak dolunayın ortalığı aydınlattığını gördüm.

Bir tabanca, sessizliğin içinde gürültüyle patladı. İrkiyerek yerimden sıçradım. Bir adam feryat etti, araba öne doğru sarsıldı.

Betsy uyandı. “O ses neydi?” diye mırıldandı.

Yüzümü pencereye dayadım. Camın arkasından bir çift göz bana bakıyordu. Çığlık attım. Arabanın kapısı açıldı ve içeriye geniş, karanlık bir gölge düştü.

“Ya paranı ya canını!”

Ses derin ve boğuktu.

Haydutlardan söz edildiğini duymuştum ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Arabadan inmem, mücevherlerimin ve paramın tamamını onlara vermem gerekiyordu. Ama tehditkâr sesi duyunca, içimden bir ses arabanın korunaklı ortamından ayrılmanın aptalca olacağını söyledi.

El yordamıyla çantamı buldum ve açık kapıdan dışarıya attım. “İşte. Param burada. Al git.”

Fakat maskeli adam parayı görmezden gelip boynuma yapıştı.

Avazım çıktığı kadar bağırarak geri çekildim ve bir çı-

tırtı duydum. Elini sıkıp yumruk yapmadan önce, hırsızın parmaklarının arasından sallanan metal zincirin parıltısını gördüm. Kolyem. Madalyonum. Anneme ait elimdeki tek resim. Almak için atıldım ama haydut umursamaz bir tavırla gülümseyerek zinciri geri çekti.

Bu sırada diğer elinde tuttuğu şeyi gördüm. Bir tabanca. “Şimdi arabadan in.”

O kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu ki iliklerime kadar ürperdim. Kürekkemiklerimin arasından soğuk terler boşandı. Çırpınarak arabanın en uzak köşesine doğru kaçtım. Arabadan inmeme istiyorsa beni dışarıya sürüklemesi gerekecekti.

Belli ki o da aynı fikirdeydi. Ayak bileğimi yakaladı ve sertçe burktu. Bacağımda ani bir acı yükseldi. Arabanın zeminine yüzüstü düştüm ve adam beni geriye doğru çekmeye başladı. Yerde çırpındım, parmaklarım tutunabileceğim bir şeyler aradı, çığlık atmaya başladım. Çığlığım yükseldikçe yükseldi; dehşet dolu, müthiş bir haykırış... Sonunda çığlık atanın ben olmadığımı fark ettim. Bu Betsy’ydi.

Onu unutmuştum ama şimdi haykırışı, gecenin içinde kalp atışlarımı yükselten korkunç, buz gibi bir sesle çınılıyordu. Deli bir kadının sesi gibiydi. Bir anda onun haydudun tabancasından haberi olmadığını fark ettim. Onu uyarmak için ağzımı açmıştım ki başımın üzerinde keskin, kulakları sağır eden bir patlama duydum.

Çığlık yerini solumaya bıraktı, bu sese yüksek perdeden küfürler ve telaşlanmış atların kişnemeleri eşlik ediyordu. Hava dumanla kaplanmıştı. Araba sallandı ve kapısı ayak bi-

leğimin üzerine kapandı. Duyduğum şiddetli acıyla ciyak ciyak bağırdım ve dizlerimin üzerinde doğruldum.

“Betsy! Yaralandın mı?”

Ayağa kalktım ve onu doğru düzgün görebilmek için omuzlarından tuttum. Başını sağa sola salladı, kesik kesik solumaya devam ederek bana bir şey uzattı. Titreyen elinin kavradığı gümüş tabanca ay ışığında parladı. Betsy’ye şaşkınlıkla baktım, ardından tabancayı alıp dikkatle koltuğun üzerine koydum.

Toynak sesleri dikkatimi çekince pencereden dışarı baktım ve at üstünde dörtnala ilerleyen bir adam gördüm. Anlaşılan haydudumuz kaçmıştı.

Betsy koltuğa çöktü, ben de yanına yığıldım. Başımı ellerimin arasına alıp öne eğildim.

Betsy’nin kesik kesik soluması, yerini hıçkırıklara bırakmıştı. “Ah, olamaz! Ben... ben birini vurdum. Ya onu öl... öldürdüysem? Ne... ne olacak bana?”

Başım dönüyordu. Derin bir nefes almaya çalıştım ama havada asılı duman genzimi yaktı. “Hayır, onu öldürmediğine eminim. Adamın atıyla uzaklaştığını gördüm. Peki ama sen onun tabancasını nasıl oldu da alabildin?”

“Onun.. onun tabancasını almadım,” dedi hıçkırmaya devam ederek. “Koltuk... minderinin altında gizli olanı kullandım.”

Bunu duyunca başımı kaldırdım. “Orada tabanca mı vardı? Başından beri? Bunu nereden anladın?”

“Siz Bay... Bay Whittles’la konuşurken fark ettim.”

Öyle rahatlamıştım ki kahkaha atacaktım. Betsy bizi kurtarmıştı! Hıçkırıkları yüzünden kafalarımız birbirine çarpana kadar sarıldım ona. Geri çekildiğimde aklıma geldi.

“Bir dakika, James nerede? Neden yardımımıza koşmadı?”

Araba durduktan hemen sonraki ilk el ateş sesini hatırladım birden. Bir adam haykırmıştı. Yüreğim korkuyla dolmuştu. Başımı çevirdim ve kırık camın dışarısında, yerde yatan bir adam gördüm. Bu arabacımız James’ti.

Arabadan atlayıp ona doğru koştum. Adını söyledim, omzundan tutup onu sarstım ama cevap vermedi. Şapkamı atıp yüzümü onunkine dayadım. Yanağıma sönük bir nefes değince rahatlayarak kendimi bıraktım. Yaşıyordu. Ellerimi gövdesinde gezdirerek yaralanmış mı diye baktım. Omzundaki yapışkan ıslaklığı hissedince donakaldım. Vurulmuştu.

“Betsy! Yardımın gerek! Çabuk!”

Babamın köpeğinin bir av kazası sonucunda vurulduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Babam fularını çıkarıp kanayan yaraya bastırmişti, bunu kanamayı durdurmak için yaptığını söylemişti. Bir köpekte işe yaradığına göre, bir insanda da mutlaka işe yarardı.

Kısa ceketimi çıkarıp geniş bir bez olacak şekilde katladım. Kolayca erişebileceğim bir tek bu vardı elimde. Bu acil durumda elbette iç etekliğimi çıkarmayı denemeyecektim. James’in paltosundaki en ıslak yeri el yordamıyla buldum ve katladığım ceketı oraya koyup Betsy’ye bastırmasını söyledim.

Ayağa kalkıp arabaya yöneldim. O kargaşada atlar ürküp arabayı James'in düştüğü yerden birkaç metre öteye çekmişlerdi. Çabucak ihtimalleri düşündüm. James'i mi arabaya taşımalıydık, yoksa arabayı mı onun yanına getirmeliydik? James'e tereddütle baktım. Onun ağırlığının yarısını bile kaldıramayacağımdan emindim; Betsy ise neredeyse benim kadar ufak tefekti. Bu durumda araba James'in yanına gelmek zorundaydı.

Atlar hâlâ tedirgin ve dizginleri tuttuğumda şahlanacakmış gibiydiler. Onları hareket etmeye, özellikle de geriye doğru hareket etmeye ikna etmek kolay değildi. Bir yerden sonra James ile Betsy'nin yanından dörtnala geçip gideceğiz diye korktum. Hal böyleyken arabayı getirmek epey uzun sürdü.

Terliyordum, ellerim titriyordu. Acele etmeye çalışırken ayağım bir şeye takıldı. Toprağın üzerine boylu boyunca devrilişip yanağımı yere çarptım. Eteklerim ayağıma dolanarak doğrulmaya çalışırken ayaklarımın dibinde çantamı buldum. Haydut paramı istememiş miydi? Çantamı elbisemin içine tıktım ve işime baktım. Zor kısma gelmiştik, James'i arabanın kapısına doğru kaldırıp içeriye itme kısmına.

Ben omuzlarından tuttum, Betsy de ayaklarından tuttu ve onu işkence sayılabilecek kadar yavaş bir şekilde, santim santim sürükledik. Sık sık duraksayıp onu yere bırakıyor, soluklanıyorduk. Nihayet arabanın kapısına getirdiğimizde, basamağın yerden ne kadar yüksek olduğunu fark ettim; az kalsın ağılıyordum. Kollarım yorgunluktan titriyordu ama onu yukarı çekmenin bir yolunu bulmak zorundaydık.

James'in omuzlarını tekrar yere koydum ve Betsy'ye ümitsizce baktım. Arabaya doğru yığıldı.

"Bunu yapmalıyız, Betsy. Nasıl olacak bilmiyorum ama buna mecburuz."

Başını salladı ve ikimiz James'i botlarından tutup ayaklarını arabanın içine doğru ittik. Ardından onun üzerinden atlayıp arabaya girdik. Kalçaları kapıdan içeri girinceye dek asılıp tüm gücümüzle onu çekiştirdik. Tekrar üzerinden geçip aşağıya atladım. Eğer hâlâ hayattaysa itilip çekilmekten ötürü çokça kan kaybediyor olduğuna şüphe yoktu. Onu omuzlarından tutup kaldırdım, Betsy kollarından çekerken ben de ittim. Nihayet onu içeri tortop yatırmayı başardık. Hareket edip tekrar yere düşmemesi için aceleyle kapıyı kapattım.

"Yarasına bastırmaya devam et!" diye bağırdım kırık camdan içeri.

"Nasıl yapayım? İki büküm halde."

"Yapmaya çalış işte!" Sürücü koltuğuna tırmandım, ne kadar yükseğe çıktığımı fark edince sendeledim ve dizginlere yapıştım. En azından at arabası kullanmayı biliyordum, çok şükür ki babam bana öğretmişti. Atlar benim yabancı dokuşum yüzünden huzursuzca ilerliyordu. "Arabayı James'in kullanmasını sizin kadar ben de isterdim," diye mırıldandım dizginleri atların sırtlarına vururken.

Görünüşe göre hiçliğin ortasıdaydık. Bitkinlikten kollarım, omuzlarım sızlayıncaya kadar sürdüm, sürdüm. Dört ürkmüş atı kontrol altında tutmak kolay bir şey değildi.

Nihayet uzakta bir ışık gördüm, bu hayatımda gördü-

ğüm en güzel şeydi. İlerledikçe gördüklerimden, bir hana doğru yaklaştığımıza emin olup daha da rahatladım. Kapının üzerinde asılı duran, kabaca yontulmuş tahta tabelada “Gül ve Taç” yazıyordu. Arabayı avluya sürdüm ve bacaklarım titreyerek aşağıya indim.

Kapıya doğru koşturdum, telaşım yüzünden kapıyı gerekenden biraz daha sertçe açtım. Kapı arkasındaki duvara gürültüyle çarptı. Barda dikilen uzun boylu bir beyefendi bana doğru baktı. Hiç şüphe yok ki girerken çıkardığım ses dikkatini çekmişti.

Zayıf bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızla ona doğru yürüdüm.

“Avluda yardıma ihtiyacım var. Hemen.” Bunu kabalık derecesinde buyurgan bir tavırla söylemişim, ama James’in durumuyla ilgili o kadar endişeliydim ki tavrım umurumda değildi.

Beyefendi beni darmadağın saçlarımdan (Şapkamı nerede bırakmışım?) başlayıp çamurlu botlarıma kadar süzerken bir kaşını kaldırdı. “Korkarım zannettiğiniz kişi ben değilim.” Kelimeleri geveleyerek konuşuyordu, ses tonu soğuktu. “Hancıyı mutfakta bulursunuz herhalde.”

Kibirli bakışları karşısında kızardım, ardından tüm olup bitenler yüzünden gerilmiş sinirlerim birden boşalıverdi. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi? Göğsümden bir öfke alevi yükseldi ve gururum alevlerin arasından başını uzattı. O anda kendimi büyükannem kadar güçlü ve mağrur hissettim.

Çenemi havaya kaldırıp, “Kusura bakmayın,” dedim. “Karşımda bir beyefendi olduğunu düşünmüştüm. Dediğiniz gibi, sandığım kişi olmadığınız belli.”

Barın arkasındaki açık kapıya doğru dönmeden önce yüzündeki utanç ifadesine kısaca baktım. “Merhaba! Hancı!” İriyarı, saçları dökülmüş bir adam, ellerini gömleğine kurularak karşımda belirdi. “Avluda acil yardıma ihtiyacım var!”

“Evet, tabii,” dedi peşimden dışarıya gelirken.

Arabanın kapısını açtığımda açıklama yapmama gerek kalmadı. Bu korkunç bir manzaraydı. James yerde iki büküm yatıyordu, Betsy başını kaldırmıştı, yüzü kireç gibi hem-beyazdı, ikisinin üzeri de koyu kan lekeleriyle kaplıydı. Bunu görmeye hazır olduğum halde dehşete kapıldım.

Hancının girişken ve boylu poslu bir adam olmasına şükrettim hemen. İçeriye uzanıp James’i kucığına aldı ve hana taşıdı. Betsy’yle ikimizin o kadar uzun sürede, eziyet çekerek başardığımız bir şeyi onun böyle kolayca yapışını izlerken neredeyse ağlayacaktım.

Betsy arabadan indi, biraz sendeliyordu. Kolumu beline dolayıp onu tuttum, hancının arkasından içeri girip merdivenleri tırmandık. Yakınımızda dikilen küstah beyi gözücuyla gördüm ama görmezden geldim.

Merdiven basamakları, bitkin ve titrek vücudumun aşabileceğinden çok daha fazla gibiydi. Hancı önümüzdeki sahanlığa ulaşmış soldaki bir odaya yöneldi. Tek istediğim Betsy’ye bir yatak bulmak, sonra da James’le ilgilenmekti. Fakat sahanlığa ulaştığımızda gürbüz bir kadın karşıma dikildi.

“Bu gürültü de ne böyle?” diye sordu ellerini geniş kalçalarına dayayarak, “Burası saygın bir handır, ben de tuhaf olaylara müsamaha gösterecek biri değilim.”

Başımı dikleştirdim. “Arabacım yaralandı, hizmetçim de yere yığılmak üzere. Rica ederim bize bir oda gösterin.”

Şaşkın bir ifadeyle ağzını hemen kapadı, dizlerini bükerek beni selamladı ve, “Kusuruma bakmayın hanımefendi,” dedi. “Fark edemedim... Evet, elbette.” Ardından beni sahanlığın sağ tarafındaki bir odaya buyur etti. Tepkisinden anladığım kadarıyla ben konuşuncaya dek hanımefendi olduğumu fark edememişti. Bu düşünce içime dert oldu.

Betsy’nin ne kadar harap halde olduğunu ancak onu yardımla yatağa oturtuktan sonra fark ettim. Tabancayla birine ateş ettiği ve ben arabayı sürerken yaralı bir adamı kollarında tuttuğu düşünülünce epey büyük bir şok yaşamıştı.

“Uzan,” dedim. Olanlar hakkında konuşma ihtiyacı duymamasına sevindim. Betsy yatağa yığılıp bir kolunu yüzüne dayadı. Hancının karısı (tahminime göre) elinde bir leğen, sabun ve havluyla içeri koşturuncaya dek Betsy’yi kaygıyla izledim.

“Temizlenmek isterseniz diye,” dedi kadın ellerime anlamlı anlamlı bakarak. Ben de gözlerimi ellerime çevirdim. Evet, neredeyse Betsy’ninkiler kadar korkunç görünüyorlardı. Kadın kapıda duraksadı. “Güzel, sıcak bir yemek size iyi gelecektir. Aşağıya, salona gelin de sizin için bir şeyler hazırlatayım. Boş bir mideyle böyle durumlara dayanmak çok zor olur.”

Başımı sallayarak onayladım ve her şeye rağmen yardımcı olduğu için rahatlatarak ona sessizce teşekkür ettim.

Avuçlarımı su dolu leğene batırınca tüm çizikleri, açık sıyrıkları hissettim. Ellerimi sabunlayıp dirseklerime kadar yıkarken duyduğum sızıyla inledim. Leğendeki su kırmızıya boyanmıştı, bu görüntü karşısında boş midem ayağa kalktı. Gözlerimi kapayıp derin derin nefes alarak, bulantıdan kurtulmaya çalıştım.

Betsy'yi ağzı menteşeli bir kapı gibi aralanmış, horlar vaziyette bıraktım ve koridoru geçip hancının James'le birlikte girdiğini gördüğüm odaya gittim.

James gözleri kapalı halde yatağa uzanmıştı, bu sırada hancı onun gömleğini kesiyordu. Yarayı ustalıkla hareketlerle temizledi. Yüzü sakın ve dingindi, elleri iş yapmaktan sertleşmişti ama temizdi. James'in bu adamın büyük, maharetli ellerinde olduğunu bilmek kendimi son derece iyi hissettirdi.

"Doktor birazdan burada olur hanımefendi," dedi. "Bundan daha kötü yaralar gördüm, anlaşılan vurulabilirmiş ama sıyırmış, burada kurşun bile göremiyorum."

Adamın nazik, boğuk sesi içimde öyle büyük bir ferahlama dalgası yarattı ki dizlerimin bağı çözöldü. "Teşekkür ederim," dedim heyecandan sesim kısılmıştı.

Hancı aniden bana baktı. "Siz en iyisi oturun hanımefendi. Hiç iyi görünmüyorsunuz."

"Hayır, hayır, iyiyim," dedim ama sanki yer sallanıyor, dizlerim titriyordu.

"Gidip ateşin karşısında ısının. Burada yapacağınız bir şey yok."

Onaylamak için salladığım başımda yerinden çıkmış.

süzülüyormuş gibi tuhaf bir his vardı. Ateşin yanındaki bir sandalyede oturmak cennete gitmek gibi olurdu. Dönüp odadan çıktım ve gayet normal biçimde merdivenleri inmeye başladım. Fakat yarısında bir yerlerde bacaklarım titredi ve dizlerimin bağı çözüldü. Merdivenden yuvarlanmamayı dileyerek basamaklardan birine sertçe oturdum. Duvarlar sallanmaya, zemin yükselmeye başladı. Bir elimle gözlerimi kapadım, diğer elimi duvara dayayıp dengede kalmaya çabaladım.

Aniden güçlü bir el, kolumu dirseğimin yukarisından kavradı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bu o kötü, küstah adamdı, benden birkaç basamak aşağıdaydı. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Neredeyse bir... ilgi ifadesiyle. Ne istiyordu? Ona sormayı denedim ama duvarlar yeniden üze-rime devrilmeye başladı. Gözlerimi sıkıca yumdum.

“Sanırım bayılmak üzeresiniz,” dedi alçak bir ses.

Kimin sesiydi bu? O adama ait olamayacak kadar nazik bir sestti. Başımı sağa sola salladım ve bitkinlikle, “Ben bayılmam,” dedim. Ardından karanlık yükseldi ve ben ona doğru yığıldım. Ortada buluştuk ve karanlık beni yuttu. Canım yanmayınca rahatlamıştım.

Yavaş yavaş uyandım, önce yanımdaki yumuşak bir şeyi, sonra da yakınlardan gelen hafif mırıltıları fark ettim. Nerede olduğumu anlayamıyordum. Evde değildim, burası ev gibi kokmuyordu. Gözlerimi açmam gerektiğini biliyordum ama bir şekilde açamıyordum. Bu yüzden kıpırdamadan yatıp mırıltıları dinledim. Çok hoştu. Çocukluğuma dair bir şeyi hatırlatmıştı bana: gece vakti arabada uyuyakalıp annemle babamın etrafımı saran yumuşak konuşmalarını duyuşumu.

Araba.

Hafızam bir anda sel olup üzerime aktı, o kadar canlıydı ki gördüklerim, yüksek sesle iç geçirdim. Mırıltılar kesildi ve birinin üzerime eğildiğini hissettim.

“Evet? Nihayet ayılıyor musunuz?”

Bu rahatsız edici sesi hayal meyal hatırlıyordum. Gözkapaklarımı kısarak açtım ve hancının karısının akıllı yüzüne baktım. O kadar yakınımdaydı ki nefesindeki sarımsak kokusunu duyabiliyor, yanağındaki benin üzerindeki dört uzun

kılı sayabiliyordum. Bu ikisi duyularımın çabucak uyanmasını sağladı.

“Bayılacağınızı düşünmüştüm,” dedi. “Aynen de öyle oldu.”

Yatakta doğrulup otururken gözlerimin arkasından dayanılmaz bir baş ağrısının yükseldiğini hissettim. Elimini alnıma koydum ve etrafıma dikkatle, başımı fazla kıpırdatmamaya çalışarak bakındım. Şimdi bir tür salonda olduğumu görebiliyordum. Odanın ortasındaki masanın üzeri yemeklerle doluydu. Bir köşede şömüne vardı ve duvar boyunca perdeli pencereler sıralanıyordu.

Kadın güçlü elleriyle beni kollarımdan kavrayıp ayağa kaldırdı. Beni masaya yönlendirdi. “Oturun ve yiyin,” diye buyurdu. Titreyen bacaklarım sağ olsun, ilk emrine itaat ettim. Arkamda bir yere doğru baktı. “Başka bir isteğiniz var mıydı efendim?” diye sordu.

Hızla dönüp baktım ama bakar bakmaz buna pişman oldum, çünkü başım döndü ve zonklaması şiddetlendi. İğrenç adam, kadma bir şeyler söylerken —ne söylediğini hiç duymadım— ellerimi alnıma bastırdım. Kadın arkasına bakmadan odadan çıkıp kapıyı sertçe kapattı.

Beyefendi —hayır, beyefendi filan değildi; beyefendilikle alakası yoktu, basit bir adamdı işte— onunla birlikte çıkmadı, masaya doğru yaklaştı ve böylece ona bakmak için başımı çevirmeme gerek kalmadı. Ona gözücuyla baktım. Beni izliyordu. Bu çok sinir bozucuydu. Bütün gün yolculuk yaptıktan, arabadan düştükten, yaralı bir adamı taşıdıktan ve

bayıldıktan sonra kim bilir nasıl görünüyordum... Bunu düşünürken yüzümü buruşturdum.

Adam öne doğru adım attı. “Canınız mı yandı?”

Ona alıcı gözle baktım. Gerçekten ilgili görünüyor olması beni şaşırttı.

“Hayır,” diye cevap verdim ama sesim gıcırıltılı, boğazım bayat ekmek kadar kuruydu. Dirseğimin yanındaki bardağa uzanıp içerken bunun başımı biraz düzeltmesini umdum. Biraz yemek yemenin iyi fikir olduğuna ve bu iğrenç adam gidene kadar onu görmezden gelmeye karar verdim.

Ama planım işe yaramadı.

O kadar kalın kafalıydı ki karşımdaki sandalyeye doğru yürüyüp, “Eşlik etmemin sakıncası var mı?” diye sordu.

Keşke doğru düzgün düşünebiliyor olsaydım. İhtiyacım olduğu zaman pratik zekâm neredeydi? Onu kibarca reddetmem mümkün değildi ve zekice bir cevap yapıştıramayacak kadar yorgundum. Başımı salladım ve kapıya doğru gidişini izledim. Karşıma oturmadan önce kapıyı açtı. O anda kendimi daha rahat hissettim; oysa yabancı bir adamla kapalı bir kapının ardında yalnız kaldığım için gerildiğimin farkında bile değildim. Yedikçe başımdaki zonklama iyice hafifledi, ardından yerini azalmış bir baş ağrısının hafif uğultusuna bıraktı.

Adam hiçbir şey yemedi. Öylece oturup biraz içti ve tüm bu süre boyunca her an sandalyeden düşebilirmişim gibi beni izledi. Hâlâ onu umursamıyormuş gibi davranıyordum ama kendimi anlık bakışlarla onun yüzünü incelerken yakaladım. Daha önce olup bitenlerin kargaşası içinde yüz hatla-

ına dikkat edememiştim. Artık onu rahatça görebiliyordum ve yakışıklılığı karşısında şaşkına dönmüştüm. Kestane rengi, dalgalı saçları ve güçlü bir çenesi vardı. Gözlerinin rengini merak ettim. Aniden yukarı bakarak beni minnettar etti.

Ah. Mavi. *Evet, olağanüstü yakışıklı bir yüz*, diye düşündüm, ardından ona bakarken yakalandığının farkına vardım. Yüzümün yandığını hissederek çabucak bakışlarımı yere indirdim. Yakışıklıydı. Bu her şeyi daha da kötü yapıyordu. Yemek duyularımı canlandırmıştı ve kısa süre sonra içinde bulunduğum durumun tuhaflığını kuvvetle hissettim.

Hana ilk girdiğimde beni küçük düşürdüğünü, bana nasıl baktığını hatırlayınca birden içerledim. Şüphe yok ki benim dikkatini hak etmeyen, sıradan biri olduğumu düşünmüştü. Bakımsız bir sütçü kız gibi görünüyor olduğum gerçeği de incinmişlik hissimi hiç azaltmıyordu. Benimle hiç konuşmamasını da değiştirmiyordu. Eh, kaba saba biriyle yemek yediğini düşünüyordu. Elbette sohbet etmeyecekti. Küstah, iğrenç adam! İncinmişlik ve utancım, içimde ateşli bir öfkeye dönüşmüştü.

Kirpiklerimin arasından ona baktım. Beklediği alelade biriyse ben de ona alelade birini verecektim. Muhtemelen hiç aklı yoktu, tıpkı güzel insanların çoğu gibi. Benim için kolaydı.

Betsy'nin aksanını taklit ederek, "Yemek için teşekkür ederim efendim," dedim çekingen bir tavırla. Yüzünden geçen anlık şaşkınlığı yakaladım.

"Rica ederim." İfadesi ihtiyatlıydı, gözlerinde hafif bir şaşkınlık vardı. "Umarım beğenmişsinizdir."

“Ah, evet. Tanrım, evimde bu kadar güzel bir yemeği hiç yememiştim.”

Arkasına yaslandı. “Peki eviniz nerede?” diye sordu. Sesi alçak, tok ve çok hoştu. Bunu düşünmemeye çalıştım.

“Ah, Wiltshire’ın kuzey kesiminde küçük bir çiftlik. Ama şimdi teyzemin evine gidiyorum. Bana bir hanımefendinin hizmetini görmeyi öğretecek. Bunun inek sağmaktan çok daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Kendime bir içki daha koyarken bardağımın üzerinden ona baktım. Dudaklarının seğirdiğini gördüğümü sandım ama emin değildim.

“Yani siz... sütçü müsünüz?”

“Evet efendim.”

“Kaç tane ineğiniz var?” diye sordu gözleri muzipçe parlayarak.

Ona dikkatle baktım. “Dört.” Bakışının nedenini merak etmiştim.

“İsimleri ne?”

“Kimin?” diye sordum bir an boş bulunarak.

“İneklerin.” Sakince bana bakıyordu. “Mutlaka isimleri vardır.”

İnsanlar ineklerine isim mi veriyordu? Bunu hiç bilmiyordum. “Elbette isimleri var.”

“Neymiş isimleri?”

Mavi gözlerinde kesin bir parıltı gördüm ve o anda benimle eğlendiğini şaşkınlıkla fark ettim. Bana yeniden baktığında yüzündeki sakın ifadeyi dikkatle koruyordu, ama

gözleri çok masum görünüyordu. Kesinlikle benimle eğleniyordu. Eh, bu oyunda ne kadar iyi olduğumu bilmiyordu.

Soğukkanlı, meydan okuyan bir tavırla, “Bessie, Daisy, Ginger ve Annabelle,” diye yanıtladım.

Yüzünden bir memnuniyet bakışı geçti. “İnekleri sağarken onlara şarkı da söylüyorsunuzdur, değil mi?”

“Elbette.”

Masada bana doğru eğilip gözlerimin içine baktı. “Onlara söylediğiniz şarkıyı duymayı *gerçekten* çok isterim.”

Nefesimi tuttum. Hain, hain adam! Bu işi başarabileceğimden şüphe duyarak duraksadım. Ama sonra yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi gördüm. Şimdiden kazandığını düşünüyordu! Peki o halde!

Ne yaptığımı bilmeden bir elimle masaya vurup alçak sesle söylemeye başladım. “Koca inekler,” *pat*, “topak etler,” *pat*. Gözleri büyüdü. “Süt verin bana,” *pat*, “ılık ve harika,” *pat*.

Neler söylediğimi fark edince birden susup dudaklarımı birbirine kenetledim. Şarkının gülünçlüğü kafama dank etmişti ve kakhaha atmadan devam edemeyeceğimi biliyordum. Birbirimize baktık, yenişememiştik, kakhahası gözlerinden taşacak gibiydi, dudakları titriyordu. Benimse çenem kıpırdıyordu. İstemsiz bir ses çıkardım. Bu hiç de hanımefendice olmayan bir homurtuydu.

Başını arkaya atıp kakhahalara boğuldu. Bu hayatımda duyduğum en bulaşıcı kakhahaydı. Anında ona katıldım; boğazım acıyana, yanaklarımdan yaşlar akıncaya kadar güldüm. Nihayet sustuğumda müthiş bir rahatlama hissettim. Bir mendille yüzümü sildim.

“Topak etler mi?” dedi kıkırdayarak.

“Doğaçlama yapıyordum,” dedim.

Başını salladı ve bana hayranlıkla baktı. “Bu... inanılmazdı.”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdim gülümseyerek.

Gülümseyişime bir an için karşılık verdikten sonra aniden masada bana doğru eğildi. “Artık arkadaş olabilir miyiz?”

Nefesimi tuttum. Onun arkadaş olamayacağını istiyor muydum? Gözleri parlak ve sıcaktı, benim gözlerime bakarak gülümsüyordu. “Evet.”

“Öyleyse arkadaşınız olarak davranışım için özür dilemeliyim. Kabalıktan da öteydi –affedilemez bir şeydi– ve bunun için kendimden fena halde utanıyorum. Yalvarırım beni affedin.”

İçtenliği yüzündeki her çizgiden, sözcüklerinin her vurgusundan açıkça okunuyordu. Hakaretimin bu denli ciddiye alınacağını hiç beklemiyordum. Anında pişman olmuşum.

“Elbette affederim, eğer siz de benim kabalığımı affederseniz. Kesinlikle öyle bir imada bulunmamalıydım...” Ne kadar aşağılayıcı konuştuğumu yeni fark etmiştim ve sözlerimi tekrarlamaktan nefret ediyordum. Tabağıma bakarak öksürdüm. “Bir beyefendi olmadığınız gibi bir ima yani,” diye bitirdim alçak sesle.

“O bir ima mıydı?”

Başımı kaldırıp ona baktım.

Hafiften eğleniyormuş gibiydi, bir kaşı havadaydı. “Hakaret etmeye karar verdiğiniz kişiye çok yazık.”

Yüzümü buruşturarak utançla gözlerimi kaçırdım. Büyükanne çok benziyordum.

“Ama ben azarlanmayı hak etmiştim ve siz de bunu yapmakta haklıydınız. Bir beyefendi olarak ihtiyacınız ne olursa olsun yardımınıza koşmalıyım. Eğer kendimi savunmama izin verirsiniz, kabalığımın sizinle hiçbir ilgisi olmadığını, sadece... bu akşamüstü yaşadığım zor bir durumun sonucu olduğunu belirtmek isterim. Sizin talebiniz ne yazık ki benim için bardağı taşıran son damla oldu. Ama bu bir mazeret değil ve bu akşamki sıkıntıınıza sıkıntı kattığım için üzgünüm.”

Şimdi hiç de kendini beğenmiş davranmıyordu. Böyle şeyleri ancak güçlü bir adam söyleyebilirdi. Gösterdiği tevazudaki onurlu tavrı hissetmiş ve bundan tuhaf bir biçimde etkilenmiştim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordum. Süngüm tam anlamıyla düşmüştü.

“Ve şunu bilmelisiniz ki,” dedi sandalyesinde geriye yaslanırken, “taklidiniz ne kadar eğlenceli olsa da hiç kimse sizin bir sütçü kız olduğunuza inanmaz.”

“Oyunculuk yeteneğim o kadar mı zayıf?” diye sordum savunmacı bir tavırla.

“Oyunculuk yeteneğinizden söz etmiyordum.” Dudaklarında küçük bir gülümseme gezindi.

Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım ama başaramadım. Yorumuna aldırış etmemem gerekirken merakıma yenik düşüp daha ileri gittim.

“Peki neden söz ediyordunuz?” diye sordum.

“Biliyor olmalısınız.”

“Hayır, bilmiyorum.” Açıklama yapmaktan kaçınmasından açıkça rahatsız olmuşum.

“Peki öyleyse.” Bir sanat eserini değerlendirmiş gibi soğuk ve mesafeli bir sesle konuşmaya başladı. “Yukarıdan başlayarak; kaşınızda zekânızın izi var, bakışlarınız doğrudan, yüz hatlarınız narin, ten renginiz açık, sesiniz incedelikli, konuşmanız eğitilmiş olduğunuzu belli ediyor...” Duraksadı. “Başınızın duruşu bile zarif.”

Birdenbire azap derecesinde bir utanç duydum. Yüzüm yanmaya başlayınca gözlerimi yere indirdim.

“Ah, evet,” dedi yumuşak bir tonla. “Bir de alçakgönüllülüğünüz var. Bir sütçü kız sizin gibi kızarmaz.”

Yüzümdeki kızarıklığın beni rezil edecek, kulaklarımı sıcaklıktan sızlatacak kadar derinleştiğini hissettim.

“Devam edeyim mi?” derken sesinden kahkaha atmak üzere olduğu anlaşılıyordu.

“Hayır, bu kadarı gayet yeterli, teşekkürler.” Büyükanmem beni şu anda görse çılgına dönerdi. Ahmaklık, içinde bulunduğum durumu anlatabilmenin yakınından bile geçmezdi.

“Öyleyse size birkaç soru sorabilir miyim?” O kadar kibarca sormuştu ki, başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım.

Ayağa kalkıp masanın etrafında yürüdü. ayağa kalkarken sandalyemi çekmek için arkamda durdu. Şöminenin önüne yerleştirilmiş iki koltuğa doğru yönelirken, “Ateşin karşısında daha rahat edersiniz sanıyorum,” dedi.

Hımm. Düşünceliydi.

Biz karşısına otururken ateş hoş geldiniz dercesine çıtırdadı. Koltuğun yumuşak ve rahat olduğunu fark edince şaşkınlık ve memnuniyetle içine gömüldüm. Birden kederli ve yorgun olduğumun farkına vardım. O, ateşe bakıyordu ve artık daha da yakın mesafede olduğum için onu daha detaylı inceleme fırsatını değerlendirdim. Şimdiki gibi yandan bakılınca genç görünüyordu: ateşin ışığı hoş hatlarını, düzgün burnunu, yanağının pürüzsüzlüğünü, kaşının üzerine düşmüş yumuşak bukleyi aydınlatıyordu. Fakat ona doğrudan bakınca bu etki yok oluyordu. Ağzının çevresinde sert bir ifade, gözlerinde dünyadaki yerini bilen bir adam olduğunu belli eden bir güven vardı, otoriter bir adam olduğunu belli ediyordu.

Beyefendi (eğer düzgün davranmaya devam ederse ona bu hitabı lütfedebilirdim herhalde), “Sütçü kız olmadığımız konusunda anlaştığımıza göre bana kim olduğunuzu söylemenizin bir sakıncası var mı?” diye sordu. Öyle nazikçe, güvenimi hak edecek şekilde gülümsedi ki, ona gerçeği söylemek konusunda hiç tereddüt etmedim.

“Bayan Marianne Daventry.”

İfadesi yüzünde dondu, bana dikkatle bakarken gözleri kısıldı.

Beni incelemesi karşısında utandım. “Ne oldu? Ateşin ışığında daha mı kötü görünüyorum?”

Dudaklarına küçük bir gülümseme değdi. “Hayır, tam aksine. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Daventry.” Gözlerini yeniden ateşe çevirdi ve başka bir şey söylemedi. Bir

an için sözüne devam etsin diye bekledim.

“Sizin bana adınızı söylemeye niyetiniz var mı?”

Tereddüt etti, sonra son derece nazik biçimde, “Hayır,” dedi. “Söylememeyi tercih ederim.”

Şaşkına dönmüştüm. "Ah. Pekâlâ..." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Şimdi sizi buraya getiren şeyin ne olduğunu söyleyin."

Bu adamın bir kez daha kontrolü eline geçirmesinden rahatsız olmuştum. "Size güvенеbileceğimi sanmıyorum."

İç geçirdi. "Arkadaş olmaya karar verdiğimizizi sanıyorum."

"Evet ama bu, bana adınızı söylemeyi reddedeceğinizi öğrenmeden önceydi. Adı olmayan biriyle arkadaş olamam."

Söylediğim şeyleri çok eğlenceli bulmuş gibi bir hali vardı. "Tamam o zaman. Arkadaşım olduğunuza göre bana Philip diyebilirsiniz."

"Size ilk adınızla hitap edemem." Sesim hayret dolu çıkmıştı.

"Ben de size Marianne diye hitap etsem daha rahat hissedersiniz?"

"Bunu yapmayacaksınız."

“Evet, yapacağım Marianne.” Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı.

Kızardığımı hissettim. “Çok terbiyesizsiniz.”

Kıkırdadı. “Normalde öyle değilim. Sadece bu geceliğine.”

Hâlâ gözlerine bakıyor olduğumu fark ettim, başta sandığımdan daha koyu maviydiler. Şu anki gibi gülümsediğinde gerçekten daha yakışıklı görünüyordu. Kendi görüntümün ne kadar yakışsız olduğunu unutamadığım için, bunu fark etmek son derece sinir bozucu bir şeydi. Nasıl göründüğümü düşününce duyduğum utançla gözlerimi kaçırdım.

“Eğer bilmeniz gerekiyorsa,” dedim içimden gelmeyen bir ağırbaşlılıkla, “annemin bir arkadaşını ziyaret için davet edildim.”

“Seni neden davet etti?”

Sesi ilgisiz çıksa da bakışı ilgisini açığa vuruyordu. Bunu neden bilmek istediğini merak ettim. Yine de zararsız bir soru gibiydi.

“Başta kız kardeşim davetliydi, Leydi Caroline büyük bir nezaket göstererek davete beni de dahil etti.” Leydi Caroline’in daveti teyit eden mektubu, Cecily’ninkinden sadece birkaç gün sonra ulaşmıştı.

Bir anlık sessizliğin ardından, “Peki arabacına ne oldu?” diye sordu.

Birdenbire yukarıda yaralı halde, hatta belki ölüm döşğinde yatan James’i hatırladım. Bense burda aptalca bir oyun oynuyor, katılırcasına gülüyor ve bu adamın gözlerini düşünüyordum. Bu halim neydi? Bu kadar mı duyarsızdım?

“Yolumuzu bir haydut kesince vuruldu,” dedim mücadelenin korkunç ayrıntılarını hatırlamamaya çalışarak.

Kaşları birbirine yaklaştı. “Haydut mu? Bu yolda mı? Emin misin?”

“Eğer haydutlar naylon çoraptan maskeler takıyor, ‘ya paranı, ya canını’ diye bağırıp zorla kolyenizi alıyorlarsa evet, kesinlikle eminim.”

Olayın dehşeti beni yakalamıştı. Birdenbire konuşamayacak kadar dolduğumu hissettim.

“Sana zarar verdi mi?”

Boğazımda bir düğüm gibi bastırmaya çalıştığım his, Philip’in yumuşak sesiyle zincirlerinden boşandı. Aniden bir damla yaş süzüldü yanağımdan. Siliverdim.

“Hayır. Beni arabadan dışarı sürüklemeye çalıştı ama hizmetçim onu tabancayla vurdu. Adam atıyla kaçtı ama öncesinde arabacıyı vurmuştu.” Bir elimi alnıma koydum. Haydudun bileğimi kavrayan elini, boynumdan annemin maddalyonunu çektiğinde duyduğum acıyı hatırladım. “Berbat hissediyorum. James’i düşünmüyordum bile. Şu anda yukarıda ölüyor olabilir ve bu tamamen benim suçum olur.” Bir damla yaş süzüldü, bir damla daha; ben de sildim.

“Senin suçun olmaz. Hem arabacının o yaradan öleceğini sanmıyorum. Gözlerimle gördüm. Yara omzunun üst kısmındaydı, organlarına zarar gelmemiş ve doktor da işinin ehli.”

Sözleriyle rahatlayarak başımı salladım ve ağlamamı durdurmaya çalıştım. Büyükannem bu davranışıma şahit olsaydı muhtemelen beni reddederdi. Ama az önce kahkahala-

rıma hâkim olamadığım gibi gözyaşlarıma da hâkim olamıyordum. Philip bana temiz, beyaz bir mendil uzattı, ben de onunla göz göze gelmeden aldım. Bu hiç benlik bir durum değildi. Ve çok utanç vericiydi.

“Kusura bakmayın.” Yanağımdan süzülen damlaları sil dim. “Normalde böyle sulugöz değilimdir, inanın.” Kesin benim kan görünce bayılan, ilgi çekmek için ağlayan şu çıtkırdım yaratıklardan olduğumu düşünmüştü.

“Eminim öyle değilsindir.” Öylesine nazikti ki karakteriyle ilgili ilk düşüncelerim yüzünden kendimi giderek daha kötü hissediyordum.

Nihayet duygularımı yeniden kontrol altına alabildiğimde ona döndüm. “Olanları unutmanız mümkün mü sizce?”

“Bunu neden soruyorsun?” Dudaklarının etrafında küçük bir gülüş sinsice gezindi.

“Bu geceki davranışımдан çok utanıyorum,” diye itiraf ettim.

Gözleri zevkle parladı. “Hangi davranışından?”

“Evet, çok var. Size hakaret ettim, bayıldım, sütçü kız numarası yaptım, saçma sapan bir şarkı söyledim, ağladım ve tüm bunların ötesinde neredeyse eminim ki...” Gözlerimi aşağıya indirdim, kollarımda ve elbisemin ön kısmındaki kurumuş kan lekelerini gördüm. “Hayır, *kesinlikle* eminim ki berbat görünüyorum.”

Philip kıkırdadı. Bana güldüğünü sandım ama dönüp koltuğunun kolçağına yaslandı ve doğruca gözlerimin içine bakarak, “Hayatımda sizin gibi bir hanımefendi tanımadım,

Bayan Marianne Daventry. Ve bu geceyle ilgili herhangi bir şeyi unutursam çok üzülürüm,” dedi.

Birden nefesim kesildi. Yüzümdeki kızarıklık kulaklarıma yayıldı. Oyunlarım, kendime güvenim ve zekâmla bu adama göre olmadığımı ta iliklerimde hissettim. Arkama yaslanıp için için yanan o gözlerden, o gülümseyen dudaklardan uzaklaştım. Odadan kaçıp gitmek ve onu bir daha asla görmemek istiyordum.

Fakat planımı gerçekleştiremeden, “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

İçinde bulunduğum kötü durumun ağırlığı aniden üzerine çöktü. “Sanırım James’le ilgilenmesi için birini ayarlamam, sonra da beni Edenbrooke’a götürecek birini bulmam gerekecek. Ah, bir de Leydi Caroline’e gelişimin gecikeceğini bildirmeliyim.” İç geçirdim. “Ama aslında tek istediğim uyumak ve bu günü hiç olmamış gibi unutmak.”

“Neden her şeyi benim halletmeme izin vermiyorsun?”

Ona sertçe baktım. “Bunu yapmanıza izin veremem bayım.”

“Neden?”

“Bu kadarı çok fazla. Sizi hiç tanımıyorum. Size yük olamam.”

“Hiç de fazla değil, hem yük olmazsın. Kendi başına nasıl halledeceksin? Muhtemelen nerede olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?”

Hayır anlamında başımı salladım.

“Bırak yardım edeyim,” dedi ikna edici bir biçimde.

“Kendim başa çıkabilirim,” diye ısrar ettim. Benim zayıf ve âciz olduğumu düşünmesini istemiyordum. Sonuçta büyükannemin kanındandım ve ona kabul ettiğimden daha çok benziyordum.

“Bu akşam gördüğüm şeyleri düşününce başa çıkabileceğinden şüphem yok, Marianne. Ama sana yardımım dokunsun istiyorum.”

“Neden?” diye sordum gerçekten şaşırarak.

“Bir beyefendi böyle yapmaz mı? Sıkıntıdaki bir küçük hanımı kurtarmaz mı?” Ses tonu yumuşak ama gözleri gayet ciddiydi.

“Ben sıkıntıdaki bir küçük hanım değilim,” dedim gülererek.

“Ama *ben* bir beyefendi olduğumu ispat etmeye çalışıyorum.”

İsrarının nedenini şimdi anlamıştım. Konu yine ona ettiğim hakarete gelmişti. Bunu bu kadar ciddiye almasına gerek yoktu. “Bana hiçbir şey ispat etmek zorunda değilsiniz.”

İç geçirerek yukarı baktı. “Hep böyle inatçı mısındır?”

Bir an için düşündüm. “Evet, sanırım öyleyim.”

Philip’in ifadesi bıkkınlıkla eğlenme arasında gidip geliyordu. Eğlenme, gönülsüz bir kahkahayla yarışı kazandı. “Pes ediyorum. Asla kestirilebilir şeyler söylemiyorsun. Ama planın konusunda aynı fikirdeyim. Biraz uyuyup tüm bunları sabah düşünmelisin. Hepsi bekleyebilir.”

Gayet mantıklı konuşuyordu ve işleri daha iyi dinlenene kadar erteleyebileceğimi düşünmek içimi rahatlatmıştı.

“Galiba haklısınız,” dedim. “Sanırım tavsiyenize uya-
cağım.”

“Güzel.” Bana gülümsedi. “Merdivenleri kendi başına
çıkabilir misin?”

“Elbette.” Bu bana bir şeyi hatırlatmıştı. “Ben merdi-
venlerde bayılmışım, değil mi?”

Başını salladı.

“Peki sonra ne oldu?”

“Seni tutup buraya taşıdım.” Gözleri keyifle parladı.

“Ah.” Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Hem utanıyor-
dum, hem de tuhaf bir şekilde memnun olmuştum. Ona gö-
zucuyla bakarken kabanının kumaşının omuz ve kol kas-
larının etrafında gerildiğini fark ettim. Evet, kesinlikle beni
taşıyabilecek kadar kuvvetli görünüyordu... *Muhtemelen*
epey kolay olmuştur, diye düşündüm. Bu düşünceyle yüzüm
ısınmaya başladı. “Peki, teşekkür ederim.”

Dudaklarında yine aynı muzip gülümsemeyle, “Benim
için zevkti,” diye mırıldandı.

Bunu duymazdan gelmeye karar verdim. “Sanırım mer-
divenleri kendim çıkabilirim. Bu gece yardımınıza daha fazla
ihtiyacım olmayacak.”

İkna olmamış gibiydi. “Ayağa kalk öyleyse.”

Denedim ama bitkinlikten koltuğa adeta yapışmış oldu-
ğumun farkına vardım.

“Tam düşündüğüm gibi.” Ayağa kalkıp elimi tuttu ve
kalkmama yardım etti.

Eli elime değince duyduğum ani sızıyla irkilerek nefes-

simi tuttum. Philip'in bakışları kaygıyla keskinleşti ve birden elimi çevirdi. Yaralarım alevlerin ışığında, yukarıda olduğundan daha kötü görünüyordu. Avuçlarımın büyük bölümünü kırmızı sıyrık ve izler kaplamıştı. Ellerim zonkluyordu ve bazı yerlerinde derimin birkaç tabakası kalkmıştı.

"Sana zarar vermediğini söylemiştin." Sesi sertti. Gözlerime baktığında kalbim yerinden hopladı. Öfkeli, oldukça tehlikeli ve bu yüzden de çok daha yakışıklı görünüyordu.

"Vermedi. Çoğu dizginler yüzünden oldu. Atlar huysuzlanmıştı, ben de dört atı birden sürmeye alışık değilim. Bir de acele edeyim derken düştüm, James de öyle ağırdı ki..." Philip'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark edince sustum.

"Arabacını mı taşıdın?"

"Yani, hizmetçim de yardım etti."

Gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu bana. "Onu gördüm. Senin iki katından daha iriyarı bir adam. Hizmetçini de gördüm. Bunun mümkün olduğunu düşünemezdim."

Omuz silktim. "Olması gerekiyordu. Onu orada bırakamazdım."

Uzun bir an boyunca bana baktı. Ateşin çok sıcak olduğunun ve elimi avuçlarının içine almış çok yakışıklı bir beyefendinin çok yakınında dikildiğimin farkına vardım. Philip aşağıya baktı.

"Cesur kız," diye mırıldandı parmağını avcumda nazikçe gezdirirken. O kadar yumuşak bir dokunuştı ki canımı hiç yakmadı. Ama elimden koluma doğru ilerleyip kalbime kadar ulaşan bir his dalgası yarattı. Böyle bir hissi daha önce hiç yaşamamıştım ve bunu büsbütün sinir bozucu buldum.

Elimi elinden çektim ve az önce olan şeyi idrak etmeye çalıştım. Fakat bitkinliğim yüzünden başım sisle kaplanmış gibiydi ve Philip'e verdiğim tepkiye anlam veremedim. Belki de ateşim çıkıyordu. Hatta hezeyan içindeydim.

"Çok yorulmuş olmalısın," dedi Philip aklımdan geçenleri okumuşçasına. "Gel." Beni kolumdan tutup açık kapıya doğru yönlendirdi.

Merdivenleri kendi başıma gayet iyi çıkabileceğim konusunda direktmek istiyordum, ama artık başarabileceğimden emin değildim. Bu gece değil. Philip ancak sahanlığa ulaştığımızda beni bıraktı.

Eğilerek selam verdi. "İyi geceler, Marianne." Adımın dudaklarından dökülüğü karşısında gülümsedim. Nedense bu kez o kadar da korkunç gelmemişti.

"İyi geceler," dedim. "Ve teşekkürler. Her şey için."

Ona söylemem gereken başka bir şey olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu bulamıyordum. Tek düşünebildiğim kendimi yatağa atmaktı. Betsy'nin halen horlamakta olduğu yatak odasının kapısına doğru yürüdüm.

Elim kapının kolundayken Philip'in sessizce, "Yatmadan önce kapını kilitle," dediğini duydum.

İçimden bir ürperti geçti ve çok kısa süre önce gerçekten büyük bir tehlikenin içinde bulunduğunu hatırladım. Bu durum düşüncelerimi keskinleştirdi ve ne söyleyeceğimi buldum. Philip'e bir daha görüşecek miyiz diye sormak için döndüm.

Ama gitmişti.

Hiç de dinlenmiş hissetmeyerek uyandım. Betsy gece kollarını, bacaklarını açarak yatmıştı ve acısını duyduğum çürüklerin en az birkaçına onun sebep olduğundan emindim. Benden önce uyanmış olmalıydı, odada değildi. Ben de yastığıma tekrar gömülüp biraz daha uyumaya hevesliydim. Fakat sadece benim halledebileceğim işler vardı ve onları erteleyemezdim.

Ben de sabah güneşinin parlak ışığına karşı gözlerimi kırptırdım, gerindim ve inleyerek doğrudum. Her yerim ağrıyordu. Kapı sessizce açıldı, Betsy parmak uçlarına basarak içeri girdi. Uyanık olduğumu görünce, kapıyı çarptı ve aceleyle gelip yatakta yanıma külçe gibi oturdu.

"Bayan Marianne," diye haykırdı ağrıyan omzuma çarparken. Yüzümü buruşturdum. "Dün gece sizden önce uyu-yakaldığım için çok üzgünüm, ama o adama ateş etmek beni inanılmaz sarstı. Dün gece ortalık çok karanlık olduğu için tam olarak emin olmasam da onu vurduğumu sandığımı söy-

lemeliyim.” Soluklanmak için duraksadı, ben de yeniden konuşmaya başlamasına izin vermeden hemen araya girdim.

“Hayır Betsy, lütfen hiçbir şey için özür dileme. Şimdi mümkünse giyinmeme yardım et. James’le ilgilenmeliyim.”

“Ah, elbette hanımefendi ama James için endişe etmenize gerek yok. Sabah erkenden hemşirelik hizmeti vermek üzere gönderildiğini söyleyen bir kadın geldi ve hasta odasını kendisine aitmiş gibi devraldı.”

“Hemşire mi?” Elbisemi başımdan geçirdim. “Peki ama... kimmiş o kadın? Ben bu konuda kimseyle görüşmeye fırsat bulamadım ki. Doktor mu çağırtmış?”

“Ah, hayır. Hemşire geldiğinde doktor buradaydı ve o da duruma hepimiz kadar şaşırdı.”

Kaslarımın isyanına aldırmadan çabucak giyindim ve koridoru yürüyüp James’in bulunduğu odaya gittim. Kapı açıktı, kısa boylu, tombul bir kadın yatağa doğru eğilmişti. Ayak sesimi duyunca dönüp kapıya doğru atıldı.

“Ah, siz sözünü ettiği küçük hanım olmalısınız,” dedi yumuşak bir sesle. “Böyle şeylerle başa çıkmak için çok gençsiniz. Haklı olduğunu anlıyorum, kesinlikle haklıymış. Şimdi, siz hiçbir şey için endişe etmeyin. Her şey benim kontrolüm altında.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Teşekkür ederim. Geldiğiniz için gerçekten minnettarım...” Susup adını söylemesini bekledim.

“Ah, affedersiniz, nasıl davranmam gerektiğini unuttum. Ben Bayan Nutley.” Küçük, temiz elleriyle eteğini tutarak

reverans yaptı. Yuvarlak, pembe yanakları hareketiyle hafifçe sallandı. Kahverengi saçları sade bir topuz yapılmıştı. Ondan çok hoşlanmıştım.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedim. “Yardımanız için de minnettarım. Acaba sizi kimin görevlendirdiğini sorabilir miyim?”

Kalp şeklindeki dudaklarını büzdü ve ellerini birbirine kenetledi. “Hayır, hayır, söyleyemem, söylemeyeceğime söz verdim. Beni daha fazla sorgulamamalısınız tatlım, kabalık etmeyi kesinlikle istemem ama sözümü tutmak zorundayım.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Peki, o halde...” Söyleyecek söz bulamıyordum. Hemşirenin arkasına doğru baktım ve yatakta gözleri kapalı, rengi solmuş halde yatan James’i gördüm. “Hastanın durumu nasıl?”

Kolunu omzuma doladı ve beni kapıya doğru hafifçe itti. “İyi ama şu anda dinleniyor. Aşağıya inin ve lütfen hiçbir şey için endişelenmeyin. Her şey kontrolüm altında. Ona daha sonra hoşça kal diyebilirsiniz.” Gülümsedi, kırmızı yanakları neşeli gözlerinin altında birer elma gibiydi.

James’i ona emanet etmek konusunda hiçbir tereddüdüm yoktu. Ama aşağıya inerken onu kimin tuttuğu konusundaki gizem beni rahatsız etti. Gece Philip bana adını söylemeyi reddettiğinde hissettiğim gibi hissediyordum. Düşününce bu konuda da hâlâ aynı oranda rahatsız olduğumu fark ettim.

Hancıyı barda buldum ve kahvaltımın salona hazırlanmasını rica ettim. Umursamaz görünmeye çalışarak, “Dün

gece benimle yemek yiyen beyefendinin adını biliyor musunuz?” diye sordum.

Anında ihtiyatlı bir ifade takındı. “Kimden söz ettiğinizi anlayamadım hanımefendi.”

Ben karşılık veremeden aceleyle mutfığa doğru çekildi. Tepkisi karşısında şaşkın, arkasından bakakaldım. Anlaşılan bu gizem bir süre daha devam edecekti.

Salona gittim, içerisi aydınlık ve güneşliydi. Masanın ortasında yaban çiçeklerinin olduğu bir vazo duruyordu, yanında da ön yüzüne güçlü, zarif bir elle “Bayan Marianne Daventry” yazılmış bir mektup vardı. Mektubu aldım, çevirip arka yüzündeki kırmızı mührü inceledim. Bu bir armaydı ama tanıyamadım. Mührü kırıp mektubu açtım.

Sevgili Marianne,

Arabacının iyileşme sürecinde kendisiyle ilgilenmesi için saygın bir hemşire ayarladım. Öğle vakti seni ve hizmetçini gideceğiniz yere götürecek bir araba gelecek. Buraya gelirken kullandığınız araba Bath'a geri gönderilecek. Ayrıca Edenbrooke'a gelişini bildiren bir haber gönderme cüretinde bulundum. Eksik bir şey bırakmadığımı umuyorum.

*Sadık hizmetkârın,
Philip*

Hayretler içinde mektuba bakakaldım. Bu imkânsızdı! Yardımını reddetmiştim ama o yardım etmekte diretmişti.

Bununla ilgili ne hissettiğimden emin değildim. Bana yardım etmek için bu kadar zahmete girmesi çok nazikçeydi, bunu kabul etmeliydim. Ama bir de mektubun sonundaki söz vardı; *sadık hizmetkârın*. Bunu yazarken kahkaha attığını hayal edebiliyordum.

Hancının karısı kahvaltıyla birlikte içeri girdiğinde hâlâ şaşkın ve heyecanlıydım. Başımı mektuptan kaldırdım. “Dün gece burada kalan beyefendinin adını biliyor musunuz?”

Kadın bana tuhaf bir bakış attı. “Dün gece burada kalan bir beyefendi olmadı.”

Bu da neydi böyle? Onu hayalimde canlandırmadığının ispatı olarak mektubu havaya kaldırdım. “Benimle birlikte yemek yiyen bir beyefendi vardı. Bayıldığımda beni tutmuştu hani?”

“Kendisi geceyi burada geçirmede hanımefendi.” Tabakları masaya gürültüyle yerleştirdi. “Gece yarısına doğru ayrıldı.”

Bu tuhaftı. Neden o kadar geç vakitte yolculuk ediyordu ki? Neden handa uyuyup yolculuğuna sabah başlamamıştı?

Hancının karısı kapıya yöneldi, ona seslendim.

“Bir dakika. Adını biliyor musunuz?”

“Bunu söyleme yetkim yok hanımefendi, ayrıca geçirdiğim gecenin ve sabahın ardından daha fazla rahatsızlığı çekecek de değilim.” Onunla tartışmam için meydan okuyormuş gibi ters ters baktı ve aceleyle odadan çıktı. Gözlerimi kocaman açıp arkasından bakakaldım. Burası hayatımda gördüğüm en tuhaf handı.

Kahvaltı yaparken mektubu yeniden okudum ve her

geçen dakika Philip konusunda daha da sinirlendim. Betsy'yi vakit geçirmek için benimle yürüyüşe çıkmaya ikna ettim, ardından Bayan Nutley beni kışkırtmaya kadar James'in yatağının yanında bir süre oturdum. Nihayet salonun kapısı vuruldu. Hancı beni almak için bir arabacının dışarıda olduğunu söylemek için gelmişti.

Arabacı barda dikiliyordu. Beni görünce şapkasını çıkardı. "Size hizmet etmekten memnun olacağım hanımefendi."

"Teşekkür ederim. Ama bir yere gitmeden önce hizmetinizi kimin karşıladığını sormak zorundayım." Philip'in kim olduğunu birilerinden öğrenmeye kararlıydım. Bu benim son umudumdu.

Başımı iki yana salladı. "Kusura bakmayın hanımefendi."

Ona kızgınlıkla baktım. "Bu kişinin kim olduğunu açıklamaya yetkiniz olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Evet hanımefendi."

Öfkelendim. "Peki o halde. Bana bunu söylemeyi reddediyorsanız ben de sizinle gelmeyi reddediyorum." Ne kadar çocukça konuştuğumu fark ettim ama umurumda değildi. Philip de çok olmuştu artık. Herkesi küçük gizem oyununu oynamaya ikna etmiş, beni de bu oyunun hedefi haline getirmişti. Buradaki herkesin arkamdan güldüğünü gözümün önüne getirebiliyordum.

Arabacı öksürüp boğazını temizledi. "Böyle bir tepkiyle karşılaşabileceğim, öyle bir durumda sizi arabaya zorla bindirmem gerektiği söylendi bana."

Öfkeyle soludum. "Hayır, yapmamıştır."

“Yaptı.” Küçücük gülümsemesine engel olamadı.

Hüsrânım öfkeye dönüşmüştü. Philip zalim, kendini bilmez, iğrenç adamın tekiydi! İşlerime burnunu bu kadar sokmaya ne hakkı vardı? Arkamı döndüm ve ses çıkarmamaya çalışarak merdivenleri tırmandım. Betsy eşyamızı toplamayı bitirmek üzereydi. James’e veda ettim, o da şimdilik bulunduğu yerde kalmaktan son derece memnun olduğuna beni ikna etti.

Yapmam gereken son şey, hancıya olan borcumuzu ödemekti. Fakat elimde çantamla yanına gittiğimde hancı, “Hayır hanımefendi,” dedi. “Alamam. Kaldığınız süre için ve arabacınızın ihtiyaç duyabileceği her şey için ödeme fazlasıyla yapıldı.”

Öfkeden köpürdüm. “Dün geceki beyefendi her şeyi düşünmüş anlaşılan.”

Hancı bavulumu yerden kaldırdı ve bana kocaman gülümsedi. “Evet, aynen öyle.”

Betsy’yle birlikte arabaya binerken içimden Philip hakkında küfürler mırıldanıyordum. Yolda ilerledikçe, bu tuhaf hanı ve orada tanıdığım herkesi arkamda bıraktığıma memnun oldum. Doğrusu bu insanları bir daha asla görmek zorunda kalmamayı diliyordum. Özellikle de Philip’i. Eğer görürsem de ona bir çift lafım olacaktı.

Birkaç kilometre gittikten sonra, bu adamın seyahatimin geri kalanını mahvetmesine izin vermemem gerektiğine karar verdim. İkiz kardeşim ve geçireceğim harika zamanlar beni bekliyordu, önceki gün olan her şeyi unutmak istiyordum. Bu yüzden derin bir nefes aldım, gerginliğimi bir kenara attım ve önümden akıp giden kırları izledim.

Bu araba büyükanneminkinden çok daha konforluydu ve kendimi önceki günkünün yarısı kadar bile kötü hissetmiyordum. Betsy yolculuğun uzunca bir bölümünü Edenbrooke'un nasıl bir yer, Wyndham ailesinin nasıl kimseler olduğu konusundaki tahminlerinden söz ederek geçirdi. Aklım başka yerlerde, Betsy'nin gevezeliğini dinlerken ona hoşgörülle gülümsedim. Zaten sohbeti cevap vermeyi gerektirmiyordu.

Kimi zaman sessiz, haddini bilen ve sürekli gevezelik ederek bana rahatsızlık vermeyen bir hizmetçiye sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Fakat Betsy'yi işten çıkarmayı aklımdan bile geçiremezdim. Babam Bath'a gidişimi ayarladığında büyükannem yanımda bir hizmetçi getirmem konusunda ısrar etmişti. Bu iş için babamın toprak kiracısı çiftçilerinden birinin kızı olan Betsy seçilmişti. Çoğunlukla sinir bozucu olsa da evimden birilerinin yanımda olması benim için büyük bir destektir.

Tüm öğleden sonra, Betsy'nin anlatacakları tükenip ağrıyan bedenim yoldaki tümseklere isyan edinceye kadar yola devam ettik. Nihayet ormana doğru uzanan uzun bir yolun kenarında durduğumuzda, varış noktamızı görmeye can atarak öne doğru eğildim. Fakat küçük bir tepeye tırmanmıcaya dek ağaçlar yüzünden pek bir şey göremedik.

"Ah, durun, lütfen!" diye seslendim arabacıya. Arabadan indim ve Edenbrooke olduğuna emin olduğum yere tepeden baktım.

Ev şaşırtıcı derecede büyük, gösterişli ve tamamen simetrikti. Krem rengi taşlardan inşa edilmiş binayı bakımlı bahçe-

ler çevreliyordu. Geniş çimenliğin üzerinde yer yer devasa ağaçlar vardı, güneş ışığında yeşillik o kadar parlaktı ki bakarken gözlerimi kısamam gerekti. Arazinin içinde, evin arkasında bir ırmak akıyordu ve suyun üzerinden güzel kemerli, taş bir köprü geçiyordu. Nehrin ötesinde çiftlik alanı muntazam çitler, çit bitkilerinden duvarlar ve verimli tarlalarıyla bir tavuskuşunun kuyruğu gibi göz alabildiğine uzanıyordu.

Betsy'nin keyifle, "Ah," diye iç geçirdiğini duydum, ardından sustu. Betsy'nin güzellik karşısında sessiz kalması büyük bir şeydi, ben de onu onaylayarak gülümsedim. Edenbrooke insanın bir mülkten tüm beklentilerini karşılayabilecek bir yere benziyordu.

"Kesinlikle çok güzel," dedi arabacı. "Bölgenin en iyi çiftlik arazisi."

Surrey'deki evimi düşündüm. Sadece iki katı ve on sekiz odasıyla, buraya kıyasla çok mütevazı bir evdi. Babamın kiracı çiftçiler tarafından ekilip biçilen birkaç yüz dönümlük arazisi vardı ama Edenbrooke'un muazzam arazisiyle kıyaslanınca bu çok basit kalıyordu. Tüm bu araziye idare etmek için mutlaka işinin ehli birileri gerekliydi. Ev sahiplerine olan saygım bir hayli artmıştı. Cecily kesinlikle kendisi için iyi bir tercih yapmıştı. Burada dilediği kadar kalabilmesi ne büyük bir ayrıcalıktı.

Edenbrooke'a varmaya daha da çok heveslenmiş halde arabaya geri bindim. Araba tepeden aşağı inip eve yaklaşıırken, kendimi uzun süredir uzak kaldıktan sonra eve dönüyor gibi hissettim. Bu anlamsız bir histi, çünkü bu güzel yer

evime hiç de benzemiyordu. Ama yine de çimenlerin her yaprağını, her ağacı, her bir çit bitkisini ve yaban gülünü şimdiden sevdiğimi hissetmiştim.

Zihnimi temizlemek istercesine başımı salladım. Şüphesiz hâlâ önceki gece yaşanan korkunç olayların şokundaydım. Aklım yorgunluktan böyle karışıyordu. Bu eve dönüş hissi, nihayet buraya varma isteği, sadece hayalimde canlandırdığım bir şeydi.

Arabacı kıvrımlı yolda ilerleyip durduğunda büyük ön kapı açıldı. Evden bir uşak çıkıp arabanın kapısını açtı ve inmememe yardım etmek için eldivenli elini bana uzattı. Daha yere ayağımı basmamıştım ki beni karşılamaya gelen bir kadının sesinin duydum. Cecily'nin altın saçlarını ve parlak mavi gözlerini görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım ama kollarını açmış, bana doğru yaklaşmakta olan kadın Leydi Caroline'den başkası olamazdı. Uzun boylu ve zayıftı. Kahverengi saçları hafifçe kırlaşmış, bana gülümseyen gözlerinin kenarları kırışmıştı.

“Seni çok daha önceden davet etmeliydim,” dedi. “Gelmesine ne kadar sevindiğimi anlatamam. Sana Marianne diyebilir miyim?”

“E-evet, tabii ki diyebilirsiniz,” diye kekeledim tanıdık gelen tavrı karşısında şaşırarak. Gerçi annemle ikisi hayatlarının büyük bölümü boyunca neredeyse kardeş gibiydiler. Talebi karşısında beni sadece evine değil, ailesine de davet ettiğini hissettim. Bu fikirden çok hoşlandığımı fark ettim.

“Önceki gece başına gelen aksiliği duyduğumdan beri

güvenliğinden çok endişe ediyordum. Buna inanamıyorum!” Kolunu omzuma koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi. “Buralarda bir haydut ha? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.”

Demek ki Philip mektubunda geliş zamanımdan daha fazlasını yazmıştı. Bu onun kim olduğunu sormak için mükemmel bir fırsat gibiydi ama önceki gece, kim olduğunu bile bilmediğim bir adamla baş başa yemek yediğimi kabul etmenin epey tuhaf kaçacağını fark ettim. Leydi Caroline’in bu durumu öğrenirse benimle ilgili olumsuz şeyler düşüneceğinden korkarak tereddüt ettim, sonra da fırsatı kaçırdım, çünkü eve girmiştik.

İçeriye adım attığım anda kendimi durup bakakalmaktan alamadım. Giriş üç katlı, aydınlık ve ferahtı, pencerelerden giren güneş ışığı huzmeler halinde mermer zemine vuruyordu. Yüksek tavana doğru uzanan tabloları incelemek için başımı havaya kaldırdım. Bir kâhya ve kadın hizmetli hazırolda bekliyordu, büyük merdivenin önünde birkaç uşak yan yana dizilmişti. Bu müthiş ihtişamın ortasında kendimi son derece küçük ve deneyimsiz hissederek yutkundum.

Leydi Caroline beni merdivenlerden çıkarıp ikinci kat-taki bir yatak odasına götürdü. Oda mavi duvar kâğıtlarıyla kaplıydı, içeride geniş bir yatak, pencerenin kenarında bir yazı masası ve şöminenin karşısında pofuduk bir koltuk vardı. Pencerenin ardında arabadan gördüğüm ırmağı ve güzel köprüyü içine alan nefis bir manzara vardı. Oda hem şık hem de rahattı ve bu yere evim demek için ani bir arzu duydum içimde.

Birden buraya *evim* demeyi planlayanın kim olduğunu hatırladım. “Daha önceden sormalıydım ama,” dedim, “Cecily’yi nerede bulabilirim acaba?”

“Ah, Cecily mi?” Cevap vermeden önce pencereye yöneldi ve perdenin kat yerlerini düzeltti. “O Londra’da.” Gülmseyerek bana döndü. “Umarım burada onsuz bir hafta geçirmekten rahatsız olmazsın.”

“Bir hafta mı?” Bunun kaba bir çıkış olmadığını umdum ama bu beklenmedik gelişmeler karşısında şaşkına dönmüştüm. “Kusura bakmayın. Belki de daveti yanlış anladım. Onun da Londra’dan sizinle birlikte geleceğini düşünmüştüm.”

“Aslında evet. Plan öyleydi. Ama ben önden gelip ziyaretiniz için hazırlık yapmaya karar verdim. Cecily ile Louisa’yı da Londra’da yaşayan oğlum William ve karısı Rachel’la birlikte bıraktım. Senin anlayacağın, kızların katılmayı çok istedikleri bir maskeli balo vardı ve ben de onları eğlenceden mahrum etme düşüncesine katlanamadım. Sadece bir hafta daha, hem bu bize herkes gelmeden önce birbirimizi daha iyi tanımak için zaman verir.”

“Ah.” Buraya Cecily’den bir hafta önce gelmek ne kadar tuhaftı. “Umarım size yük olmuyorumdur.”

“Tabii ki olmuyorsun. Geldiğin için mutluyuz.” İçten görünüyordu, ama yine de durum karşısında utanç duyuyordum. Cecily burada, yanımda olsaydı çok daha rahat edecektim. Derken Leydi Caroline, “Kız kardeşimle eşi de evlerinde birtakım işler yaptırıyor ve burada kalıyorlar. Yani tek konuk sen olmayacaksın,” diye açıkladı.

Bunu duyunca biraz olsun rahatladım. Leydi Caroline, odanın gerektiği gibi olduğundan emin olunca yol yorgunluğunu atmak için dinlenmemi önerdi ve beni, bir saat sonra yemek için konuk odasında onlara katılmaya davet etti.

Leydi Caroline odadan ayrıldı ama istesem de dinlenebileceğimi sanmıyordum. Betsy kıyafetlerimi bavuldan çıkarıyor, her şeyin ne kadar güzel ve görkemli olduğu hakkında çene çalıyordu. İlgimin sadece yarısı onda, diğer yarısıysa yatak odamın penceresinden görünenlerdeydi. Dışarısı çok davetkâr görünüyordu ve yemek için giyinmeme yarım saat yeterliydi.

Çabucak karar verdim. Betsy'ye, "Bahçeleri gezeceğim. Birazdan dönerim," dedim ve aceleyle odadan çıktım. Arkamdan seslendiğini duydum ama önemsemeden merdivenleri hızla indim. Evin arka tarafına açılan bir kapı arayacak vaktim yoktu, ben de sessizce ön kapıdan dışarı sıvıştım ve evin yan tarafından yürüdüm. Irmağı ve o harika köprüyü görmeyi kafama koymuştum.

İrmak eve düşündüğümünden daha uzaktı ama çabama gerçekten değdi. Su kayalık bir yatağın üzerinde berrak bir şekilde akıyordu, içinde yüzen birkaç balık da gördüm. Üst kısmı Yunan kemerleriyle desteklenen, eski taşlardan yapılmış köprüye doğru döndüm. Elimi taşların üzerinde gezdirirken iç geçirdim. Burada köprüler bile güzeldi.

Arkamı dönüp eve baktım ve geleli ne kadar olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Muhtemelen on dakika olmuştu. Bu da keşif için bir on dakikam daha olduğu anlamına geliyordu.

Köprüyü geçerken adımlarım taşların üzerinde çınlıyordu. Köprünün öte yanında toprak daha yabaniydi, bu taraf gibi pürüzsüz, bakımlı değildi ki böylesi tam zevkime uygundu.

Ah, kırsalda yaşamayı nasıl da özlemiştim! Irmağın kenarında biraz yürüdüm ama birazdan dönmek zorunda olduğumun farkındaydım. Kendi kendime bu cenneti keşfedip tadını çıkarmak için daha çok vaktim olacağını –koca bir yaz– söyledim. Çünkü burası gözüme gerçekten cennet gibi görünüyordu. Parke taşlı kentte bir yılı aşkın zaman geçirdikten sonra, kafesinden yeni salıverilmiş bir kuş gibi hissediyordum. Nihayet özgür kalmış, kırlara kavuşmuştum!

Duyduğum büyük sevinçle gözlerimi kapadım, başımı geriye yatırdım, etraftaki her şeyi, tüm duyularımla idrak etme isteğiyle kollarımı kocaman açıp kendi etrafımda döndüm. Ne kadar olağanüstüydü! Ne kadar mükemmeldi! Ne kadar... çamurluydu!

Ayağım kayınca gözlerimi açtım. Yere yapışıp o hızla toprak setten aşağıya yuvarlanırken çılgılığı bastım. Etrafa sular sıçratarak soğuk suya düştüm.

Başımı sudan çıkarınca çılgık atıp zarafetten uzak biçimde öksürdüm. Evden hızla uzaklaştığımı telaşla fark ettim. Su çok derin değildi ama taşlı ırmak yatağında ayağımı yere basmakta güçlük çekiyordum. Kaygan taşların ve akıntının ortasında ayağa kalkmayı beceremedim.

Yukarıda dallarını suya uzatmış büyük bir salkımsöğüt görünce diğerlerinden daha sağlam gibi görünen bir dala gözlerimi kilitledim. Akıntı beni uzanabileceğim kadar yakına sürüklediğinde dalı yakalayıp sıkıca kavradım ve kıyıya ulaşınca kadar ayaklarımı delicesine çırpıttım.

İrmağın kıyısından yukarı sendeleyerek çıktım, yere devrilip biraz soluklanana kadar çimenlerin üzerine uzandım. Ayağa kalktığımda elbisemin ıslak katlarının arasında çamur lekeleri, çimen parçaları ve sırlıslık yapraklar olduğunu fark ettim. Elimizi uzatıp tuhaf bir şekil aldığını düşündüğüm saçıma dokundum ve içine girmiş bir yaprağı çıkardım.

Ah, kahretsin. Şimdi yemekten önce düzgün görünebil-

menin bir yolunu bulmak zorundaydım ve muhtemelen dışarıda çok zaman kaybetmiştim. Yemeğe yetişebilmek için acele etmem gerekiyordu. Peki ya birileri beni gördüyse?

Saçımı yüzümden çektim, ıslak eteğimin, vıcık vıcık ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızla köprüye doğru yürüdüm. Neden, ah, neden etrafı keşfe çıkmak zorundaydım ki? Ve neden dönmüştüm? Bu tam da büyükannemin onaylamayacağı türden bir davranıştı. Zaten tam olarak bu yüzden kendime çekidüzen vermemi istiyordu. Sonuçta benim gibi ırmaklara düşen bir vâris olacak şey değildi.

Arka tarafımdan gelen bir koşu atının sesini duyduğumda köprüye yeni ulaşmıştım. Koşturdum ve at sırtında yaklaşan bir adam gördüm. Hakkımdaki ilk izlenimin beni ıslak ve çamur içinde gören biri tarafından mahvedilmesini istemediğim için çabucak köprünün yan tarafına geçtim ve eğilip ırmak kıyısındaki uzun çimenlerin ardına saklandım.

Toynak sesleri yaklaşıncaya kadar gerginlik içinde bekledim. Soslere bir ıslık karıştı. At köprüye ulaşınca merakla yu-karı baktım. Gördüğüm şey karşısında öyle şaşırdım ki ayağa dikildim ve anında dengemi kaybettim. Geriye devrilememek için kollarımı delicesine çıırttım. Fakat çırpınışlarım beni kurtarmadı ve bir kez daha çığlıklarla ırmağa düştüm.

Çabucak suyun yüzeyine çıktım ve sular sıçratarak ırmağa giren atı, bana doğru uzanan eli gördüm.

“Elimi tut,” dedi duymayı en az isteyeceğim ses.

Başımı kaldırmadım. “Hayır, teşekkür ederim.” Telaş içinde doğrulmaya çalıştım.

“Hayır, teşekkür ederim mi?” diye tekrarladı ses, şaşkın ve keyifliydi.

Irmağın diğer kıyısına doğru yarı yürüyüp yarı yüzerek ilerledim. Bu kez kendimi sudan çıkarabilmek konusunda çok daha başarılıyım. Beni teşvik eden şeyin bu kez daha güçlü olduğuna şüphe yoktu. Kıyıdan yukarıya güçlkle çıkarken, “Sizi temin ederim ki...” diye homurdandım. Islak eteğime takılıp karın üstü çamura serildim. Hemen ayağa kalktım. “Sizi temin ederim ki kendim yürüyebilecek durumdayım bayım.”

Olabildiğince hızlı biçimde ırmaktan uzaklaşarak bu dediğimin doğruluğunu ispatladım. Sudan çıkıp peşimden gelen atın sesini duydum. Başımı çevirip bakmadım, peşimdeki adamı görmezden gelmeye kararlıyım ve yüzüme dik-katle bakmamış olması için dua ediyordum.

Attan indiğinde deri botlarının sesini duydum, az sonra da arkamdan yürüdüğünü hissettim.

“Irmağın kıyısında gizlenerek ne yaptığını sorabilir miyim, Marianne?”

Ah, lanet olsun. Beni tanımişti! Ona baktım. Philip –eğer gerçek adı buysa tabii– önceki gece olduğundan daha da yakışıklı görünüyordu. Güneş saçlarında ısıldıyor, gözleri neşayle parlıyordu. Ve ben de karşısındaydım; çamur içinde, saçımda yapraklarla ve sınıslıklam halde. Bu kadarı fazlaydı. Hiçbir genç kadın, bu kadar çok utanca maruz bırakılmamalıydı.

Onurlu görünmeye çalışarak başımı kaldırdım. “Islak ve çamurlu halde görülmemek için saklanıyordum.”

Bir kaşını kaldırdı. “Islak ve çamurlu muydun? Irmağa düşmeden önce mi?”

Boğazımı temizledim. “İki kere düştüm.”

Dudaklarını birbirine yapıştırdı ve kendine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi uzağa baktı. Bana tekrar baktığında gözleri kahkahayla dolup taşmıştı. “Peki ilk seferde ırmağa nasıl düştüğünü sorabilir miyim?”

Ne kadar aptal, çocukça ve zarafetten yoksun davrandığımı fark edince yüzüm yandı. Tabii önceki gece handa sergilediğim davranışlar yüzünden böyle biri olduğumu zaten biliyordu. O şarkıyı söylemek! Kahkaha atmak, ardından ağlamak! Ve şimdi de ırmağa düşmek! Hayatımda hiç hatalarımın farkına şu an olduğu kadar varmamıştım.

“Ben, şey, dönüyordum.”

Dudakları kıpırdandı. “Bunu gözümde canlandıramıyorum. Bana göstermelisin.”

Ona dik dik baktım. “Kesinlikle yapmayacağım. Seyirciye karşı yapılan bir şey değil. Bunu yaptım, çünkü...” Söylenecek sözleri bulamayarak elimi havada gezdirdim.

Philip durdu, atını yanına doğru çekip durdurdu ve dönüp ona baktım. Gerçek bir açıklama beklediğini gördüm ve yenilgiye düşerek iç geçirdim.

“Çünkü çok güzel olduğunu düşündüm,” diye itiraf ettim alçak sesle. “Her şey harika.” Önümüzde uzanan manzarayı işaret ettim. “Hatta büyüleyici. Ve ben kendimi buna, burada olmaktan, dört gözle beklenecek bu güzelliğe sahip olmaktan duyduğum mutluluğa öylesine kaptırdım ki... Dö-

nüp durdum. Ve dengemi kaybettim.” Başımı dimdik tuttum ve bana gülmesi için meydan okurcasına baktım ona. “Sanırım bunun komik olduğunu düşünüyorsunuz.”

Şaşırtıcı biçimde gülmeye istekli değildi. Gözlerindeki neşe yumuşayıp daha nazik bir bakışa dönüşmüştü. Başını salladı. “Hiç de değil. Aslına bakarsan bu duyguyu ne kadar iyi anlayabildiğimi düşünüyordum.”

Yanaklarım yumuşak bakışı karşısında ısındı ve başımı çevirmek zorunda kaldım. Hafif esintiyle ürperdim ve Philip hemen paltosunu çıkarıp omuzlarıma sardı. Yakalarını sıkıca kavradım. Çamur içinde, ıslak elbisem üzerime yapışmış halde nasıl görüldüğümü düşünmemeye çalıştım. Neyse ki Philip’in gözleri yüzümden aşağıya kaymadı hiç. Başta düşündüğümünden çok daha beyefendi olduğu açıldı.

Arka taraftan sakın bir öksürük sesi duydum. Döndüm. Beni buraya getiren arabacıydı. Philip’in atını gösterdi ve, “Onu sizin için alayım mı efendim?” diye sordu.

“Evet, teşekkür ederim.”

Philip dizginleri ona uzattı ve adam atı evin kuzey tarafındaki binalara doğru götürdü. Orada ahırların olduğunu düşündüm. Ardından gecikmeli olarak fark ettim ki Philip *burada*, Edenbrooke’taydı. Ve şu arabacı onu tanıyor gibiydi. Birden tüm taşlar, yapboz parçaları gibi yerine oturdu. Yapboz tamamlanınca, sabah handa hissettiğim gerginlik ve öfke su yüzüne çıktı.

“Burada yaşıyorsunuz,” dedim. Suçlar gibi söylemiştim.

“Bana kızma.” Philip’in gözleri sıcak, gülümseyişi ikna ediciydi.

Tatlılıkla gülümsedim. “Neye kızacaktım ki?”

Şaşırmış görünüyordu. “Bu beklediğimden daha kolay oldu.”

“Hayır, size bir soru soruyorum. Tam olarak neye kızmamamı istiyorsunuz? Kimliğinizi saklamanıza mı?” Ona ters ters baktım. “Beni kandırarak güvenimi kazanmanıza mı? Ya da beni buraya getirirken kaba kuvvet kullanmanıza olabilir mi? Beni şartlarınıza uydurmaları için uşaklarınızı göndermenize mi?”

Philip bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Ayaklarını yere vursaydım öfken daha etkileyici görünebilirdi. Belki de bir dahaki sefere bunu denemelisin.”

Öfkeden köpürerek nefesimi tuttum ve ondan uzaklaştım. Muzipçe gülümsedi.

Paltosunu çıkarıp ona fırlattım, sonra da dönüp hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Bu adamdan ve suratındaki alaycı ifadeden olabildiğince çabuk uzaklaşmaya niyetliydim. Öfkemi dışa vurmak azalmasını sağlamamıştı; hâlâ içimde dolanıyor, hızlanan kalbimin her atışında başıma başıma vuruyordu. Küstah, haddini bilmez, düzenbaz adam!

Yatak odamın kapısından içeri girdiğimde Betsy çılgılığı bastı.

“Ne oldu size?”

“İrmağa düştüm.”

Ağzı açık kaldı.

“Rica ederim tek kelime etme.” Ona son utancımı açıklamak istemiyordum.

Ben ıslak olduğu için çok daha zor çıkan elbisemden kurtulmaya uğraşırken Betsy de saçımdaki yaprak ve dalları çıkarmaya başladı.

“Ah, bu işe yaramaz!” dedi. “Çok çamur var. Yıkamam gerekecek.”

Hayal kırıklığı içinde sızlandım. “Belki yemeğe gecikeceğimi iletebilirsin.”

Betsy odadan koşarak çıktı, ben de elbisemi çözmekle uğraşmaya devam ettim. Keşke kötü ruh halim için tüm suçu Philip’e atabilseydim ama işin aslı, kendime de aynı ölçüde kırgın ve öfkeliydim. Bu kadar düşüncesizce ve çocukça davranmasaydım böyle bir şey gelmezdi başıma.

Betsy zaten aşçıya yemeği yarım saat geciktirmesinin söylendiği haberiyle geri döndü. Şüphesiz bu Philip’in işiydi. Şimdi onun düşünceli biri olduğunu düşünmek durumunda kalacaktım ve onunla ilgili hiçbir iyi şey düşünmek istemiyordum.

Betsy saçımı yıkayıp tararken düşüncelerim Philip’in handaki küçük sırrına kaydı. Kim olduğunu saklamak için neden o kadar uğraştığını merak ettim. Oysa yakında öğreneceğimi biliyor olmalıydı.

“Betsy, Leydi Caroline’in çocuklarının adlarını biliyor musun?” Betsy bilgi toplamak konusunda çok iyiydi.

“Charles, Philip, William ve Louisa,” diye saydı hızla.

“Sıralama böyle mi?”

Başını evet anlamında salladı.

O halde düşündüğüm gibiydi. Philip, Cecily’nin evlen-

meyi planladığı Sör Charles'ın küçük kardeşiydi. Peki neden kimliğini benden saklamaya çalışmıştı? Bu soruya mantıklı bir cevap bulamıyordum.

Nemli ama düzgün saçlarımla konuk odasına girdiğimde Leydi Caroline beni kız kardeşi Bayan Clumpett'le tanıştırdı. Soylu bir havası vardı ve yukarı doğru kıvrılan ağzından ötürü sürekli gülümsüyormuş gibi görünüyordu.

Bay Clumpett şöminenin yanında ayağa kalktı ve bir parmağını elindeki kitabın arasında tutarak eğildi. Beni selamlayıp tanıştığına memnun olduğunu söyledi ama konuşurken gözleri kitabına kaydı.

“Hindistan'ın vahşi hayvanları,” dedi beni kitaba bakarken yakalayınca. “Onlar hakkında çok şey biliyor musunuz?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Bitirdiğim zaman ödünç alabilirsiniz. Gerçekten büyüleyici.”

Arkamdaki kapı açıldı ve havadaki ani gerilimden ötürü daha bakmadan kim olduğunu anladım.

“Nihayet,” dedi Leydi Caroline.

Arkamı döndüğümde Philip karşımdaydı, gözlerinde belli belirsiz bir neşe pırıltısı vardı.

“Sanıyorum ikiniz zaten tanıştınız,” dedi annesi.

Philip beni başıyla selamladı. “Bayan Daventry. Hoş bir yolculuk geçirdiğinizi umuyorum.”

Irmaktaki yolculuğumu mu kastediyordu? Gülümseyişine bakılırsa öyleydi. Başka bir palto giymişti ve bu ona öfkeli olduğumu hatırlatıyordu ama aynı zamanda iyi bir izle-

nim bırakmak istiyordum. Bu yüzden reverans yaptım ve “Evet, teşekkür ederim,” dedim.

Ben söyleyecek başka bir şey bulamadan kâhya yemeğin hazır olduğunu ilan etti. Philip bana kolunu uzattı. Koluna girmeye mecbur kalmıştım, ama durumdan keyif almaya mecbur değildim. Aslına bakılırsa keyif almak mümkün değildi, çünkü yakınlığı öfkemle karışıp sarsak, kaskatı hissetmememe neden oldu.

Arkamızda annesiyle koridordan yemek odasına doğru yürürken kısık sesle, “Derin bir nefes almayı dene,” dedi.

Şaşkınlık içinde ona baktım.

“Rahatlamana yardımcı olur.” Aklımdan geçen her şeyi okuyabiliyormuş ve bunları son derece komik buluyormuş gibi gülümsedi.

Ne kötü bir adamdı! Rahatsız olduğumu biliyordu ve bu konuda benimle alay etmeyi seçiyordu! Gözlerimi çevirmeden önce ona öfkeyle baktım. Beni masanın sağ başındaki sandalyeye –onur konluğu sandalyesine– doğru götürürken, koluna ancak dokunabilecek kadar ondan uzaklaştım. Tabii ki masanın başına o oturdu, çünkü beni mutsuz etmeye kararlıydı. Pekâlâ, yanında oturuyor olmam onunla konuşmak zorunda olduğum anlamına gelmezdi.

Yemeğimizi yerken Leydi Caroline bana Bath’la ilgili ve babamın nasıl kendini idare ettiğiyle ilgili sorular sorarak sohbeti yönlendirdi. Philip’i umursamamak için elimden geleni yaptım ve Leydi Caroline’in zarif nezaketiyle karşımda oturan Bayan Clumpett’in dostça gülümsemeleri arasında

yavaş yavaş rahatladığımı hissettim. Gerçekte hiç gülümsemiyor, belki de sadece kıvrık ağzıyla beni izliyordu. Ama sonuç yine de aynıydı.

Bay Clumpett, Bath'daki kuşlar hakkında bilgim olup olmadığını sordu, sonra da en sevdiği kuşlar ve onların doğal ortamları hakkında uzun, tek taraflı bir sohbete başladı. Karısı Hindistan'daki kuşlarla ilgili bir şeyler söyledi (belli ki o kitabı önceden okumuştı) ve ben ne olduğunu anlamadan ikisi çalı bıldırcını hakkında neşeli bir sohbete tutuştular. Bu beni o kadar eğlendirdi ki gülümserken yanlışlıkla Philip'e baktım.

Sanki yemek boyunca gözlerimi ona çevirmemi beklemiş gibiydi. Bana doğru eğildi ve tabakları değiştiren uşakların sesleri arasından sessizce, "Beni affetmeyecek misin?" diye sordu.

Handa kimliğini benden sakladığı için özür dilediğini biliyordum. Artık öfkemin büyük bölümü, yerini artan bir meraka bırakmıştı. Bir an kendi içimde düşünüp taşındıktan sonra nihayet, "Bunu neden yaptığınızı öğrenirsem affetmem daha kolay olur," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bunu sana söyleyemem."

Gözlerimi kıstım. "Söyleyemez misiniz, yoksa söylemez misiniz?"

"İkisi de," dedi hafifçe gülümseyerek.

Kendimi yumuşamak isterken buluyordum, özellikle de Philip böyle gülümsediğinde. Ama gururumun küçük de olsa *bir şeye* ihtiyacı vardı.

"Öyleyse şuna cevap verin: Kendi eğlenmeniz için benimle alay mı ediyordunuz?"

“Hayır, seninle alay etmiyordum ve hayır, kendi eğlen-
cem için değildi.” Ama gözlerinde, sanki onu yalancı çıkar-
mak isteyen tanıdık bir pırıltı vardı.

İnanmayarak kaşımı kaldırdım.

Dudakları gülüşünü bastırmaya çalışıyormuş gibi seğirdi.
“Eğlenmediğimi söylemiyorum. Ama niyetim bu değildi.”

Ona o aptal şarkıyı söyleyişimi ve ırmağa yuvarlanışımı
—iki kez—ve çamura serilmiş halde yardımını reddederken kim
bilir nasıl görüldüğümü düşündüm. Yanaklarım tazelenen utan-
cım la yandı. Tabii ki Philip gülmemek için kendini zor tutu-
yormuş gibiydi. Ah, gururum beni nasıl da dürtüyordu.

“Sizi bu kadar eğlendirebildiğimi duymak beni memnun
etti,” dedim kinayeli, sert bir sesle.

Gözleri handa oyunuma başladığım zamanki gibi aydın-
landı. “Gerçekten mi?” diye sordu. Daha da yakınıma ya-
naştı. “Madem öyle, anneme daha sonra bir şarkıyla hepimizi
eğlendireceğini söyleyeyim.”

Öfkeyle soludum. “Sakın.”

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle annesine dönüp,
“Anne,” dedi, “Bayan Daventry’nin yetenekli bir şarkıcı ol-
duğunu öğrendim. Onu bize bir şarkı söylemeye ikna etme-
lisin.”

Leydi Caroline bana gülümsedi. “Ah, evet, şarkı söyle-
yişini duymayı çok isteriz.”

İçim korkuyla dolarken bir elimle çatalımı sıkıca kav-
radım. “Ben... ben şarkı söylemek konusunda iyi değilimdir.
Aslına bakarsanız başkalarına pek şarkı söylemem.”

“Öyleyse bizim için bir istisna yapın,” dedi Philip.

Bayan Clumpett sözü aldı. “Şarkı söyleyişinizi duymayı içtenlikle isterim, Bayan Daventry. Ve isterseniz size eşlik de ederim.”

Kapana kısılmıştım. Tedirginliğim yüzünden düşünme yetim beni terk etmişti. “Pekâlâ.”

Leydi Caroline bir şey söylemek üzere Bay Clumpett’e döndü. Çatalımı masaya bıraktım ve Philip’ten alacağım intikamı planladım. Yapacağım ilk şey, hakkındaki düşüncelerimi ona açıkça söylemekti. Ama berbat davranışları hakkında sert bir eleştiride bulunmaya hazır halde ona döndüğümde bana göz kırptı. Bu hareketi karşısında dilimin ucundaki sözler birbirine karıştı. Bu adamdaki arsızlık gibisini daha önce hiç görmemiştim. Tam anlamıyla ve fena halde şaşkındım. Yapabileceğim tek şey, yenilgimi olabildiğince zarif biçimde karşılamaktı.

“Başardınız bayım,” diye mırıldandım.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi halinden memnun bir gülümsemeyle.

İştahım kesilmişti. Herkesin önünde şarkı söyleme düşüncesi yeme isteğimi yok etmişti. Gözlerimi tabağıma diktim ve birden midemde hareketlenen kelekleri sakinleştirmeye çalıştım. Philip’e şaka olduğunu anladığı uyduruk bir şarkı söylemek başka, bu tamamen başka bir şeydi. Bu bir şaka değildi ve bütün bu hoş insanların önünde kendimi küçük düşürecektim. Bundan kaçış yoktu. Demek büyükannemin beni şarkı söylemem konusunda uyarması boşuna değildi.

Kalbim gergin bekleyişle hızlanıyor, panik damarlarım-

dan akıyordu. Bardağımı aldım ama ellerim öyle çok titriyordu ki dökmeden ağzıma götürmem mümkün değildi. Bardağı yerine koydum. İçkimi elbiseme dökmek, ihtiyacım olan son şeydi.

“Neyin var?” Philip’in sesi alçaktı, kaşları kaygıyla çatılmıştı.

“Yok bir şey,” diye yalan söyledim. Gözlerimi tabağıma diktim ve yavaşça, en azından normal biçimde nefes almaya çalıştım. İşe yaramıyordu.

Philip hâlâ beni izliyordu. Neyse ki bu kimsenin dikkatini çekmişe benzemiyordu. “Sen berbat bir yalancısın. Ne oldu?”

Yüzüm yanıyordu, midem düğümlenmişti. Durum daha kötüye gidiyordu. Ona söylemek zorundaydım. “Ben şarkı söyleyemem,” diye fısıldadım.

Şaşırmış gibiydi. “Evet, söyleyebilirsin.”

Başımı hayır anlamında salladım.

Leydi Caroline bana döndü. “Marianne, müziğe yeteneğin olduğunu duyduğuma çok sevindim. Philip ve Louisa da müzikle çok ilgilidir. Artık bize sen de katıldığını göre burada çok keyifli akşamlar geçireceğimizi düşünüyorum. Ah, belki Philip’le ikiniz birlikte bir şarkı söyleyebilirsiniz!”

Dehşete kapıldım. Sessiz bir yalvarışla Philip’e baktım. Dudakları kıpırdandı, titredi, ardından omuzları sarsıldı. Mücadeleyi bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanışını, yüksek sesle kahkaha atışını öfkeyle izledim. İğrenç adam!

Bayan Clumpett, “Ah, espriyi mi kaçırdım?” diye sordu.

Philip titrek bir sesle, “Korkarım Bayan Daventry’yi

ciddi anlamda ürküttük. Bu gece koşarak kaçıp bir daha asla geri dönmeyebilir.”

Leydi Caroline’in alnı hayretle kırıştı. “Philip, ne demek istediğini anlat lütfen.”

Sesinin bu kadar sert çıkması karşısında şaşırmıştım.

“Bize şarkı söylemek istemiyor, anne. Onu iznini almadan ortaya attım.” Kıkırdadı.

Bayan Clumpett nefesini tuttu. Bay Clumpett gülüşünü kovmak istercesine ağzını ovuşturdu ve tabağına baktı. Leydi Caroline dehşet içinde görünüyordu.

“Philip. Anladığım kadarıyla berbat bir ev sahibi gibi davranmışsın! Misafirimizi tatsız bir duruma ittin, bizi oyununa katılmamız için kullandın ve sonra da Bayan Daventry’nin sıkıntısına güldün! Hem de buradaki ilk gecesinde!” Ona dik dik baktı. “Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın.”

Onun böyle adamakıllı azarlandığını duyunca içimdeki korku, memnuniyete dönüştü. Philip hiç değilse üzgün görünecek kadar edepliymi, fırça yerken yanakları hafifçe kızarmıştı.

Leydi Caroline bana döndü. “Oğlumun davranışından yola çıkarak, evimizde misafir ağırlamayı hiç bilmediğimizi düşünüyor olabilirsin. Philip’in yaptıklarının, ailemizin değerlerini yansıtmadığına inan lütfen.”

Philip’e gözücuyla baktım ve çenesinin kaskatı kesildiğini, yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gördüm. Bir misafirin önünde böyle azarlanmak ne kadar aşağılayıcı bir şeydi. İçimde minik bir merhamet tohumu filizlendi.

“Leydi Caroline, korkarım yanlış anladınız. Ben kendi-

sinin bir oyun oynadığını başından beri biliyordum. Aslında şu an olanların sorumlusu benim galiba.” Philip’e şöyle bir baktım. Yüzünde donmuş bir hayret ifadesiyle beni izliyordu. “Bu oyunu ben dün gece handa başlattım ve bu da onun devamı. Yani bir ev sahibi olarak oğlunuzun böyle davranmasına kızıyor-sanız, bir misafir olarak benim böyle davranmama da kızma-lısınız. Böyle bir anlaşmazlığa neden olduğum için üzgünüm.”

Leydi Caroline konuşmamı şaşkınlık içinde dinledi. “Pe-kâlâ. Alınmadıysan kızmıyorum ben de.” Sesi yumuşamış, az önceki nezaketine geri dönmüştü. Apaçık bir merakla gözlerini benden ayırıp Philip’e çevirdi. “Görünen o ki ikiniz birbirinizi anlıyorsunuz ve benim müdahalem olmadan daha iyi anlaş-a-caksınız. Seni azarladığım için özür dilerim, Philip.”

Philip ona sevgiyle gülümsedi. “Anne, beni azarladığın için asla özür dileme. Yapmadığın zaman bunu özleyeceğime eminim.”

Leydi Caroline kahkaha attı ve ben rahatlayarak iç ge-çirdim. Şarkı söylemek zorunda değildim, Leydi Caroline kızgın değildi ve Philip küçük düşmüş değildi. Her şey ye-niden yolundaydı. Tatlılar geldi ve bir anlık karışıklıkta Phi-lip, yüzünde sıcak bir minnettarlık ifadesiyle bana döndü.

“O azarı hak ettiğimi biliyordun. Beni korumak için kendini öne atacağına tadını çıkarmalıydın.” Parçalarını bir-leştiremediği bir yapbozmuşum gibi gözlerini kısıp dikkatle inceledi beni. “Neden yaptın bunu?”

Neden yaptığımı kendime bile açıklayamayarak omuz silktim. “Hak etmiş olun ya da olmayın, utandığınızı görmek hiç hoşuma gitmedi.”

Bir an için sessizce gözlerime baktıktan sonra bana yaklaştı ve, “Görüyorum ki güçlü bir rakip olduğun kadar güçlü bir müttefiksin de,” dedi.

O anda sessizliğin ve başka kimsenin görmediği gülümseyişlerin içinde, aramızdan bir şey geçti sanki. Bir anlaşma gibiydi. Hatta belki ateşkes gibi.

Yemekten sonra konuk odasına geri döndük. Hiç kimse şarkı söylemek zorunda kalmadı, gerçi Bayan Clumpett bir süre piyano çaldı. O çalarken Philip yanıma geldi ve duvarda asılı bir manzara resmine hayranlıkla bakarken bana eşlik etti.

Bu Edenbrooke'un uzaktan bir görünüşüydü. Ressam evin ihtişamını ve onu çevreleyen arazinin genişliğini ölümsüzleştirmişti. Manzaraya bakarken kendi boyalarımı kullanma arzusuna kapıldım. Çok uzun zamandır –annem öldüğünden beri– resim yapmamıştım. *Bu kadar çok doğal güzelliği içinde barındıran bu yeri çizmek ne kadar hoşuma giderdi*, diye düşündüm.

Dönüp Philip'e baktığımda, tabloyu incelediğim gibi büyük bir ilgiyle onun da beni incelediğini fark ettim.

"Çok güzel," dedim tabloya doğru başımı sallayarak.

Yüzüme bakmak için döndü ve bir omzunu duvara yasladı. "Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

Beni mi kastetmişti? Kızardığımı hissettim ve yüzünden bir memnuniyet ifadesi geçtiğini gördüm. Yalnızca kızardığımı görmek için mi böyle söylemişti? Eğer öyleyse bunu neden istiyordu ki? Ayrıca bu adamın yanında neden bu kadar kolayca kızardığımı da merak ediyordum. Kendimi bir ilkokul çocuğu gibi hissettim ve bundan rahatsız oldum. Leydi Caroline'in endişeyle sertleşmiş bakışlarını bize yönelttiğini gördüğümde bu düşünceyle yüzümü ekşittim.

"Dikkatli olun," dedim sessizce. "Anneniz yine kabalık ettiğinizi düşünüyor."

"Çünkü kızarıyorsun ve sıkkın görünüyorsun. Gülümse Marianne, yoksa yine azar işiteceğim."

Fark ettim ki gülümsememem neredeyse imkânsızdı; özellikle de o böylesine neşeli görünürken, sanki hoş bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana doğru eğilip konuşurken. Ama karşı koymaya çalıştım.

"Eğer anneniz bana Marianne dediğinizi duyarsa yine azar işiteceksiniz. Bunu yapmamanız gerektiğini biliyorsunuz, bayım."

"Evet ama annem şu anda bizi dinlemiyor." Sırıttı. "O yüzden bana Philip de."

Hinzır gülüşünden ne kadar hoşlandığımı saklamaya çalışarak ona sertçe baktım. "Dün geceki davranışınızın yanınıza kâr kalmasının tek nedeni küçük sırrınızdı. Eminim normalde daha görgülüsünüzdür."

"Haklısın. Normalde öyleyimdir." Derin bir nefes aldı. "Ama bu durum normal değil, yanılıyor muyum?" Önemli bir şey arıyormuş gibi dikkatle gözlerime baktı.

Sıcak bakışı, sakın sesi ve yakınlığı yüreğimi hoplattı. Bir kez daha anladım ki Philip'in ayarında bir beyefendiyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Duyduğum rahatsızlık yüzünden kendimi aptal gibi hissediyor, ne yapacağımı bilemiyordum. Seçenekler üzerine düşündüm.

İlk dürtüm olan kaçmak işe yaramazdı. Onu duymamış gibi yapıp sorusuyla alakasız bir şeyler söyleyebilirdim. Ama bu beni bir aptal gibi gösterirdi. Keşke Cecily yanımda olsaydı da bana tavsiye verseydi. Flört konusunda daima benden daha iyiydi. Bir dakika. Philip'in yaptığı şey bu muydu? Flört mü? Peki neden *benimle* flört etmek istesindi ki?

İç sesimle epey zaman harcadığım için, cevabımın doldurması gereken boşluğun beceriksizliğimle dolduğunu fark ettim. Neden bir cevap bulamıyordum? Neden Philip başka bir şey söylemiyordu? Bana bir kaçış yolu açmasını dileyerek piyanoya doğru baktım.

Philip düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi benden uzaklaştı ve sıradan bir tonla, "Seni öyle tuhaf bir duruma soktuğum için özür dilerim. Şarkı söyleme fikrinin seni böyle altüst edeceğine hiç ihtimal vermedim, hele de dün geceki şarkını düşününce." Gözlerine alaycı bir bakış yerleşti.

Rahatlayarak iç geçirdim. Bu nasıl cevap verileceğini bildiğim türden bir sohbetti. Rahatlıkla başa çıkabilirdim. "Dün gece başkaydı. Geri çeviremeyeceğim bir meydan okumaydı. Üstelik şaka olduğunu biliyordunuz."

"Annem seninle şarkı söylememizi teklif ettiğinde yüzündeki ifadeyi görebilseydin keşke. Hiç kimsenin yüzünde

bu kadar katıksız ve masum bir dehşet ifadesi görmemiştim.” Kıkırdadı. “Söylesene, hangisi daha çok korkuttu seni? Bir haydudun saldırısına uğramak mı, yoksa bize şarkı söylemek mi?”

“İkincisi,” dedim kendi kendime gülerek. “Buna hiç şüphe yok.”

“Hiç şaşırmadım. Bu topluluk önünde şarkı söyleme korkusunun altında çok eğlenceli bir hikâye olduğuna eminim.”

Yüzümün yandığını hissettim.

“Ah, şu ispiyoncu kızarıklık. Şimdi iyice meraklandım. Bana anlatmayacak mısın?”

“Hayır, bazı utanç verici hikâyeleri kendime saklamayı yeğlerim.”

Yine kahkaha attı, ardından piyanoya doğru yöneldi ve diğerlerine katıldı. Bu beni rahatlatmıştı.

Gece sona erip yatağa uzandığımda, düşüncelerim kendiliğinden Philip’in gözlerindeki ilgili bakışa ve bu durumun normal olup olmadığı konusundaki yanıtlanamaz sorusuna kaydı.

Uykuya dalabilmem epey zaman aldı.

Uykuya çabuk dalamamış olduğum halde ertesi sabah gün doğmadan uyandım. Vakit kaybetmeden yataktan fırladım, üzerime bir elbise geçirdim ve kendimi dışarı attım. Muhteşem bir sabahtı, gökyüzü geceden şafağa doğru kayıyor. çimenlerin üzerinden hafif bir sis yükseliyordu. Keşfetmeyi planladığım meyve bağını, köprüyü ve gül bahçesini boş verdim. Bunun yerine evin kuzeyine, ırmağa düşmeden önce gördüğüm binalara doğru yürüdüm.

Sabahın ilk ışıkları camlarda dalgalanıyor, insandan tamamen yoksun, sade ve muntazam bir ahır gözler önüne seriyordu. Mükemmeldi. Duvarının ardında uzun, kara bir atın gidip kendisini selamlamamı beklercesine baktığı bir bölmenin önünde durdum. Bunun ırınağa düştüğümde Philip'in sürdüğü at olabileceğini düşündüm ama emin değildim, çünkü ona bakmamak için çok çabalamıştım. Ben bölmeye yaklaşıırken at burnunu uzatıp elime sürttü. Sevinçle gülümsedim.

"Ne kadar güzelsin. Adın ne senin?" Bölmenin kapısında pirinç bir levha asılıydı. "Rowton," diye okudum. "Adın bu mu?" Başını hızla kaldırıp onaylarcasına kişnedi. Güldüm. "Gördüğüm kadarıyla iyi eğitilmiş bir atsin. Başka numaralar da biliyor musun? Birazcık şeker için neler yapardın merak ediyorum. Keşke yanımda olsaydı."

"Ona şarkı söylemeyi deneyebilirsin," dedi Philip tam arkamdan. Hafifçe sıçrayıp arkama döndüm. "Anlaşılan aran sadece ineklerle iyi değil."

Ne zamandır orada dikildiğini merak ettim. "Burada kimsenin olacağını düşünmemiştim," diye açıkladım süklüm püklüm.

"Ben de öyle." Gelip yanımda durdu ve gözlerimin içine baktı. Gülümseyişi yalnızca bana özel bir hediye gibiydi. "Günaydın," dedi ahırın sessizliği ve gözlerindeki dostane sıcaklığa uygun bir ses tonuyla.

Bu sıcaklık ve sakinliğe nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Geceki kadar umutsuz haldeydim. Düşünebildiğim tek şey resmiyete sığınmaktı.

“Günaydın bayım,” dedim reverans yaparak. “Umarım atlarınızı ziyarete gelmemin sakıncası yoktur.”

Kaşını kaldırdı. “Hiç sakıncası yok. Ama bana bir kez daha bayım dediğin anda kovarım seni.”

Biraz güldüm ve tercih ettiği, ısrar ettiği teklifsizlik karşısında gevşedim.

Philip elini cebine sokup bana bir küp şeker uzattı. Row-ton şekeri elimden dudaklarıyla aldı. Atın burnunu okşadım, kısa bıyıklı teni avcumu gıdıkladı. Hafifçe iç geçirdim. Bir ahıra girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Philip’in yüzümde gezinen bakışını hissettim ve dönüp ona baktım. Dün gece ben tabloya bakarken yaptığı gibi beni inceliyordu. Bunun üzerine sabah dış görünüşüme üç dakikadan daha az zaman ayırdığımın farkına vardım. Philip ise yeni tıraş olmuştu ve dalgalı saçları hafif nemliydi. Ayrıca elinde bir binici sopası vardı.

“At mı bineceksin?” dedim.

“Evet. Bana eşlik etmek ister misin?”

Derin bir nefes aldım ve cesaretimi kaybetmeden önce hemen başımla onayladım. “İsterim. Eğer sorun olmazsa.”

“Hiç sorun olmaz. Annem ve kız kardeşim için bir çift uysal kısrak besliyorum. Binmenden rahatsız olmayacaklarına eminim.

Kendi kendime gülümsedim. Bunu yapacaksam doğru düzgün yapacaktım. “Uysal kısrak ne yapacağım? Çaya mı davet edeceğim?”

Philip başını şaşkınlıkla hafifçe geriye attı. Ardından kıkır

Bir Rüya Gibi

kıkr güldü. “Ne sanmıştım ki? Uysal bir kısrak istemezsin tabii. Madem öyle, sanırım senin için mükemmel bir atım var.”

Beni koridorda başka bir bölmeye yönlendirdi ve Meg’le tanıştırdı. Açık kestane renginde bir yavru kısraktı bu, narin bir yüzü, hoş ölçüleri vardı.

“Boyu kaç? Bir buçuk metre mi?” diye sordum.

Philip başıyla onayladı.

Benim atımla aynı boydaydı. Bu düşünceyi kafamdan derhal attım. Atımı düşünmeyi kendime yasaklayalı uzun zaman olmuştu. Annemi çok daha fazla özlerken onu özlediğimi düşünmek saygısızlık gibi geliyordu. Bir zamanlar düşündüğüm şeyleri aklımdan kovup Meg’i yakından inceledim. Kesinlikle mükemmel görünüyordu.

Hoşnutluğumu ciddi bir ifadenin arkasına saklayarak başımı salladım. “Sanırım işimi görür.”

Philip ben üstümü değiştirirken atları hazırlayacağını söyledi. Odama geri koştum ve Betsy’nin yardımıyla lacivert binici kıyafetimi giydim.

“Hâlâ üzerinize olduğu için şanslısınız,” dedi Betsy. “Bath’dan ayrılmadan önce neden denemeyi reddettiğinizi anlamıyorum.”

Aynaya bakıp derin bir nefes alarak eteğimi düzelttim. Binici kıyafetini giymek çok büyük bir olay gibi geliyordu. Elim boynuma uzandı ve madalyonumun olmadığını hatırladım. Elimini aşağıya indirdim, tutunacak bir şeyim olmasını istiyordum, ama sahip olduğum tek şey aynada gördüğüm suretti. Omuzlarımı dikleştirdim. Madem öyle, bununla yetinecektim.

Ahıra döndüğümde Meg eyerlenmiş, binektaşında beni bekliyordu. Onun başında, Philip'in yanı sıra bir uşak dikiliyordu.

"Ne çabuk geldin," dedi Philip onaylar bir ifadeyle, ardından Meg'e doğru başını salladı. "Çık bakalım."

Ben eyere yerleşirken Meg sabırsızlık içinde kıpırdandı. Belki de tedirgin olduğumu anlamıştı. Hissettiğim, göğsümde bir kıpırtıdan başka bir şey değildi ama var olduğu gerçeği bana hem tuhaf hem de anlaşılabilir geliyordu.

Hayatımın büyük bölümü boyunca at sırtında oturmayı başka herhangi bir yerde oturmaya yeğlemiştim. Fakat kazadan beri hiç at binmemiştim. Dizginleri eldivenli elime aldım, öne eğildim ve Meg'in boynunu okşarken kulağına sessizce bir şeyler söyledim. Beni dinlerken kulaklarını geriye yatırdı ve bir an sonra göğsümdeki kıpırtı da Meg'in huzursuz hareketleri de yok oldu. Sıkı dost olacağımızı anlamıştım.

Biz arazinin güney tarafına doğru yola çıkarken güneş ağaç tepelerine vurmaya başlamıştı. Philip atını tırıs sürüp yanıma geldi. Seyis, bir refakatçinin ihtiyatlı mesafesini koruyarak bizden birkaç adım geriden geliyordu. Geniş bir açıklığa ulaştığımızda Philip'e, "Bu kadar yavaş gitmemiz için bir neden var mı?" diye sordum.

O parlak, hafif gülümsemesi geçti yüzünden. "Hiçbir neden yok."

Meg'in başını serbest bıraktım ve o da yay gibi fırlayıp dörtnala koşmaya başladı. Taptaze sabah havasını hissetmek beni neşelendirmişti. Bunu özlediğimi biliyordum ama bu

kadar çok olduğunu tahmin etmemiştim. Benden bir parçanın rüzgâr, atlar ve ıslıl ıslıl sabah göğüyle birlikte içime geri döndüğünü hissettim sanki. Sonunda açıklık ormanla sonlandı ve dizginlerini çekip atlarımızı durdurduk.

“Onu sevdin mi?” diye sordu Philip başıyla Meg’i işaret ederek.

“Mükemmel bir at.” Gerçekten de öyleydi. “İlginç bir şekilde heyecan verici ama başa çıkması zor değil. Ve çok güzel.” Meg’in boynuna hafifçe vurup Philip’e gülümsedim. “Uysal bir kısrak sana asla ayak uyduramazdı.”

O da gülümsedi ama mahrem bir şey düşünüyor gibiydi. “Kesinlikle haklısın.”

Gülüştüğün altındaki gizli sırrı merak ettim.

Sabah güneşi, toprağın üzerindeki sisi dağıtmıştı ve görebildiğim her şeyi görmek için can atıyordum.

“Bana araziyi gösterir misin?” diye sordum. “Gördüğüm kadarıyla muhteşem bir yere benziyor.”

“Zevkle.” Atını çevirdi, peşinden üzerinde tek bir ağacın bulunduğu tepeye doğru ilerledim. Buradan arazinin neredeyse tamamını görebiliyorduk.

“Ne güzel bir manzara,” dedim. Arazinin eve tepeden bakan yabani tarafındaydık. Biçilmiş çimenlik ve bahçelerin ardında ırmak uzanıyor ve üzerinden ahşap bir köprü zarifçe geçiyordu. Bu manzaranın bir yerden tanıdık geldiğini fark ettim. Bir an durup düşündükten sonra buldum. Konuk odasındaki tabloda tasvir edilen manzaranın aynısıydı bu.

Hayranlığım yerini buranın resmini bizzat yapma ar-

zuma bıraktı. Resim malzemeleri alıp buraya tek başıma geleceğime dair kendime söz verdim.

Philip, Edenbrooke'un sınırlarını işaret etmeye başladı. Bulunduğumuz yerden kilometrelerce ötesine dek her tarafı görebiliyorduk. Anlaşılan burası hiçbir şeyin ihmal edilmediği, refah içinde bir araziydi. Sör Charles'a duyduğum saygı daha da büyüdü. Her şeyi çok iyi idare edebilecek kadar becerikli bir toprak sahibi olmalıydı. Elbette öyleydi, Cecily olsa olsa iyinin en iyisini gözüne kestirirdi. Sör Charles'la tanışmak için sabırsızlanıyordum. Leydi Caroline kendisinin planından söz etmemişti ama bir hafta sonra Cecily ve Louisa'la birlikte geleceğini sanıyordum.

Eve gitmek üzere geri döndüğümüzde Philip, "İkisinin nasıl mücadele edeceğini görelim ister misin? Ahırlara kadar yarışalım seninle," dedi.

Meg canını dişine taktı ama Philip'in atı kara bir kuş gibiydi, uçarcasına ilerlerken toynakları yere neredeyse değmiyordu.

"Yanına bile yaklaşamadı," diye yakındım ahırlara ulaştığımızda.

Philip sırttı. "Farkındayım. Haksız bir avantajım vardı." Atının boynunu sıvazladı. "Yarış atı olmak üzere yetiştirildi, Godolphin aygırı* kanı taşıyor."

"Muhteşem." İki ata da hayranlıkla baktım. Güçlü bir atın sırtına binmiş yakışıklı bir adam görmek kalbimi yerinden oynatıyordu.

* 17. yüzyılda İngiliz yarış atı ırkını oluşturmak üzere yerli kısraklarla çifileştirilen Arap aygırı. (ç.n.)

“Her sabah ata biniyor musun?” diye sordum atları se-
yise bırakıp eve doğru yürümeye başladığımızda.

“Evet, hemen hemen her sabah. Peki sen?”

“Hayır. Büyükannem Bath’da at beslemiyor. Tempolu yü-
rüyüşlerle yetinmek zorunda kalıyorum, tabii yanımda bir re-
fakatçiyle.” O hayata geri dönme fikriyle yüzümü ekşittim.

“Burada bulunduğun süre içinde bu durumu düzeltme-
liyim. Meg ne zaman istersen senindir.”

“Ciddi misin?” Ne kadar hevesli olduğumu sesimle belli
etmemeye çalıştım.

“Ciddiyim. İkiniz birbirinize çok uygunsunuz; ilginç bir
şekilde heyecan verici ama başa çıkması zor değil.” Gözle-
rimi kısarak ona bakarken bana göz kırptı. Beni bir atla kı-
yaslamıştı! Büyük terbiyesizlik!

Eve ulaştığımızda durup bana kapıyı açtı.

“Ve çok güzel,” dedi ben yanından geçerken.

Ona küçümser bir bakış attım, bunu sadece tepkimi gör-
mek için söylemiş gibi güldü. Philip Wyndham ıslah olmaz
bir çapkındı ve bu yönünü hiç sevmemiştim.

Kahvaltı sırasında Leydi Caroline gün boyunca meşgul olacağını söyledi. Londra’da geçirdiği bir ayın ardından yeni dönmüştü ve bütün komşularının ziyaretine gelmesini bekliyordu. Benim tüm sabahı konuk odasında oturarak geçirmeyi istemeyeceğimden de emindi. Haklıydı ama yine de ısrar etmem gerektiğini hissettim.

“Komşularınızla görüşmekten rahatsız olmam,” dedim.

İyi niyetimi kovmak istercesine elini salladı. “Başka bir zaman gelirsin tatlım. Ama buradaki ilk gününde seni yalnız bırakmayı düşünemem bile. Philip, planlarını değiştiren sorun olur mu? Misafirimize evi gezdirerek dün geceki kötü davranışını telafi edebilirsin.”

Philip annesine memnuniyetle baktı, o da oğluna masumane bir havayla gülümsedi. “Çok mutlu olurum.”

“Ah, size katılabilir miyim?” diye sordu üstdudağında yumurta lekeleriyle başını tabağından kaldıran Bayan Clumpett. “Kocamla sabah yürüyüşünü kaçırdım ve her gün bir şekilde egzersiz yapmanın önemli olduğunu düşünüyorum.”

Ona gülümsedim. "Lütfen katılın." Şimdi durum emri-
vakiden ziyade ortak bir girişime dönüşmüştü.

Birinci katın büyük bölümünü zaten görmüştüm, bu yüz-
den ikinci kata çıktık. Burası çoğunlukla yatak odalarından olu-
şuyordu. benimki gibi sık ve rahattılar. Philip o kadar düzgün
davranıyordu ki -hiç kur yapmayan, nazik ve dost canlısı bir
tavır takınmıştı- üçüncü kata geldiğimizde yanında kendimi
neredeyse tamamen rahat hissetmeye başladım.

Bayan Clumpett durduğumuz her odada, sanki buraları ilk
kez görüyormuş gibi hafif hayret çığlıkları atıyordu. Bayan
Clumpett'in yanındayken gülümsemem imkânsızdı ve Phi-
lip'in düzgün davranışlarını da onun varlığına bağlıyordum.
Hatta Philip bana "Bayan Daventry" diye hitap ediyordu.

Üçüncü katta duvarlarında tabloların asılı olduğu bir ko-
ridora gelmiştik. Philip'i izledim ve aile portrelerinin önünde
durdum. Manzara tablolarına bakmak için daha sonra tek ba-
şıma, gerçekten keyfini çıkarabilecek kadar zamanım oldu-
ğunda gelecektim.

Philip atalarından bazılarını tanıtırken birbiri ardına port-
relere baktım. Büyük büyük büyük büyükannesinin burayı cen-
net bahçesi kadar güzel bulduğunu, bu yüzden de buraya
Edenbrooke adını vermek konusunda ısrar ettiğini öğrendim.*
Uzak akrabaların portrelerinden oluşan uzun bir sırayı incele-
dikten sonra Philip'in yakın ailesinin portreleri önünde durduk.
Leydi Caroline'in yıllar önceki, çarpıcı güzellikteki hali vardı.
Onun yanında Philip'inkiyle aynı kahverengi dalgalı saçlara
sahip, seçkin görünümlü bir adamın portresi asılıydı.

* "Eden" kelimesi İngilizcede "cennet bahçesi" anlamına gelir. (ç.n.)

“Babam,” dedi Philip sakın bir sesle.

Philip’in babası özellikle yakışıklı bir adam değildi ama gözlerindeki sessiz, ciddi ifade durup ona bir daha bakmama neden oldu. “Nazik birine benziyor,” dedim nihayet yüzündeki ifadenin ne olduğunu bulunca.

Philip başını salladı. “Öyleydi.”

Portrelerin geri kalanına bakarken Philip’in gençlik halini tanıdım. Tablodaki kız, Philip’in kardeşi, Cecily’nin çok yakın arkadaşlık kurduğu Louisa olmalıydı. Philip açık renk saçlı, neşeli, kayıtsız gülümseyişli genç bir adamın portresini gösterdi. “Küçük kardeşim William. Birkaç gün içinde karısı Rachel’la birlikte geliyor.”

Cecily ve Louisa’nın Londra’da beraber kaldığı çiftti bu.

Son bir portre kalmıştı. “Peki bu kim?” diye sordum resimdeki adamın çenesinin Philip’inkiyle aynı olduğuna, mavi gözlerininse hayattan sıkılmış gibi durgun bir ifadeyle baktığına dikkat ederek.

“Ağabeyim Charles,” diye cevapladı kısaca. Philip bakışlarını tablodan bana çevirdi. Gözlerinde öylesine kasvetli ve pişmanlık dolu bir bakış vardı ki, kesinlikle çok değer verdiği bir şeyi kaybetmiş olduğu fikrine kapıldım. Fakat bu anlık bir izlenimdi ve ben farkına vardığımda kaybolup gitmiş, Philip de resme geri dönmüştü. Bunun tamamen benim uydurmam olduğuna neredeyse ikna olmuştum.

Philip’i ağabeyiyle kıyaslamak için ona anlık bir bakış attım. İkisi de yakışıklı adamlardı ama Sör Charles’in duruşunda onu ulaşılmaz gösteren bir şey vardı. Onun aksine Phi-

lip'in yüzünde son derece sevimli bir şey vardı. İkisi de yakışıklı ve cana yakın görünüyordu ama onları kıyaslayınca, zamanımı hangisiyle geçirmeyi tercih edeceğime karar vermekte hiç zorlanmadım.

Resmin önünde dururken aklımdan hızla bir düşünce geçti. Bana şu anda tamamen yabancı olan bu adam –Sör Charles– ikiz kardeşimin evleneceği adamdı. Kafamda bu iş olmuştu, çünkü Cecily kafasına koyduğu bir şeyi elde etmek konusunda asla başarısız olmamıştı. Ve kolay kolay fikir değiştiren biri de değildi.

Bu durumda Sör Charles benim için bir erkek kardeş gibi olacaktı ve Philip de... Eh, o da ağabeyim gibi olacaktı. Cecily ve Charles'ın evliliğiyle birbirine bağlanmış bir aile olacaktık. Kendimi bu düşünceyle gülümserken buldum. Hiç ağabeyim olmamıştı ama Philip'in bu rolü çok iyi oynayacağını hayal edebiliyordum.

Bayan Clumpett manzara resimlerine bakmaya devam ederken Philip portrelerden başını çevirdi ve peşinden kordorda ilerlememi işaret etti. Sol tarafımdaki bir kapının önünde durdu. Bu kapı ahşap duvarlı, geniş bir odaya açılıyordu.

"Eskrim odası," dedim karşı duvardaki bir kılıfın içinde sıralanmış kılıçları görünce. Adımlarımızın boş odada ve yüksek pencerelerle tepeden aydınlanan tavan arasında yankılanması hoşuma gitmişti. "Hep eskrim yapmak istemişimdir."

Bunu söylediğim anda pişman oldum. Tam da genç bir hanımefendinin söylemeyeceği türden bir şeydi; büyükanem duysaydı şok geçirirdi.

Ama Philip şok geçirmiş gibi değil, sadece meraklanmış gibi görünüyordu. “Erkeklerle özgü bu aktiviteye duyduğun bu fena ilginin nedeni ne?” diye sordu gülümseyerek.

“Erkeklerin eskrim ve avcılık gibi pek çok eğlenceli şey yapmalarına izin var, kadınlarınsa bütün gün evde sessizce oturup nakış işlemeleri gerekiyor.” Ona kederle baktım. “*Nakış işlemenin* ne kadar sıkıcı olduğundan haberin var mı?”

“Aslına bakarsan yok,” dedi neşeyle gülümseyerek. “Gerçi bunun üzerine hiç düşünmedim.”

“Pekâlâ, seni temin ederim ki nakışın heyecan verici hiçbir yanı yok. Ama eskrim...” Ona karşı ne kadar cesur davranabileceğimi merak ederek ilgiyle baktım.

Kaşını kaldırdı. “Neler peşindesin sen?”

İhtimalleri düşündüm ve denemeye degeceğine karar verdim. “Babam bana öğretmeyeceğine ve gerçek bir ağabeyim olmadığına göre... acaba... bana eskrim öğretebilir misin?”

“*Gerçek ağabey mi?*” Philip hayal kırıklığı ve neşeyle karışık bir ifadeyle gözlerini bana dikti. “Benden ağabeyinmiş gibi rol yapmamı istediğini düşünmekte haklı mıyım acaba?”

Dudağımı ısırdım. Onu gücendirdiğim çok açıktı. Elbette bu son derece küstah bir tavır gibi görünecekti, özellikle de onu aileden saymak için çok kısa süredir tanıştığımız düşünülünce. Ama aklımdan geçenleri ona anlatamazdım, Cecily’nin ağabeyini ağına düşürme planını açık etmeyi göze alamazdım çünkü.

Masum bir gülümseyişle utancımı gizlemeye çalıştım. “Sakıncası var mı?”

Dudaklarındaki gülümseyiş alaycı bir ifadeye dönüştü. “Benim kız kardeşim var zaten, Marianne.”

İçten içe ezilip büzüldüm. Korktuğum kadar kötüydü. Besbelli suçluydum ve söylediğim şey yüzünden kendimi aptal –çok aptal– hissediyordum. Bana eskrim öğretmesini istemek mi? Genç bir hanımefendi hiç böyle bir şey yapar mıydı? Peki ya karşılık vermediği bir yakınlık iddiasında bulunmam? Duyduğum aşağılanmayla yanıyordum.

“Kusura bakmayın,” dedim. “Buna cüret etmemeliydim...” Boğazımı temizledim. “Lütfen beni affedin. Eminim bugün beni eğlendirmekten daha iyi işleriniz vardır.”

Arkamı dönüp kapıya doğru aceleyle ilerledim. Yer yarılısın da içine gireyim istiyordum. Geniş odanın öte ucuna ulaşıp elimi kapının koluna koyduğumda Philip konuşmaya başladı.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Marianne.”

Elim kapıda, kalakaldım.

“Bu kadar kolay pes edeceğine hiç ihtimal vermezdim. Hele de böyle küçük bir aşağılamanın ardından.”

Gururum sesindeki meydan okumaya kayıtsız kalamayınca arkamı döndüm. Korkup kaçacak biri değildim ben. Özellikle de bir meydan okumayla karşı karşıyayken. Başımı dikleştirdim. “Pes etmiyorum,” dedim. “Bay Clumpett’ten bana eskrim öğretmesini isteyeceğim.”

Bu bir yalandı ve Philip’in fark ettiğine emindim, ama bana doğru yürürken gülümsedi. “Ah, peki onunla elinde bir silah varken karşı karşıya gelmeye cesaretin var mı gerçekten? Onunla yemek yemek yeterince tehlikeli değil miydi?”

Bay Clumpett'in bir kuş türünün uçuşunu göstermek için çatalını havaya kaldırdığı panik anını hatırlayınca gülmek için kendimi zor tuttum.

"Haklı olabilirsin," dedim titrek sesim ve seğiren dudaklarımla.

Philip sıırttı. "Benim daha iyi bir fikrim var," dedi arkamdan kapı koluna doğru uzanırken.

Kıpırdamadım, Philip'le kapının arasına sıkışmış olarak kaldım. Başımı geriye yatırıp içten gözlerine baktım, gururum utancımın birlikte içimden akıp gitti. Fikri her ne olursa olsun, ona evet demek isteyeceğimi hissettim.

"Neymiş?" diye sordum tereddütsüz gülümseyerek.

"Neden satranç oynamak için bana eşlik etmiyorsun? Eskrim kadar heyecanlı değil ama nakış kadar da sıkıcı olmaz herhalde."

Haklı çıkmıştım. Ona evet demek geliyordu içimden. Kendime şaşıırıyordum; kin tutmak en güçlü yanımdı çünkü, bakış açısına göre en zayıf yanımla olarak da kabul edilebilirdi. Ama Philip'le satranç oynamak, öğleden sonrayı geçirmenin en hoş yolu gibi geliyordu kulağa.

"Bunu isterim," dedim. "Nerede oynayacağız?" diye sordum eskrim odasından çıkarken.

"Görürsün," dedi merdivenlerin başında bize katılan teyzesine gülümseyerek. "Turun en güzel bölümünü sona bıraktım."

Kütüphane giriş katında, konuk odasının karşısındaki kısa bir koridorun sonundaydı. Koridorda bir köşeyi döndük-

ten sonra kapısını bulduk. Philip girmem için kapıyı açarken kendimi gizli bir sığınağa girmeye hak kazanmış gibi hissediyordum.

Burası kesinlikle bir erkek odasıydı; mobilyalar koyu kah-verengi deriden yapılmıştı ve düz hatlıydı, bir duvar boyunca taş bir şömine uzanıyordu. Her yanı kitap rafları kaplıyordu. Odanın kapıya en uzak ucundaki bir duvar girintisinde iki deri koltuk, aralarındaysa küçük bir sehpa bulunuyordu ve bunlar, zeminden yüksek tavana doğru uzanan geniş bir pencereye bakıyordu. Pencere odayı ışıkla dolduruyor ve arazinin güneydoğusundan bir manzarayı çerçeveliyordu.

Güneşin aydınlattığı bu sakin yere ağır ağır yürüdüm. Bayan Clumpett'in izin isteyip ayrıldığını da uzak köşede kitapları kaldırıp kapaklarının, sırtlarının tozunu aldıktan sonra sessizce yerlerine koyan hizmetçiyi de neredeyse fark etmemiştim. Koltuklardan birinin arkasına dokundum, pencereden dışarı baktım ve her şeyi iyice görebilmek için yavaşça kendi etrafımda döndüm. Öylesine büyülenmiştim ki hızla dönüp durma isteği bile duymadım içimde. Böyle bir şey yapmak anlamsız olurdu.

"Sevdim," dedi Philip gülümseyerek.

Başımı salladım. "Hayır, bayıldım." Kitap raflarını işaret ettim. "Sakıncası var mı?"

"Keyfine bak," dedi pencerenin yanındaki koltuklardan birine zarıfçe yerleşirken. Halinden memnun görünüyordu.

En yakın raftaki kitap başlıklarına baktım ve bir Alman felsefesi kitabına dayalı şiir kitabının yanında Yunan mitolojisiyle ilgili bir kitap buldum. "Neye göre düzenleniyor bunlar?"

“Düzenlenmiyor.”

Ona döndüm. “Aradığın şeyi nasıl buluyorsun? Burada binlerce kitap vardır.”

“Aramak hoşuma gidiyor. Eski dostları ziyaret etmek gibi.”

Bir an için ona baktım, kendisiyle ilgili açık ettiği şey karşısında kafam karışmıştı. Philip bu odada, çokça giyilmiş rahat kıyafetlerin içindeymiş gibiydi. İçimde bir hayranlık sızısıyla onun koltuğa yayılmış, uzun bacaklarını iyice açmış haliyle bile zarif görüldüğünü fark ettim. Yüzünde bir keyif ifadesi yakalayınca gözlerimi yine ona dikmiş olduğumu anladım.

“Şaşırmış gibisin, Marianne.”

“Şaşırdım,” dedim açıkça.

Cevabımdan hoşlanmış gibi gülümsedi.

Kitapları inceleme işine geri döndüm ve bunu yaparken kendimi kaybettim. Her şey bu kadar düzensiz olduğundan, her adım sürprizlerle doluydu. Daha sonra yakından incelemek istediğim birkaç kitap gördüm, içlerinde Fransız siyaset tarihi ve gotik mimari hakkında iki kitap vardı. Öyle derinlere dalmıştım ki Philip yeniden konuştuğunda hafifçe sıçradım. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

“Bir şeyi merak ediyorum,” dedi. “Bath’da ne yapıyor-dun?”

Karşısındaki koltuğa doğru yürüdüm ve oturdum. “Annemin ölümünden sonra babam, büyükannemle yaşamam için oraya yolladı beni.”

“Peki sen ne hissettin bu konuda?”

Hiç kişisel olmayan sohbetlerle geçirdiğimiz sabahın ar-

dından böyle özel bir soru sormasına şaşırmıştım. İç geçirdim. Hislerim didiklemeye kalkışamayacağı kadar karmaşıktı, bu yüzden ben de en basit yanıtı seçtim. “Evimi özledim.”

“Evinle ilgili neyi özledin?” Sesi sakın, oda sessizdi, dışarıda gökyüzü bulutlarla kaplanıyordu.

Eteğindeki bir ipliği çektim. Hizmetçi hâlâ odanın uzak köşesinde kitapların tozunu alıyordu; raflardaki kitapların çokluğu düşünülünce, muhtemelen bütün gün ve gelecek pek çok gün boyunca bu işle uğraşacaktı. Bizi net bir şekilde duyamayacak kadar uzaktaydı ama Philip’e içimi dökmek konusunda tereddüt etmemin nedeni bu değildi. Kolay güvenen biri sayılmazdım ve tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bu adama sır vermeye hazır olduğumdan emin değildim.

Son on dört ay boyunca kalbimin üzerinde katmanlar oluşturmak, kendimi içindeki yaralardan korumak için o kadar çok uğraşmıştım ki artık onu nasıl açacağımı bilemiyordum. Açmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum hatta. Bunu düşünmek bile beni korkutuyordu ve kendimi korumasız bırakmayı göze almama değip değmeyeceğini ciddi ciddi düşünmem gerekiyordu.

Philip bana ihtiyacım olan tüm zamanı verecekmiş gibi sabırla cevabımı bekliyordu. Cecily gelene kadar bana arkadaşlık edebilirdi. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum ve bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu kendime itiraf ettim. Belki de bir arkadaş için alacağım riske değdi.

Nihayet derin bir nefes alarak, “Her şeyi özledim,” dedim. “Ailemi elbette özledim ama evimi, toprağımı, komşu-

larımı ve arkadaşlarımı da özledim. Her şeyi özledim.” Pencereye döndüm. “Meyve bahçemizi bile özlediğimi düşünüyordum. Oraya çok sık giderdim; resim yapmak, kitap okumak ya da sadece kendim olmak için.”

“Neden meyve bahçesi?” diye sordu Philip. Bu da özel ve dürüst cevaplanmayı gerektiren bir soruydu. Philip kalbini açabildiği kadar açmaya niyetli gibiydi.

“Bunu şu ana kadar tam anlamıyla düşünmemiştim, en azından kelimelere dökecek kadar.” Meyve bahçesine baktım. Gökyüzü griydi, ağaçların renkleri solmuştu. Gökyüzünün genişliği altındaki küçük ağaçlık bir kucak gibi, korunaklı bir yer gibiydi.

“Ağaçların sağlam, sürekli bir yanı var,” dedim sessizce. “Mevsimler içinde değişiyor olsalar da hep aynı yerdeler. Güvenilirler. Ve meyve bahçesi orman gibi büyük değil. Beni tutmaya yetecek kadar büyük sadece. Kendimi şey hissettiğim zamanlarda...” Düşüncemi nasıl bağlayacağımı bilemeyerek sustum.

“Nasıl hissettiğin zamanlarda?”

“Korunmasız hissettiğim zamanlarda galiba.” İtirafımdan ötürü biraz utanarak halime güldüm. “Kulağa tuhaf geliyor. Ama bazen insanlardan uzak kalmak istiyorum ve orada kendimi güvende hissediyorum.” Tepkisinden endişelenerek hemen ona baktım. İlk kez beni incelerken yüzünde alay ifadesi yoktu.

“Senin sığınağın,” dedi kısaca. “Bu hiç de tuhaf değil.”

Omuzlarım rahatlayıp gevşeyinceye dek gergin oldu-

ğumu fark etmemiştim. Başımı evet anlamında salladım. Böyle çabucak anlaşılmak, anlaşılmakla kalmayıp onaylanmak az rastlanacak bir şeydi. Tepkisinden bunu hissetmiştim. Bu da bende daha fazlasını anlatma isteği uyandırdı.

“Bizim evdeki meyve bahçesi Edenbrooke’taki gibi büyük değil,” diye devam ettim. “Ama ağaçlar buradaki kadar kalın gövdeli ve yaşlı. Çocukken başım derde girince orada saklanırdım. Hemen ağaca tırmanır, olabildiğince yükseğe çıkarırdım. Mürebbiyem de aşağıda dikilir, inmeme için bana bağırdı.”

Philip eğleniyor gibiydi. “İner miydin peki?”

“İnmek mi? O orada dikildiği sürece hayır. Bir keresinde evden bir sandalye getirip elinde kitabıyla oturmuştu, gerekirse bütün gün beni bekleyecekmiş gibi. Pes etmeyecek kadar inatçıydım...”

Philip kaşını kaldırdı.

Kahkaha attım. “Evet, bu asla düzeltemediğim kusurlarımdan biri. Neyse, ben inmeyi reddettim, o da gitmeyi reddetti, böylece günün büyük bölümü boyunca o ağacın tepesinde oturdum. Sonunda aşağı inmek zorunda kaldım, çünkü bir sürü elma yemiştım ve karnım o kadar ağrımişti ki daha fazla dayanamadım.

Mürebbiyem küçük irade yarışmamızı kazandığını düşünmüş, beni eve doğru götürürken korkunç bir kibir ifadesi takınmıştı. Ama annem beni sancıdan iki büklüm olmuş halde gördüğü anda onu öyle sertçe azarladı ki mürebbiye bavuallarını hazırladı ve ertesi gün evden ayrıldı. Kendimi berbat hissettim, inatçılığımın otürü annemden özür diledim.

Tabii ben de davranışım için azar işittim ama yalnız kaldığımız zaman. Annemin her zaman hoşuma giden yönlerinden biri buydu. Etrafta utancıma şahit olacak birileri varken beni asla azarlamazdı.”

“Bu bakımdan ona benziyorsun. Bu özelliği neden bu kadar takdir ettiğini anlayabiliyorum.”

Bir an için şaşırdım.

“Sen de dün gece beni azarlanmaktan kurtardın, hatırladın mı?”

“Ah, o önemli bir şey değildi,” dedim.

Başımı salladı. “Benim için önemliydi.”

Ne cevap vereceğimi bilemedim, içtenlikle bakan gözlerinden yüzümü çevirdim.

“Annenle tanışamadığım için üzgünüm,” dedi. “Nasıl biriydi?”

Madalyonum olsaydı da ona resmini gösterebilseydim, diye düşündüm. Böylece abarttığımı düşünmezdi. Fakat kelimelerle yetinmek zorundaydım. “Çarpıcı gözleri, porselen gibi teniyle zarif bir güzelliği vardı. Saçları o kadar sarıydı ki beyaza çalıyordu. Geceleri beni yatırmak için odama geldiğinde saçları ay ışığı gibi görünürdü.” Annemin güzelliğini hatırlayıp duraksadım. “Kız kardeşim Cecily ona çok benzer. Ben... ben benzemiyorum.” Af diler gibi bir ifadeyle gülümsedim. “Korkarım ona kıyasla çok sıradan kalıyorum.”

Philip başını sallayarak karşı çıktı. “Bence alçakgönüllülüğün bu kadarı fazla. Sana kesinlikle katılmıyorum.”

Philip gibi uslanmaz bir çapkın olduğunu kanıtlamış bi-

rine güzellik bahsini açtığım için anında pişman oldum. Şüphesiz duymak istediğimi düşündüğü şeyi söylüyordu sadece.

“Fazla alçakgönüllü değilim,” dedim utançla kızarak. “Ve bana karşı çıkmanı umarak söylemedim bunu. Sorduğun soruya cevap olarak bir gerçeği dile getirdim sadece.”

Philip'in dudakları titredi. "Affedersin," dedi. "Bir iltifatın seni böyle gücendireceğini düşünmemiştim. Bir daha yapmamaya çalışırım."

Dudaklarımı düz bir çizgi halinde tutmak için kendimle mücadele ettim. Philip'in gözlerindeki neşe karşı koyulmaz derecede bulaşıcıydı, ben de elimde olmadan güldüm. "Öyle tepki verdiğim için özür dilerim."

“Özür dileme,” dedi kollarını açıp başının arkasında birleştirirken. “Aşağılamalarına maruz kalmak beni canlandırıyor.”

Yine kahkaha attım. “Hayır, canlandırmıyor.”

“Canlandırıyor,” diye ısrar etti. “Bundan ne kadar keyif aldığımı anlatamam.” Gerçekten keyif alıyormuş gibi sırttı.

“Şu anda saçmalıyorsun.”

“Aslında son derece ciddiym. Ama senin inatçı mizacını bildiğimden...” Ona karanlık bir bakış atınca kıkırdadı. “Şimdilik konuyu kapatacağım. Söylesene, güzellikten başka hangi yönden annene çektin?”

Sorunun ilk kısmını duymazdan gelmeyi tercih ettim. “Bana resim yapmayı öğretti. Yetenekli bir ressamdı, benden çok daha yetenekli. Ve at binmeyi çok severdi. Beni hemen her gün, sabah erkenden at binmeye götürürdü. Ve öylesine iyi sıçardı ki engel ne kadar yüksek görünürse görünsün, korkusuzca atlardı...”

Sözlerim karşısında irkildim, ağzımdan kaçmalarına şaşmıştım.

“Ölüm nedeni bu muydu?” diye sordu Philip saygılı bir ses tonuyla.

Pencereden dışarı baktım. Gözlerimi meyve bahçesinden ayırmadan, orada, etrafımın güvenli biçimde sarılmış olduğunu hayal ederek başımı salladım.

“Sen yanında mıydın?”

Boğazıma aniden yerleşen düğümü çözüp konuşmak için öksürdüm. “Hayır, o sabah onunla değildim. Onu babam buldu. Eminim gerisini kolaylıkla anlayabilirsin.”

Uzun bir sessizliğin ardından Philip, “Aslına bakarsan anlayamıyorum,” dedi.

Ona şaşkınlıkla baktım.

Bir an için doğru kelimeleri arıyormuş gibi bana baktı. “Annemi kaybettikten hemen sonra babanın senden her şeyi, evini, aileni, arkadaşlarını, korumasını, ilgisini neden uzaklaştırdığını anlayamıyorum.”

Philip’in sözleri içime öyle ani, öyle derin biçimde işledi ki acıdan adeta soluğum kesildi. Kalbimin en derininde sakladığım şeyi ne kadar kolayca bulmuştu. İşte kalbimi açmayışımın nedeni buydu. Bu yüzden sınıksız sarıp sarmalamıştım onu. Bağlarını çözdüğümde zarar görmeyeceğimi düşünmem aptallıktı.

Gözlerim, aniden bastıran yaşlarla yandı. Ayağa kalktım, pencereye yürüdüm, Philip’e sırtımı döndüm. Gökyüzü kurşuni bir renk alıyor, bulutlar bir araya toplanıyordu. Yağ-

mur başlamak üzereydi. Elimi cama dayadım. Serinliği avcumda sızlayan yaralarımı rahatlattı. Kalbimdeki sızıyı rahatlatacak merhemi bulmak da bu kadar kolay olsaydı keşke.

Philip yanıma yaklaşıp arkamda dururken camdaki yansımamı gördüm. Sırtımda sıcaklığını hissediyordum. Bense aynı anda hem sıcak hem de soğuktum. Bir yanım ondan uzaklaşıp pencerenin serin camına dayanmak, diğer yanımsa kendini Philip'e, onun sıcaklığına bırakmak istiyordu.

Philip arkamda dururken, “Üzgünüm,” dedi kısık sesle.

Olanlar için mi, yoksa bana bu konuyu sorduğu için mi üzgün olduğunu bilmiyordum ama önemi yoktu. Savunma durumuna geçmiştim bile. Kendimi korunmasız bırakmam bir hataydı. Şimdi bu odadan koşarak çıkmak, bana istemediğim şeyler söyleten, istemediğim şeyler hissettiren bu adamdan çok uzak bir yere gitmek istiyordum. Kenara çekilip onunla pencere arasında sıkıştığım yerden çıktım ve arkamı döndüm.

“Satranç oynamaya hazır mısınız?” diye sordum enerjik bir sesle. “Yoksa başka bir güne mi bırakalım?” Onunla göz göze gelmedim, zaten kapıya doğru dönmüştüm. Hislerim o kadar su yüzüne çıkmıştı ki yalnız kalıp onları tekrar olmaları gereken yere koymaya ihtiyacım vardı. Kaçıp gitmeye hazırdım.

Ama bu sırada Philip koluma dokundu. “Bekle,” dedi. İsteksizce ona döndüm.

“Aç mısın?” diye sordu.

“Aslında evet, açım.” Bunun farkına bile varmamıştım.

“Bana birkaç dakika izin verir misin? Lütfen rahatına bak.”

Gidişini karışık hisler içinde izledim. Hâlâ sıcak ile soğuk arasındaydım. Kendimi ne tarafa atacağıma kadar verememiştim. Philip’ten uzağa mı, yoksa ona doğru mu? Ama artık o burada olmadığı için kaçıp gitme isteği duymuyordum. Bu yüzden kalıp dönüşünü bekledim.

Raftan bir şiir kitabı seçtim, pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve tedirgin ruh halimi üzerimden atmaya çalıştım. Kendimi şiire kaptırdım ve kapı yeniden açıldığında şömine rafındaki saatin yarım saat ilerlediğini görüp şaşırdım.

Philip yemekle dolu bir tepsiyle içeri girdi ve onu koltuklarımızın arasındaki sehpa koydu.

“Çektiğim zorluğu takdir edeceğini umuyorum,” dedi. “Aşçıdan mutfağını yağmaladığım için yediğim azarı duymuş olmalısın. Çok korktum.”

Az öncekinden daha az ciddi bir ruh haliyle geri döndüğü için rahatlayarak güldüm. “Hayır, korkmadın.”

“Korktum,” dedi sırtarak. “Büyümene şahit olan hizmetçilerle ilgili bir durum vardır; kaç yaşma gelersen gel, sana çocukmuşsun gibi davranmaktan asla çekinmezler.” Bir tabak aldı. “Ne yemek istersin?”

“Ah, kendim yapabilirim.” Kitabı bırakıp tabağa uzandım ama Philip geri çekti.

“Saçmalık. İzin ver de sana ben servis yapayım. Hep-sinden biraz vereyim mi?” Bana gülümserken gözleri ışıldı-yordu, hareketleri de bakışı da beni şaşırtmıştı.

“Olur, teşekkür ederim,” dedim tabağımı taze meyveler, ekmek, soğuk jambon ve peynirle doldurmasını izlerken. Alaycı bir gülümsemeyle tabağı elinden aldım. “Beni ellerinle beslemek için de ısrar etmeyeceksin umarım.”

“İzin vereceğini düşünseydim ederdim,” diye mırıldandı.

Gözlerini kısarak bakışı karşısında yüzüm yandı.

“Ah, al işte,” dedi. “Son yarım saattir yüzündeki kızarıklığı görmeyi özlemiştim.”

Ona dik dik baktım. “Galiba bunu bilerek yapıyorsun.”

Kıkırdadı. “Neyi?”

“Yüzümü kızartmayı.”

“Hayatta yaptığım en kolay şey,” dedi arsızca. “Ve en keyiflisi.”

Philip bir bardağa limonata koyup bana uzatırken, hiddetlenmiş ve rahatsız hissederek öylece oturdum.

“Teşekkürler,” dedim bardağa uzanırken.

Ben bardağı kavradıktan sonra Philip elini çekmedi, ona baktım. Yüzündeki ifadenin tamamen ciddi olduğunu görünce şaşırdım.

“Sataşmalarımın seni ciddiye almamamdan ötürü olduğunu sanma,” dedi sessizce. “Kalbindekileri bilmek benim için şereftir, Marianne.”

Öylesine afallamıştım ki Philip hâlâ tutuyor olmasaydı bardağı elimden düşürecektim. Philip bardağı sehpanın üzerine koydu ve bana bakmadan kendi tabağına yiyecek koymaya başladı. Bu kadar kestirilebilir bir şey yapar mıydı? Bundan şüpheliydim. Dengemi kaybetmiş hissediyordum

ama bir yandan da bilmediğim bir nedenle gururum okşanmıştı. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Gözlerimi tabağıma dikmiş, bakıyordum ki Philip, “Önündeki şey yemek, Marianne. Yeniyor,” dedi.

Bakışlarımı hızla yüzüne çevirdim. Gördüğüm komiklik karşı koyulmazdı. Güldüm ve kendimi yeniden rahat, daha doğrusu son derece rahat hissederek yemeye başladım. Bacaklarımı altına kıvrıp oturdum ve sakince yemek yiyip sağanak yağmuru izlemekten mutluluk duyarak pencereden dışarı baktım. Yağmur, odayı hışırtılı bir sesle doldurmuş, araziye ve meyve bahçesini görüş alanından çıkarıp dünyanın geri kalanıyla aramıza bir set çekmişti.

“Ne harika bir oda,” dedim. “Bu koleksiyonu oluşturmak ne kadar zaman aldı?”

“Aslında sadece birkaç nesil. Kitaplar büyükbabamın tutkusuydu. Herhalde burada gördüklerinin yarısı ondan kalma. Babam Kıta’ya her gidişinde koleksiyona yeni kitaplar ekledi. Daima benzersiz kitapların peşinde koşardı. Eve geldiği zaman beni buraya, yeni başlıklara bakmak için davet ederdi. Adeta yolculuklarında ona eşlik etmiş gibi hissedirdim kendimi.”

Philip’in gözlerinde minik, geçmişe özlemlili bir gülümseme yakaladım.

“Ve sonra tura çıktığımda gittiğim her yerde ayaklarımın beni küçük kitabevelerine götürdüğünü fark ettim. Ertesi yıl eve onlarca kitapla döndüm. Kitaplar ve ben tam zamanında dönmüştük.” Sesi alçaldı. “Babam ölmeden önce kitapları ona gösterebildim. Bu onun için son bir yolculuk gibiydi.”

Philip'in sesindeki derin saygı karşısında meraklanmış-
tım. "Baban nasıl biriydi?"

Philip arkasına yaslandı. "Cömert ve kolay affeden bi-
riydi. Prensip sahibi, yüksek ahlaklı bir adamdı. Onu tanıyan
herkesin saygısını kazanmıştı." Bana kısaca baktı. "Kelime-
nin tam anlamıyla bir beyefendiydi."

"Sen de tıpkı onun gibi olmak istiyorsun." Bunu yüzün-
den okuyabiliyordum.

"Tabii ki," dedi.

Birden handa tanıştığımızda ettiğim hakaretin onu özel-
likle incittiğini anladım. "Bilmiyordum, handa öyle söyler-
ken bunun senin için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Seni
derinden yaralamış olmalıyım. Üzgünüm."

Kederle gülümsedi. "Hakareti o geceki kadar hak etti-
ğim hiç olmamıştı. Lütfen bunun için özür dileme."

Sakin gülümseyişine ve babasından söz ederken gözle-
rinin nasıl yumuşadığına kendimi kaptırarak, dikkatle Phi-
lip'i izledim. Hakkında tek bildiğim önüme attığı minik bilgi
kırıntılarıydı. Daha fazlası için can atıyordum.

"Yaptığın turdan hangi kitapları getirdin?" diye sordum.

"Gözüme çarpan her şeyi. Ben babam kadar seçici dav-
ranmadım. O çoğunlukla felsefe ve din konulu kitaplar okur-
du. Ben tarih, mitoloji ve şiir kitapları aldım." Az önce bak-
tığım kitabı işaret etti. "Onu Paris'te, babamın sözünü ettiği
küçük bir kitapçıda buldum. Dükkânın sahibi, babamı oraya
yaptığı sayısız ziyaretten tanıyordu. Beni felsefe kitaplarının
bulunduğu rafa yönlendirdi ve sanırım onun yerine şiir kitabı
satın aldığıma çok şaşırdı."

Kafamda çizdiği resme gülümsedim. “Seyahatinde başka neler yaptın?”

Philip ellerini iki yana açtı. “Bir yıllık Avrupa seyahatini özetlemek zor.”

“Özetleme. Her şeyi anlat bana.” Sesimin bu kadar hevesli ve talepkâr çıkması karşısında kızardım. “Öyle demek istemedim. Sadece...” Başımı salladım, sözüne devam etmeli miydim onu bile bilmiyordum.

Ama Philip, “Sadece ne?” diye sordu. Öylesine meraklanmış görünüyordu ki sözümü bitirmeye çabaladım.

“Bath’da durum farklı. Büyükanнем ve teyzem dışında arkadaşlık edebileceğim kimse yok. Büyükanнем sadece bir şeyleri eleştireceği zaman konuşur, teyzemse akli başında biri değil. Büyükanнем insanlardan hoşlanmadığı için toplum içine hiç karışmayız. Ben de bu yüzden iyi bir sohbe açım.”

“Özlemine duyduğün şeyin sohbetten daha fazlası olduğunu sanıyorum. Dostluğa da acıkmadın mı?” Bunu gözlerinde yumuşak bir ifadeyle söyleyince gururum birden alevlendi.

“Benim için üzölesin diye söylemedim bunu. Hem acıma üzerine kurulu bir arkadaşlığı istemem.” Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

Philip bir süre bana baktı. Bakışma meydan okumayla karşılık verdim.

“Bunu inanmayacağın kadar iyi anlıyorum,” dedi sonunda. Sözleri beni etkili biçimde yatıştırmıştı.

“Öyle mi?” diye sordum şaşırarak.

Dalgınlıkla pencereden dışarı baktı. “Birilerinin seni ta-

lihsizliğinden ötürü sevmesini istemiyorsun, ben de varlıklı olduğumdan ötürü sevilme istemiyorum. Bu bakımdan birbirimize benzemiyor muyuz?”

Gözlerini bana çevirdiğinde, ifadesi bana ağabeyi Charles’ın portresini gösterirkenki halini hatırlattı. Bakışındaki keder yüreğime dokundu ve bir soru sormak için cesaret verdi bana.

“Seni servetin için seven biri mi oldu?”

Bu özel sorumdan rahatsız olması gerekirdi ama o hafifçe gülümsedi. “Seni talihsizliğinden ötürü seven biri mi oldu?”

“Hayır.”

“Ama bunun olmasından korkuyorsun.”

Sırf birilerine bağımlı olduğum için onlara zahmet vermekten ne kadar nefret ettiğimi düşünerek başımı salladım.

“Öyleyse bu bakımdan da benziyoruz.” Gözleri benimkilerle buluştu ve bir bakışla birbirimizi anladık.

“Peki o halde,” dedim. Philip’in dudaklarının benimkilerle aynı anda kıvrılarak gülümseyişini izledim.

Bana doğru eğilip alçak sesle, “Seni talihsizliğinden ötürü sevmeyeceğime yemin ediyorum,” dedi.

Philip’e içinde “yemin etmek” ve “sevmek” kelimelerinin geçtiği bir cümle söyleme düşüncesi karşısında yanaklarım kızardı. Ama bu yemine karşılık vermem gerekiyordu. Aksi halde kabalık etmiş olurum.

“Ben de seni servetin için sevmeyeceğime yemin ediyorum.”

İşte söylemiştim. Gözüpek ve girişken hissediyordum kendimi. Belki de bu nedenle tuhaf bir sırtıma isteği duydum.

Ağzımı hafif bir gülümsemeden ötesine gitmemesi için zorlarken yanaklarım ağrıdı. Konuyu değiştirmek için kitabı elime aldım.

“Hâlâ seyahatinle ilgili daha fazla şey duymak istiyorum. Eğer seni başka bir şeyden alıkoymuyorsam...”

“Tamamen emrindeyim, Marianne. Ama seyahat hikâyelerimle seni sıkmak istemem.”

“Sıkmak mı?” Gözlerimi ona diktim. “Philip. İngiltere’nin dışına hiç çıkmadım. Hatta Londra’ya bile gitmedim. Deneyimlerini dinlemek için neler vereceğimi biliyor musun? Beni sıkacağına nasıl düşünürsün?”

Cevap vermedi ama gözlerinde öyle keyifli bir ifade vardı ki sormak zorunda kaldım. “Neden öyle bakıyorsun bana?”

“Bana Philip dedin. İlk defa.”

Kızardım. Bu doğrudu. Ona adıyla hitap etmiştim. Ama bu kesinlikle benim suçum değildi. Bana Marianne demek konusunda ısrar eden ve ona *bayım* dememi istemeyen kendisiydi.

“Bunun tek sebebi rezil davranışlarının bana da bulaşmış olması,” diye mırıldandım.

Kahkaha attı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama neyse ki buna mecbur kalmadım. Philip, “Nereden başlayayım?” diye sordu.

“Paris.”

Philip bana şiir kitabını bulduğu kitapçıdan biraz daha söz etti, sonra Versay’daki sarayı, katıldığı baloları ve toplantıları anlattı. Notre Dame Katedrali’nden bahsetti ve ardından kitaplığa doğru yürüyüp bir süre dalgın dalgın bakındı.

Az önce göz attığım rafa gidip gotik mimari kitabını aldım. “Aradığın bu muydu?”

Kitabı alıp önümüzdeki sehpayı koyarken bana gülümsedi. Sayfaları hızla çevirerek, sesi ilgiyle canlanarak katedralde gördüğü bazı özellikleri anlattı.

Paris’ten İtalya’ya, Venedik, Roma ve Floransa’ya geçti. Yine kalktı ve bu kez birkaç dakika bakındıktan sonra bir eskiz kitabıyla geldi. Gördüğü heykelleri işaret etti, sanatçılarla ve eserlerin korunmasıyla ilgili konuştu ve bana boş vaktimde incelemem için kitabı verdi. İtalyan operalarından, okyanusun dibinin görülebileceği kadar berrak suları olan bir kıyıdaki villada geçirdiği zamandan söz etti.

İtalya’nın ardından Avusturya ve İsviçre’ye sıra geldi; Alpler, şarkılar, güzel kırsal bölgeler. Bana biri Bavyera, diğeri Avusturya halk şarkıları hakkında iki kitap getirdi. Benim için şarkılardan birini söylemesini istedim. Sesi alçak, tok ve dinlenesiydi, zorlama ya da yapay değildi. Çok hoş bir sestti.

Philip konuşurken gözleri parlıyordu. El hareketleri konuşmasına eşlik ediyor, gülümsediğinde yüzü aydınlanıp büyüleyici bir hal alıyordu. Bir süre sonra soru sormama gerek kalmadı. O konuştu, bense elimi çeneme yaslayıp oturdum ve kendiminkilere yabancı hikâyeler, resimler ve düşüncelerin tadını çıkardım. Philip kelimeleriyle bana yeni dünyaların kapısını açmıştı. Zaman kavramını yitirmiştim. Bulutlarla kaplı gökyüzü, güneşin geçtiği yolu örtmüş; bizi sonsuz, büyümlü bir ana hapsedmişti.

Dış dünyanın farkına ancak Philip bir hikâyenin sonunda sustuğu sırada kütüphanenin dışından gelen sesleri duyunca vardım. Sesler beni havalandıran balonu patlatınca dünyanın ve zamanın üzerime aceleyle koştüğünü hissettim. Geri dönmek istemiyordum. Kendimi yeniden geçip gitmiş saatlerin içine çekmek istiyordum. Kapıyı kapatmak, yağmuru akışına bırakmak ve kendimi sonsuza dek burada tutmak istiyordum. Fakat Philip sustu ve onun sessizliği beraber geçirdiğimiz zamanın sonunu bildirdi.

“Buraya bayıldım,” dedim gitmeye gönülsüz iç geçirerek.

“Dilediğin zaman gelebilirsin.”

“Burası senin sığınağın.” Philip’in buradaki halinden anladığım kadarıyla kütüphane onun meyve bahçesiydi. “İzinsiz girmek istemem.”

“Ben girmeni istesem bile mi?” diye sordu gülümseyerek.

“Eh. Yani...” Ne cevap vereceğimi bilemedim. Beceriksizliğimden ötürü yüzüm kızardı. “Çok nazıksın.”

“Çok nazık filan değilim. Kütüphane herkese açık ve canın istediğin zaman buraya gelmekte özgürsün.”

“Teşekkür ederim. Ve gününü benimle geçirdiğin için de teşekkür ederim. En son ne zaman bu kadar keyifli bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum. Uzun zaman olmuştu.”

Koltuklarımızın arasındaki küçük boşluktan elini uzattı. Elimi içgüdüsel olarak onunkinin içine koydum. Bana doğru eğildi; mavi gözleri ıslık ıslık, gülümseyişi güneşten bir parça gibi sıcacıktı. “O keyif bana ait, Marianne.”

Bakışlarına kilitlenip kalmış gibiydim. Birden Philip’in

gözlerine yeterince derin bakarsam, içinde güzel, önemli bir sır bulacağım hissine kaptırdım kendimi. Derin bir soluk aldım ve bu sırada ona daha da yaklaştım. İçimdeki his daha da güçlendi, beni gerçeği açığa vurmaktan alıkoyan tek şeyin aramızdaki mesafe olduğuna ikna etti. Ona yaklaşırsam bir şeyler olacaktı. Buna emindim. Eğer geri çekilirsem hiçbir şey olmayacaktı. Bu yüzden bir şeyle hiçbir şey arasında dengemi sağladım, hangi yöne atılmak istediğimi bilemeden, kıpırtısız durdum.

Philip de karar vermeme bekliyormuşçasına, kıpırdama-dan duruyordu. Ama gözleri kararına tarafsızca şahitlik ediyormuş gibi değildi. Gözleri o *bir şeyi* istediğime inandırmaya çalışıyordu beni. Beni daha yakına davet ediyor, kendine doğru çekiyor, mavi derinliğine eğilmeye, düşmeye, dalmaya ve bir daha hiç çıkmamaya ikna ediyordu.

“Ah, kusuruma bakmayın.” Bay Clumpett’in sesi aniden kendime getirdi beni.

Bir rüyadan uyanmış gibi irkildim ve elimi Philip’in elinden çektim. Duyduğum his, üflenmiş bir mumun dumanı gibi yok oldu ve ardında tarifsiz bir arzunun belli belirsiz kokusunu bıraktı.

Philip kütüphanenin kapısını açık bırakmıştı tabii. Bu bakımdan tam bir beyefendiydi. Fakat eniştesinin ne gördüğünü merak ediyordum. O uzun an boyunca Philip’in gözlerinin içine baktığımı görmüş müydü? Bunu düşününce yankılarım yandı.

Philip ayağa kalktı ve içeri doğru bir iki adım atmış olan Bay Clumpett’e döndü.

Bay Clumpett boğazını temizledi. “Özel konuştuğunuzu fark edemedim. Kapı açıktı çünkü.” Gözleri köşede tüm öğleni sabır ve özenle toz alarak geçirmiş olan hizmetçiye kaydı.

“Evet, farkındayım,” dedi Philip sesinde bir gülüş tınısıyla. “Bir şey mi istemiştin?”

Bay Clumpett elindeki kitabı kaldırdı. “Bunda Hindistan gergedanlarıyla ilgili hiçbir şey yok. Bu ciltle birlikte okuyabileceğim bir rehber kitap arıyordum.” Başını geriye yatırdı ve umutsuz bir ifadeyle yüksek kitap raflarını taramaya başladı. “Burada öyle bir şey bulup bulamayacağımı bilmiyorsundur herhalde... Öyle değil mi?”

“Pek emin değilim,” dedi Philip hem eğlenen hem de acıyan bir bakışla.

Bay Clumpett iç geçirip raflardan birine uzandı. Başını sağa sola salladı ve *düzensiz* gibi bir şey mırıldandı.

Şömine rafındaki saate şöyle bir bakınca neredeyse altı olduğunu, akşam yemeği için giyinmem gerektiğini fark edip şaşkına döndüm. Gerçekten bütün günü burada mı geçirmiştım?

“Satranç da oynayamadık, değil mi?” dedim Philip’e. “Kusura bakma.”

“Özür dileme,” dedi Philip. “Sohbetimiz satranç oynamaktan çok daha keyifliydi. Ve bu sayede başka bir gün vakitini almak için mazeretim oldu. Yarın öğleden sonra bir planın var mı?”

Tek planım kendimi arazinin harikuladeliğine kaptırmaktı. Ona böyle söyleyince gülümsedi ve, “Öğle yemeğinden sonra burada buluşalım o halde,” dedi.

Kütüphaneyi içimden dönmeye benzer bir şeyler yapmak gelerek ettim. Yemek için hazırlanmak üzere odama yürürken bugün bana ne olduğunu merak ettim. Bir şeyler olmuştu, buna emindim. Önceden içimde kısmen boş olan bir yerin dolduğunu, tamamlandığını hissediyordum artık. Güneş ışığı gibi canlı bir histi. Kalbime dönüp bakınca, Bath'da kaybettiğim parçalar olduğunu, onları bugün Philip'le birlikte bulunduğumu fark ettim. Ve bunlar mutluluk parçalarıydı.

Odama yüzümde bir gülümsemeyle, bulduğum mutluluğu kime borçlu olduğumu bilerek girdim. Philip bugün bana arkadaş olmuştu ve o ana dek bir arkadaşın varlığını ne kadar çok özlediğimin farkında bile değildim. Belki de böyle bir arkadaşın değerini şimdiye dek hiç bilmiyordum; zamanın nasıl geçtiğini anlamadan saatlerce konuşabileceğim birinin. Hayatta pek çok arkadaşım olmuştu ama böylesine kısa sürede ve tam anlamıyla kabul edilmenin, değer görmenin ne demek olduğunu hiç bilmiyordum.

Betsy yemekte giymem için bir elbise getirirken yazı masamın üzerindeki mektup dikkatimi çekti. Zarfı gördüğüm anda duyduğum heyecan, içindekinin Bay Whittles'ın Bath'dan ayrılmadan önce bana verdiği şiir olduğunu anlayınca yerini hayal kırıklığına bıraktı. Betsy elbisemi yıkatmak için götürmeden önce zarfı cebinden çıkarmış olmalıydı.

Giyinirken Bay Whittles'ı ve ondan kurtulduğum için ne kadar rahatladığımı düşündüm. Buraya gelip Wyndham ailesi tarafından böylesine sıcak karşılandığımı için çok şanslıydım.

Fakat başkalarını hiç düşünmeden sadece şu anda duyduğum mutluluğun tadını çıkarmak bana çok bencilce geldi. Belki Amelia Teyze'nin gönlündeki şeye kavuşmasına yardımcı olacak bir şey yapabilirdim. Bay Whittles'ın sadece doğru yöne doğru birazcık itilmesi gerekiyordu ve teyzemle çok mutlu olacağına emindim. Teyzemin içten hayranlığı onun egosunu gayet güzel biçimde okşardı ve teyzem de çirkin bir kadın değildi.

İkisini birleştirecek bir yol bulmaya kararlı halde şiiri yazı masamın çekmecesine koydum.

Ertesi gün öğleden sonra satranç oynamak için kütüphanede buluştuğumuzda Philip, "Eskrim kadar heyecanlı olmadığını biliyorum ama okçulukla ilgilenir miydin merak ettim," dedi.

Beni konuk odasındaki sessiz aktivitelerden uzaklaştıracak hemen her şeyle ilgilenirdim. Dışarı çıkıp güneybatıdaki çimenlik alana gittik. Bizim için bir hedef tahtası hazırlanmıştı. Yakınında iki hizmetçi duruyordu. Philip benim başlamamı işaret eden bir hareket yaptı. Kollarım tek bir ok daha atamayacak kadar yoruluncaya dek alıştırma yaptık. Eve dönüş yolunda yürürken Philip, "Galiba satranç yarına kalacak," dedi neşeyle.

Ama ertesi öğlen kütüphanede buluştuğumuzda bahçeleri görüp görmediğimi sordu. Görmemiştım, bu yüzden beni arazide gezintiye çıkardı; su bahçesini, şark bahçesini ve gül bahçesini gösterdi. Ani bir yağmur bizi içeriye kaçırıncaya dek dolaşıp konuştuk.

Philip'in yanındayken saatlerin birkaç dakika gibi geçtiğini bir kez daha hayretle fark ettim. Zamanın nasıl geçtiğini anlayabilmek için neler konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştıgımdaysa sadece küçük parçalar, hikâyelerden, anılardan bölümler hatırlayabildim. Bir de ona ne söyleyeceğimi hiç düşünmek zorunda kalmadığımı gerçeğini.

Günler birbirini kovaladı ve sabahları at gezintilerimizin, öğleden sonra yaptıklarımızın, akşamları aileyle geçirdiğimiz zamanın arasında neredeyse Philip'in yanımda olmadığı bir an bile geçmedi. Yaptığım doğru bir şey değilmiş, aklımı Philip'le başladığım yeni dostluktan daha üretken bir şeylere yöneltmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ama aynı zamanda ansızın kafesinden azat edilmiş bir kuş gibi çılgın ve özgür de hissediyordum. Uçarı, inanılmaz derecede sevinçli ve ruhumun derinliklerine kadar mutluydum. Ve bu şekilde geçirdiğim günler ne kadar azsa da Philip'i kendimi bildim bileli tanıyormuş gibiydim.

Bir sabah elime bir mektup ulaştığında Philip'le beş kez at binmiştik ve o beni beş kez yenmişti. Canım sıkındı, çünkü Meg'in potansiyelini kullanmadığını biliyordum ve bunu ispatlamaya kararlıydım.

Kahvaltıya otururken Philip'e, "Günün birinde Meg'in diğer yüzünü göreceksin," dedim.

Gözlerinde bir sırrın tadını çıkardığını düşündüren o tanıdık pırıltıyla kakhaha attı. Pek çok sırrı vardı. Ona gözlerimi kısarak baktım ama artık sırlarını bana açıklamasını beklemeyecek kadar iyi tanıyordum onu.

Kâhya hafifçe öksürerek bana gümüş bir tepsi uzattı. Üzerinde bir mektup vardı. Zarfta büyükannemin tanıdık, titrek el yazısını gördüm. Bu kadar erken geldiğine göre ben Bath'dan ayrıldıktan hemen sonra postalamış olmalıydı. Zarfı tabağımın yanına koyup kaygıyla baktım. Mektubu görmek adeta içinde yaşadığım rüyayı fark ettirip huzursuzlandırmıştı.

Leydi Caroline yüksek sesle konuşmaya başladı. “Bence misafirlerimiz buradayken onlar için bir balo düzenlemeliyiz. Ne dersiniz?”

Bayan Clumpett yüzünde hazır duran gülümsemesiyle başını kaldırdı. “Ah, baloya bayılırım. Bay Clumpett de öyle. Değil mi canım?”

Bay Clumpett'in balolara bayıldığını hayal edemiyordum ama kendisi sadece homurdanarak karşılık verdi.

“Philip,” dedi Leydi Caroline. “Senin bir itirazın var mı?”

“Burada tüm yetkinin sende olduğunu biliyorsun anne.”

Bu tuhaftı. Leydi Caroline balo düzenlemek için neden Philip'ten izin almıştı ki? Birine sorması gerekiyorsa bu Sör Charles olmalıydı.

“Bence bir balo harika olur,” dedi Leydi Caroline. “Marianne'i çevredeki tüm seçkin beyefendilerle tanıştıır ve onun için kavga etmelerini izleriz. Ne eğlenceli!”

Şaşkınlıkla ona baktım ve kızardım. “Şüphesiz toplayacağım ilginin seviyesi hakkında yanılıyorsunuz.” diye mırıldandım.

“Ben bu konularda asla yanılmam,” dedi krema kasesinin önündeki bir kedi gibi gülümseyerek. “Sen ne dersin Philip? Marianne balonun gözdesi olmaz mı?”

Philip'e bakamıyordum. Kesin herkesin yalan olduğunu anlayacağı nazik bir şeyler söyleyecekti. Ama hemen cevap vermeyince ona bakmak zorunda kaldım. Gördüğüm şey karşısında öyle hayrete düştüm ki dönüp bir daha baktım.

Philip gözlerini sert bir ifadeyle annesine dikmişti. Çenesi titriyordu. Neredeyse öfkeli görünüyordu ama annesinin sözlerinin onda neden böyle bir tepki uyandırdığını anlayamıyordum.

Masanın öte yanındaki Leydi Caroline'in gülümseyişi yüzüne iyice yerleşmişti, neredeyse alaycı bir gülüştü bu.

Gergin bir sessizliğin sonunda Philip, "Buna şüphe yok." dedi.

Hızlı bir soluk aldım. Ortada bir terslik vardı ve bunun sebebi olmak beni huzursuz etmişti. "Balo fikri kulağa harika geliyor," dedim gergin havayı dağıtmak isteyerek. "Fakat benim için kavga edilmesi gibi bir arzum yok. Sadece dansın tadını çıkarmayı yeğlerim."

Bay Clumpett birden gözlerini kitabından kaldırdı. "Bu tıpkı kısa süre önce okuduğum bir şeye benziyor." Ben ona şaşkınlıkla bakarken birkaç sayfa çevirdi. Bizi dinlediğini bile sanmıyordum oysa. "Ah, işte buldum." Okumaya başlamadan önce öksürdü. "'Erkek gergedan çiftleşme döneminde kendi bölgesine başka bir erkeğin girmesine müsamaha göstermez. Eğer böyle bir durum olursa tehlikeli kavgaların gerçekleşmesi kaçınılmazdır.'"

Gözleri parlayarak baktı. "Bu görülesi bir şey olur, değil mi? Tehlikeli bir gergedan dövüşü."

"Büyüleyici," dedi karısı gerçekten hissederek.

Bakakaldım. Gerçekten de kahvaltı sofrasında hayvan-

ların *çiftleşmesi* hakkında bir şey mi okumuştun? Utancımdan gözlerimi nereye çevireceğimi bilemiyordum. Philip öksürüp boğazını temizledi ama yine de gülmek için kendini tutuyormuş gibi geldi bana.

“Son derece *münasip*,” dedi Leydi Caroline gülümseyerek. “Peki o halde, karar verildi. Öğleden sonra konuk listesini ayarlayıp davetleri yazmaya başlarım.”

Bunu izin istemek için bir fırsat olarak gördüm. Odadaki bu yoğun duygulardan uzaklaşmaya epey istekliydim. Mektubumu alıp kapıya doğru yürüdüm. Fakat bunu yaparken üzerimdeki bakışları hissedip arkama baktım. Philip çok ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. Ona soran gözlerle karşılık verdim. Birden gülümsedi ve yüzündeki o yabancı bakışın tüm izleri silinip gitti. Ama yemek odasından çıkarken bu bakış aklıma takılıp kaldı. O anda Philip kim olduğunu bilemediğim birini hatırlatmıştı bana.

Odamdaki yazı masasında oturdum ve büyükannemin mektubuna, açacak cesareti toplayana kadar birkaç dakika baktım. Nihayet kaçınılmaz olana karşı koyamayarak mührü kırdım. Sabah güneşinin ışıkları pencereden süzülüp sırtımı ısıtırken mektubu okudum.

Sevgili Marianne,

Şimdiden bir çiftçi çocuğu gibi kırlarda koşuşturmaya başladığını tahmin ediyor ve bu mektubu sana ziyaretinin şartlarını hatırlatmak için yazıyorum. Zarif bir genç hanımefendi gibi davranmak konusunda Wyndham ailesinden öğrenileceğini her şeyi

öğrenmekle yükümlüsün. Bana mektup yaz ve neler öğrendiğini anlat. Bunu bir ödev olarak düşün. Eğer gelişme belirttilerini görmezsem seni eve çağırmak konusunda tereddüt etmem. Davranışlarını değiştiremezsem, tıpkı yeğenime yaptığım gibi sana da tek kuruş miras bırakmamak konusunda da tereddüt etmem. Ben bu plana kendimi adadım ve olabileceğinin en iyisi olduğunu göreceğim. Hem gelecekteki mutluluğun için, hem de ailenin adına bunu barışla olduğun için. Beni hayal kırıklığına uğratma.

*İyi dileklerle,
Büyükanne*

Büyükanne'nin mektubunda söylediklerini düşünerek pencereden baktım. Mektubu bir haftalık yokluğumdan evvel postalamış olması bana güvensizliğini gösteriyordu. Kendi kendime bu güvensizliğinde kısmen haklı olduğunu itiraf ederken gülümsedim, çünkü ırmağa düştüğümünden beri bana verdiği ödevle ilgili olarak bir an bile düşünmemiştim.

Doğrusu bu olay –yani ırmağa düşüşüm– sorunu mükemmel bir şekilde ortaya koyuyordu. Bende zarif bir hanımefendi olmak için gerekli içgüdüler yoktu. Fakat büyükanne'ye göre miras kazanmak için zarif bir hanımefendi olmam gerekiyordu.

Bu ikilemi düşünürken kendimi kandırmaya çalışmadım. Seçkin bir ailede doğan şanssız genç hanımefendilerin dünyada rahat yüzü görmeleri düşük bir ihtimaldi. Çalışmak gibi bir seçenek yoktu. Hatırı sayılır bir çeyiz olmaksızın evlenmek ise... Eh, bu sadece özenerek yaratılmışların başardığı bir şeydi.

Bense onlardan biri olmadığımı aynaya bakmadan da biliyordum. Zamanın güzellik anlayışına göre çok minyon yapıyıldım ve görünüşüm fena değilse bile beyefendilerin ilgisini çekmeye yetecek çarpıcı niteliklerden yoksundu.

Bunun ötesinde sadece evlenebilmiş olmak için evlenmek istemediğim gibi bir gerçek de vardı. Bu Cecily'nin arzusuymdu ve Cecily'nin istediği bir şeyi istersem yenilmemin kaçınılmaz olduğunu küçük yaşta öğrenmiştim.

Bunu açıkça anlamamı sağlayan şey bir oyuncak bebek olmuştu. Biz altı yaşındayken büyük teyzemiz bize Paris'ten aldığı bir bebeği yollamıştı. Paketin içindeki mektupta, bebeğin dünyada tek olduğunu yazmıştı. Ela gözleri ve kestane rengi, kıvrırcık, gerçek saçlarıyla çok incelikle yapılmıştı.

Büyük teyzem kendi çocuğu olmadığı için, iki kız arasında tek bir bebeğin nasıl sorunlara yol açabileceğini düşünememişti. Cecily ile ben bebek geldiği andan itibaren kavgaya başlamıştık. Elbette bebeği paylaşmamız gerekiyordu ve sonra paylaşabilirdik ama bebeği ilk kimin kucağında tutacağı konusunda didiştik. Cecily büyük olduğu için bunun kendisinin hakkı olduğunu söyledi. Sadece yedi dakika büyük olması durumunu değiştirmiyordu. O yedi dakika, ömür boyu aramızda bir mesele olarak kaldı ve bir türlü çözülemedi.

Böylece bebeği ilk o kucağına aldı. Kız kardeşimin bebeğin güzel kestane saçlarını okşayıp onu göğsüne yaslayışını izlerken kalbimde hiddet dolu, ele avuca sığmaz bir şeyler büyüdü. Cecily'ye karşı kaybetme hissinden nefret ettim ve kıskançlıkla, içermeyeyle dolu o anda ona karşı bir daha kaybetmemek için her şeyi yapmaya karar verdim.

Bebeği tutma sırası bana geldiğinde o çirkin şeye dokunmak istemediğimi söyledim. Cecily bebeğe ne kadar sarıldıysa, onu okşayıp çok güzel olduğunu söylediyse de ben sabırla elimi bile sürmeyeceğimi söylemekte direttilim. Ve sürmedim de. Aradan on bir yıl geçti ve hâlâ o bebeğe, saçlarını hissetmek için dahi dokunmadım. Bir keresinde hizmetçilerden biri onu yanlışlıkla benim yatağıma koyduğunda bile elimi sürmedim. Elime bir mendil sardım, bebeği ayağından tutup Cecily'nin yatağına attım.

Başta aramızdaki kavgalar sadece eşya içindi. Fakat büyüdüğüce liste de büyüdü; yetenekler, güzellik, oğlanlardan görülen ilgi. Bebek meselesinden çıkardığım dersi uygulamaya devam ettilim ve Cecily'ye karşı bir kavgayı kaybetmektense, onun istediğinden farklı şeyler istemenin daha iyi olduğuna karar verdim. Onun isteklerini duyduğum anda kendiminkileri saklamayı ya da değiştirmeyi öğrendim.

Ondan daha güzel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama şarkı söylemek konusunda başarılı olduğunda onunla boy ölçüşmektense derslere girmeyi reddettilim ve ilgimi resme yönelttilim. O kur yapmak konusundaki hünerini ispat edince ben bu hünere tepeden bakmaya başladım. Evlenmeye uygun beyefendilerle konuşmaktan kaçındım ya da aklımdan her geçeni mahsustan söyledim onlara ve bundan hoşlanmadıklarını fark ettilim.

Cecily'den farklı olmak zorundaydım ki ondan geride kalmayayım. Aynı yerde bir arada duramıyorduk. Yarıştaki atlar gibi yer için itişip kaybetmekten yorulmuştum. Ben de

kaybetmek seçeneğini ortadan kaldırmak için başka bir yol çizdim kendime.

Böylece Cecily vaktini planlayıp evlilik konusunda elde edeceği başarıların hayalini kurarken ben tersini yaptım. O varlıklı, soylu ve büyük bir araziye sahip biriyle evlenmeyi planlıyordu. Bense derinden seveceğim ve karşılığında beni delicesine sevecek biriyle evlenmenin hayalini kuruyordum sessizce. Böyle bir adam çıkmazsa karşıma, o zaman da evlenmeyecektim.

Cecily ile ben topluma takdim edilecek, Londra'daki evlilik vitrinine girecek yaşa geldiğimizde benim tavrım böyleydi. Cecily'nin tek hayali kent yaşamına karışmak, benimki ise kırsalda huzur içinde yaşamaktı. Cecily'yi kıskanmıyordum çünkü benim böyle bir hırsım yoktu. Şaşaalı bir eş adayı bulmaya hevesli değildim, çünkü bu Cecily'yle yarışa girmek demek olurdu ve o kazanırdı. Bu Cecily'nin rolü olduğu için ben asla zarif bir hanımefendi olmak istemedim.

Fakat büyükannemin meydan okumasıyla karşı karşıya kalınca, sırf Cecily gibi hırslı olmadığım için böyle bir serveti elimin tersiyle itmenin aptallık olacağını anladım. Belki bir miras zengini olmayı daha önce hiç planlamamıştım ama hayatının sonuna kadar rahatça yaşama fırsatını ancak bir aptal tepirdi.

Aslına bakılırsa bana aşk için evlenmeyi ya da hiç evlenmemeyi seçme özgürlüğünü verecek olan şeydi bu miras. Ve kazanmak için yapmam gereken tek şey, zarif bir genç hanım olduğumu ispatlamaktı. Demek ki bu bakımdan tamamen umutsuz vaka değildim, öyle olsaydım büyükannem

bana deneme şansı vermezdi. Deneyecek ve bana eşsiz bir özgürlük verecek olan bu mirası kazanacaktım.

Fakat içimde bir umut daha vardı, kendimi ispat edersem babamı eve gelebilirdi. Benimle gurur duyarsa dönebilirdi. Ben eve gidebilirdim. Kalması, onunla ilgilenmemi kabul etmesi için ikna edebilirdim babamı. Büyükannemden alacağım mirasla rahat bir hayat sürebilirdik. Beni yanında tutmak, benimle kalmak isteyebilirdi ve ben de bir daha asla istenmiyor muyum diye düşünmek zorunda kalmazdım.

Babamı düşününce, Philip'in bana yemek odasından çıkarkenki bakışını nereden hatırladığımı buldum. Elimi çeneme dayadım ve annemin cenazesinden kısa süre sonra babamın çalışma odasının önünden geçişim geldi aklıma. Bir eline annemin çerçeveli bir resmini almıştı, gözlerini aşağıya dikmiş resme bakıyordu. Beni görmemişti, böylece onu mahrem bir anda, yüzünde benim için endişelenen korumacı bir ifade olmaksızın yakalamıştım. İfadesi Philip'in yüzünde gördüğümün aynısıydı. O zaman bunun sadece kederli bir bakış olduğunu sanmıştım ama şimdi aynısını Philip'in yüzünde açıkça görmüş olarak yeniden anımsayınca, gördüğüm şeyin belki de keder değil, arzu olduğunu düşündüm.

Ama hayır. Yanılıyor olmalıydım ya da Philip o sırada başka birini düşünüyordu. Philip Wyndham'ın bana... *arzuyla* bakması için hiçbir sebep olamazdı. Birden yanaklarım yanmaya başladı, bu düşünceyi aklımdan kovdum ve büyükannemin mektubunu cevaplamaya odaklandım.

Sevgili Büyükanne,

Memnuniyetle buldığım ki buraya çok iyi uyum sağladım. Burada bir sürü inek var ve çiftçiler bana süt sağmanın inceliklerini öğretmeye son derece istektiler. Umuyorum ki buradan ayrılmadan önce bu işte ustalaşacak ve beklentilerini karşılayamamam durumunda son çare olarak başvurabileceğim bir beceri edinmiş olacağım.

Bu arada, zarif bir genç hanım olma konusunda şimdiye dek öğrendiklerim şunlar: Zarif bir genç hanım daha sonra beraber yemek yemek durumunda kalabileceği bir beyefendiye asla hakaret etmemeli. Eğer işinden kendi etrafında dönmek gelirse çamur biriktirilerine dikkat etmeli. Ve kendisinden şarkı söylemesi istendiğinde korkudan ölmek için en azından bir şarkıyı düzgün söylemeyi öğrenmeli.

Amelia Teyze'ye sevgilerini ilet.

İyi dileklerle,

Marianne

Bu mektuba ne anlamlar yükleyeceğini hayal edip gülümsedim. Okuyunca sinirlerinin bozulacağı kesindi ama muhtemelen gülecekti de. Tamamen pes ettiğinde istemeden salıverdiği, homurtulu bir kahkahası vardı ve istemeden olması değerini daha da artırıyordu. Normalde böyle içgüdülerini bastırdığı için onu güldürebilmek ya da gülümsetebilmek gurur duyduğum bir şeydi.

Bu konuda Cecily benim kadar yetenekli değildi. İkizim başka başarılarıyla beni gölgede bırakıyor olabilirdi belki

ama büyükannemin gri gözlerinin, bastırmaya çalıştığı bir neşeyle kıpırdanmasını sağlayamamış, ondan asla bir kahkaha duymamıştı. Bu pek sevecen bir düşünce değildi, ama yine de göğsümün keyifle kabarmasına neden oluyordu.

Büyükanneme arsız bir cevap yazmış olsam da bana verdiği ödevle biraz ilgilenmem gerektiğini hissediyordum. Bu nedenle mektubu mühürledikten sonra başka bir kâğıt alıp bir liste yaptım. Kendimi geliştireceksem başarısızlıklarım konusunda dürüst olmalıydım.

Marianne'in Çelişim Listesi

Dönmekten vazgeç.

Dışarıda şapka tak.

Topluluğa söyleyecek en az bir şarkı öğren.

Beyefendilerle flört etmeyi öğren.

Bu kadarı şimdilik yeterli gibiydi ve kendimi fazla zorlamak istemiyordum. Listenin son maddesinin imkânsız olacağı belliydi. Her ne kadar genel bir şey olsa da eklemem gereken bir madde daha olduğunu biliyordum:

Başka zarif hanımefendileri örnek al.

Bunun çay saatinde onlarla oturup şapkalar, danteller filan gibi ilgi duydukları şeyler hakkında sohbet etmek zorunda kalmak anlamına geldiğini biliyordum. Ama bunu yapmak babamı eve getirmemi sağlayacaksa deneyecektim. Eğer Bath'a geri dönmekten kurtulmamı sağlayacaksa yine deneyecektim.

Listemi bitirdikten sonra mektubu alıp alt kata indim ve en yakın köy olan Lamdon'a yürümek istediğinden bahsetmiş olan Bayan Clumpett'i buldum. Mektubu postalamaya giderken bana eşlik etmeyi kabul etti. Şapka giymeyi hatırladığım için kendimle gurur duyuyordum.

"Bu zamanlama şans oldu," dedi. "Bay Clumpett az önce bir böcek türünü ararken kendisine katılmamı istemişti. Ormanları keşfetmeyi severim ama böcekleri sevmiyorum."

Onunla vakit geçirmek hoşuma gitti. Onda tuhaf ama sevimli bir şeyler vardı. Şapkalar ve moda gibi önemsiz konularda çene çalmıyordu. Üzerinde hiç düşünmediğim şeyleri biliyordu ve bilgiyi aramak konusunda kocasıyla eşit gibiydi. Yemekte çalı bıldırcınları konusundaki çekişmelerinde kendi tavrını koyabilmesinden hoşlanmıştım. Fakat büyükanmemin kendimi zarif bir küçük hanım olarak yetiştirmemi söylerken kastettiği şeyin, Bayan Clumpett gibi olmak olduğundan şüpheliydim.

Beraber kent merkezine doğru yürürken onun kız kardeşi Leydi Caroline'e hiç benzemediğini fark ettim. Bayan Clumpett benden uzun değildi ve burnuna, çenesine ya da gözlerine gerçekten kusur bulmak mümkün değilse de hatları hiç de özel sayılmazdı. Kalkık dudaklarını saymazsak onunki unutulabilir bir yüzdü.

Leydi Caroline ise koyu kestane saçlarından koyu mavi gözlerine, endamlı vücudundan çıkık elmacıkkemiklerine kadar gerçek bir güzelliğe sahipti. İkisinin arasındaki farklılıklara dikkat etmek, Bayan Clumpett'ten daha da hoşlan-

mama neden oldu. İkimizin ortak bir özelliği vardı, ikimiz de güzel kız kardeşlerle lanetlenmiştik.

Mektubumu postaladıktan sonra bulduğum dükkândan bir eskiz defteri, kalemler, kâğıt, resim malzemeleri ve hepsini taşımak için bir çanta aldım. Resim yapma fikri beni öyle etkisi altına almıştı ki bu konuda bir şeyler yapma ihtiyacı duymuştum. Ayrıca giderken yanımda Edenbrooke'tan bir şeyler götürmek istiyordum. Edenbrooke gördüğüm yerler arasında cennete en yakın olanıydı ve burayı daima hatırlamak istiyordum.

“Ressam mısınız?” diye sordu Bayan Clumpett aldıklarını taşıyamama yardım ederken.

“Hiç ilgisi yok,” dedim gülerek. “Ama resim yapmak hoşuma gidiyor ve kendimi geliştirmeyi umuyorum. Resim genç bir hanımın meşgul olabileceği, toplum tarafından kabul edilecek bir beceri, bilirsiniz.”

“Hımm.” Yandan bir bakış attı bana. “Umarım bunu söylediğim için alınmazsınız, Bayan Marianne ama hangi becerilerin toplum tarafından kabul edileceğinden daha önemli şeyler var.”

Kendi kendime gülümsedim. Bayan Clumpett'in birazcık tuhaf ve entelektüel bir kadın olmasında hiç sakınca yoktu, çünkü evliydi ve görünüşe göre kendine uygun bir eş bulmuştu. Bense gelecekteki mutluluğumu garantilemek zorundaydım ve geleceğimin tamamen toplum tarafından kabul edilmeme bağlı olduğunu biliyordum.

“Büyükannemin buna katılacağını sanmıyorum,” diye mırıldandım.

Bayan Clumpett kakhaha attı. “Benimki de etmezdi. Ama hiç kimsenin beklentilerinin, hayatınızın akışını belirlemesine izin vermeyin.” Nazikçe koluna dokunup beni durdurdu. Ona döndüm. “Mutluluğu kendime karşı dürüst olmakta buldum. Umarım bu konu üzerine biraz düşünürsünüz.”

Başımı salladım, bana bu kadar içten bir tavsiyede bulunacak kadar değer vermesinden etkilenmiştim. “Düşüneceğim. Teşekkür ederim.”

Yoldan gelen bir at arabası beni kendime getirdi ve geçmesi için kenara çekildim.

Arabanın içinde tombul bir kadın vardı. Koltuğunda sağa sola sallanırken bir eliyle şapkasını, diğeriyle arabanın yan tarafını tutuyordu. Yanımızdan geçerken başını kaldırdı ve birden arabacının koluna yapıştı.

“Duralım lütfen!”

“Tanrım, Bayan Nutley!” dedim ona doğru koştururken. Ondan James hakkında hiç haber almamış, bu yüzden iyileşmesiyle ilgili her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştüm.

Bayan Nutley temkinli hareketlerle arabadan indi ve küçük, hızlı adımlarla bize doğru yürüdü. “Ben de Edenbrooke’a, sizi görmeye geliyordum.”

Elimi tuttu, diğer elinde kırışmış bir mendil gördüm. Neden James’le ilgilenmek için handa olmadığını merak etmiştim.

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum.” dedi Bayan Nutley gözlerini kurulayarak. “Sadece bacaklarımı esnetmek istemiştin, patikada birazcık yürüdüm, ama hana döndüğümde James gitmişti!”

Koltuğumun ucunda oturup Bayan Nutley'nin çayını yudumlayışını izledim. Şimdi onu Edenbrooke'taki konforlu konuk odasına yerleştirmiş olduğumuz için biraz daha rahatlamış görünüyordu. Fakat bu kadar zamandır James için, bu duruma kendisinin sebep olup olmadığını düşünerek endişelenmesine üzülmüştüm. Leydi Caroline konuk odasına yanıma geldi ve Bayan Nutley'ye nazikçe sorular sordu.

"Durumu düzeliyor muydu?"

"Evet, ona çok iyi bakıyordum. Hatta doktoru dün erkenden gelmiş ve James'in birkaç güne kadar eve dönebilecek kadar toparlanacağını söylemişti."

"Ortadan kayboluşunu açıklayabilecek herhangi bir durum oldu mu?" diye sordu Leydi Caroline.

"Hayır, bugün öyle bir şey olmadı." Fincanını bıraktı. "Ama şimdi düşünüyorum da dün alışılmadık bir şey oldu. James dinlenirken aşağıya indim ve hancıyla konuşan bir beyefendi gördüm. Son günlerde genç bir hanımın handa kalıp kal-

madığını sordu. Hancı da ona kaldığını söyledi. Beyefendi yanında biri olup olmadığını sordu. Hancı da hizmetçisinin olduğunu söyledi. Benim aklıma da tabii ki siz geldiniz, Bayan Daventry.”

“Bu beyefendi nasıl biriydi?” diye sordum.

“Epey gösterişli biri olduğunu düşündüm. Elinde bir baston vardı.”

Bayan Nutley çevredeki herhangi bir genç beyefendiden söz ediyor olabilirdi. Ve baston da hiç alışılmadık bir aksesuar değildi.

“Hancı ona başka ne söyledi?” diye sordu Leydi Caroline.

“Ah, ona handan ayrıldığınızı ve Edenbrooke’a gittiğinizi söyledi.” Endişeli, kahverengi gözlerini bana çevirmişti.

Beni kimin, neden aradığını merak ederek dudağımı ısırıdım. Sıradan bir haydut en son kurbanını aramak için gelmezdi. Peki başka kim o handa kaldığını tahmin edebilirdi? Ve bunu kim umursardı?

O öğleden sonra Philip’le nihayet satranç oynamak niyetiyle kütüphanede buluştum. Fakat çok güzel bir gündü ve bunun yerine kısa bir gezinti yapmayı teklif ettiğinde kendime karşı koyamadım. Ben gidip eskiz defterimi getirirken o atları eyerletti, ardından küçük tepeye doğru yola çıktık. Burası beraber at bindiğimiz ilk sabah beni götürdüğü yerdi.

Bize aynı seyis eşlik ediyordu. Tepenin zirvesine ulaştığımızda atları etrafta otlamaları için serbest bıraktı, Philip

ile ben de büyük bir ağacın altındaki gölgeliğe oturduk. Oturduğum yerden bakınca, ayaklarımın altında Edenbrooke'un neredeyse tamamını görebiliyordum. Ben çizim yaparken sohbet ettik, kimi zaman da Philip sessizce beni izledi. Bir süre beraber huzurlu zaman geçirdik.

Uzun bir sessizliğin ardından Philip aniden, "Baban nerede?" diye sordu.

"Fransa'nın küçük bir köyünde." Bunu söylerken üzgün hissetmiştim.

"Yakın zamanda gelip gelmeyeceğini biliyor musun?"

Sorusuna şaşırmışım, cevap vermeden önce ona dikkatle baktım. Ama o bana bakmıyordu ve yandan yüzündeki ifadeyi göremiyordum. "Hayır, planının ne olduğunu hiç bilmiyorum."

Ardından Philip bana döndü ve babamın yokluğundan duyduğum üzüntüyü yüzümde gördü. Kaşlarını ilgili bir ifadeyle çatı. "Eve dönmesini istiyor musun?"

İç geçirip bir tutam çimen kopardım. "Tabii ki istiyorum."

Bunun soru yağmurunu durduracağını umuyordum ama Philip, "Neler hissettiğini biliyor mu?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ona bunu hiç açıkça söylemedim. Söylemek istemedim. Eğer orada daha mutluysa, olması gereken yer orasıdır."

"Başkalarının hislerine çok fazla kafa yoruyorsun," dedi sakince. "Kendini ne kadar düşündüğünü merak ediyorum. Baban mutluluğu senden daha çok mu hak ediyor?"

Derin bir nefes alarak duygularımı eski, normal yerlerine itmeye çalıştım. Philip, onunla geçirdiğim saatler boyunca bir

şekilde duvarlarımı yıkmak ve kimseyle paylaşmadığım sirlara erişmek konusunda özel bir yetenek geliştirmişti. Bugün sözleri kalbimin yaralı yerlerine uzanıp üzüntüyle dolu yara kabuklarını koparıyordu.

Philip ciddiyetle dolu mavi gözlerini bana dikmiş, bir cevap bekliyordu.

“Belki,” dedim içten içe hıçkırıyormuş gibi hissettiğim halde sakın durmaya çalışarak.

Başını hayır anlamında salladı. “Katılmıyorum.”

Bunu daha fazla tartışmak istemiyordum. “Bunu konuşmayalım,” dedim. “Hele de böyle güzel bir günde.” Zoraki gülümseyerek elimdeki çimen tutamını önümüzde uzanan manzaraya doğru salladım. “Karşındaki şu güzelliğe bak. Bunun tadını çıkarmayı tercih etmez misin?”

“Bakıyorum zaten,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Ve çok keyif alıyorum,” diye ekledi gülümseyip göz kırparak.

Onun gülümseyişi büyürken benim yüzüm daha da yandı. Sözde güzelliğimle ilgili bu sözü sadece yüzümü kırtartabilmek için söylemişti. Tek bir bakış ya da bir çift güzel sözle beni böyle etkilemesinden nefret ediyordum. Ve sanki oyuncağıymışım gibi beni etkilemek istemesinden de nefret ediyordum.

Yüzümü asıp elimdeki çimeni ona attım. “Ciddiyetini iki dakikadan fazla koruyamaz mısın sen?”

“Sana ciddi olmadığımı düşündüren nedir?” diye sordu beni süzerek.

Düpedüz çileden çıkarak başımı salladım. Philip’i bana

kur yapmaktan caydırmak için elimden geleni yapmıştım; kaşlarımı çatmış, onu duymazdan gelmiş, azarlamıştım. Ama hiçbirisi işe yaramamıştı. Ne zaman bir araya gelsek ısrarla bana kur yapmaya çalışıyordu.

Ben de ona karşılık vermeye kalkarsam her şeyin değişeceğini bilmiyor muydu? Her şeyin mahvolacağını? Çünkü o zaman sadece arkadaş olamayacaktık. Birbirine kur yapan arkadaşlar olacaktık ve ben bu konuda iç sıkıcı bir beceriksizlik gösterecektim.

Arkadaşlığımıza bu kadar özensiz yaklaşmaması gerektiğini hissediyordum. Ama belki de o, arkadaşlığımıza benim kadar değer vermiyordu. Belki de arkadaşlığımı kaybetmeyi göze alabiliyordu. Birden kendimi çok üzgün hissederek ayağa kalktım ve ondan birkaç adım uzaklaştım.

Philip elbisemin eteğini tuttu. "Bekle," dedi gülerek.

Yumruklarımı sıkıp ona baktım.

"Lütfen gitme," dedi dudaklarını büyüleyici bir kıvrımla geren, ikna edici bir gülümsemeyle. "Bir daha yapmayacağım."

Eh, hiç değilse neden üzüldüğümü anlamıştı. Ama bir daha yapmayacağına inanmak? Ha ha! Derin bir kuşkuyla kaşımı kaldırdım.

"Önümüzdeki beş dakika boyunca," dedi kıkır kıkır gülererek.

Ona öfkeli kalmaya çalıştım ama annesine yapışmış bir çocuk gibi eteğime tutunmuş, başını bana doğru kaldırmış, gülümserken o kadar sevimliydi ki... O anda onu duygu dolu mavi gözleri, kestane rengi bukleleriyle küçük bir çocuk ola-

rak hayal ettim. Çok güzel bir çocuktı. Kalbim yumuşadı. Yumuşamaması için taştan olması gerekiyordu.

Dudaklarımda kıpırdanan gülüşü hissettim ve o anda Philip'in beni kötü ruh halimden her durumda çekip çıkara-bileceğini anladım.

Tekrar oturdum ve gülümseyişimi engellemeye çalışarak manzaraya baktım. "Bunu çok iyi beceriyorsun, biliyor musun?" dedim sonunda.

"Neyi?" Sesinden gülümsediğini duyabiliyordum.

"Neşemi yerine getirmeyi."

"Senin beni güldürmeyi becerdiğin gibi mi?"

"Beceriyor muyum?" Gerçek bir merakla ona döndüm. Ona az öncekinden daha yakın oturduğumu fark etmemiştim. Bu yüzden birden dönüp merakla ona doğru eğilince Philip'in yüzünün benimkinden sadece birkaç santim ötede olduğunu fark ettim. Donup kaldı –nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim– ve aklıma kütüphanedeki o gün geldi. O gün de sanki içindeki bir şeyleri keşfetmemi bekliyormuş gibi hiç kıpırdamadan durduğunu anımsadım.

Philip bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı. Ama sonra durdu ve tanıştığımızdan beri ilk kez yüzünde kararsızlık gördüm. O net, kendinden emin tavrı, sanki üzerine boya dö-külmüş bir resim gibi puslanmıştı. Buna şaşırdım. Philip'in daima kendinden emin olduğunu sanıyordum.

Gözlerini çevirdi ve, "Evet, beceriyorsun," dedi sessizce.

İçimde yeni ve yoğun bir şeylerin uğultusunu hissederek geri çekildim. Bunun adını koyamıyordum. Sadece rahatsızlık verici olduğunu biliyordum.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı, ta ki gerilimini kaybedip birlikte keyfini sürdüğümüz manzaranın bir parçası oluncaya kadar. İçimden bu sessizliği bozmak gelmiyordu. Eskiz defterimi kenara bıraktım ve ellerimi yere koyup arkaya doğru yaslandım. Öğle vakti üzerimi bir yorgan gibi örtüyordu, ağacın gölgesinde otururken kendimi mahmur ve mutlu hissediyordum.

Philip kolunu başının altına koyup yere yayıldı. Onu kıskandım. Keşke uzun elbiseli bir hanımefendi olmasaydım ve onun gibi uzanabilseydim. Bunun yerine edepli bir biçimde oturup ayak bileklerimin açılmamasına özen göstermeliydim. Sıcaklık beni sandığımdan daha fazla mayıştırmış, gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı.

Philip bana bir bakış attı. “Uyuyacak gibisin.”

“Evet,” dedim esneyerek.

Kalktı, ceketini çıkardı, katladı ve çimenin üzerine serdi. “Eğer dışarıda şekerleme yapacaksan sen de uzanıp bunun tadını çıkarmalısın.”

“Yapmamalıyım,” dedim ceketinden yaptığı davetkâr yastığa bakarak. “Bunun hanımefendilik kurallarına uygun olmadığına eminim.”

“Kimseye söylemem,” dedi alaycı ya da muzip olmayan, inanılmaz nazik bir gülümsemeyle.

Arkama baktım. Seyis tepenin öte yanındaki başka bir ağaç gölgesinde, sırtını bize dönmüş, dinleniyordu.

Bu karşı koyulamayacak kadar cazip bir teklifti. Uzanırken eteğimi olması gerektiği gibi edepli bir şekilde tut-

mayı başardım. Philip'in ceketi yaz gününde ormanların koktuğu gibi kokuyor, buna erkeksi hoş bir koku eşlik ediyordu. Ayrıca çok rahat bir yastık olmuştu. Yana doğru kıvrıldım, Philip de uygun olduğunu düşündüğüm bir mesafede yanıma uzandı ve kolunu başının altına koyup manzarayı izlemeye başladı. Ilık sessizlik içime işleyip kemiklerime kadar beni gevşetti. Sanırım uyuyakaldığımda yüzümde bir gülümseme vardı.

Çok uzun uyuyamazdım. Tenimde hafif bir rüzgâr ve kolumu gıdıklayan çimenlere uyandım. Gözlerimi açıp doğruca Philip'in gözlerine baktım. Dirseğinin üzerine yaslanmış, yüzünü bana çevirmiş, düşünceli bir ifadeyle bakıyordu. Ne kadar süredir beni bu şekilde izlediğini merak ettim. Uykuyla karışık bir düşünce geçti aklımdan, onu gömlek ve yelekle görmek hoşuma gitmişti. Bu haliyle daha resmiyetten uzak, daha tanıdık, daha düşündüğüm gibi, yani daha rahattı.

"Şekerlemen nasıldı?" diye sordu.

"Çok güzeldi, teşekkür ederim." Mutlulukla gülümsedim.

Ağacın altından geçip gelen hoş bir esinti saçımı gevşetti ve buklelerimden biri örgüsünden kurtulup yüzüme düştü. Ben hareket edemeden Philip parmaklarını şaşırtıcı bir samimiyetle yanağıma ve boynuma değdirerek buklemini kulağımın arkasına koydu. Dokunuşuyla kalp atışım hızlandı, yanaklarıma aniden bir kızarıklık yayıldı. Bakışı daha önce hiç rastlamadığım bir hal aldı. Sıcaklıktan öte, ciddiyyetden farklı bir hal; yakın, nazik ve anlamlı. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Philip'in davranışları ve benim ona tepkim karşısında

soğukkanlılığımı tamamen yitirdiğimi, kafamın karıştığını hissettim. Aynı zamanda içinde bulunduğum durumun uygunsuzluğunun farkındaydım, bir adamdan bir kol boyu mesafede uzanmış yatıyordum. Biraz önce zararsız ve masum bulduğum bu durum, şimdi neredeyse rezilce geliyordu.

Oturdum ve asık yüzümü çimlere çevirdim. Yaptığım şeyi her geçen saniye daha açıkça idrak ediyordum. Philip de kalkıp yanıma otururken bakışlarını yüzümde hissettim ve bu anın tuhaflığıyla yüzümün daha da yandığını hissettim. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Aptallıktan öteydi yaptığım. Dayanılmaz bir şeydi.

Philip ansızın yumuşak bir sesle, “Horluyorsun, biliyor musun?” dedi.

Sertçe ona döndüm ve öfkeyle soludum. “Bu doğru değil!”

“Doğru.” Yüzünde o tanıdık, alaycı pırıltı vardı.

“Daha önce hiç kimse horladığımı söylemedi. Yanıldığına eminim.”

Sırıttı. “Koca, şişko bir adam gibi horluyorsun.”

Bir kahkaha patlattım. Yalan söylediğini biliyordum. “Kes şunu,” dedim omzuna sertçe vurarak. “Çok münasebetsizsin. Bir beyefendi, bir hanımefendiye horladığını söyler mi hiç?”

“Bir hanımefendi, bir beyefendinin yanında uyur mu hiç?” Bir kaşını kaldırdı ve çok ayıp bir şey yapmışım gibi bana baktı.

Yüzümdeki ateşin yeniden parladığını hissettim. “Sorun olmayacağını söylemiştin,” dedim savunmaya geçerek.

Kıkırdadı. “Hayır, öyle demedim. Kimseye söylemem dedim.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona sert bir bakış attım. Haince sırtıttı. Hain ya da değil, o sırtan dudakları öpmek için ani, delicesine bir istek duydum ve kendime hayret ettim.

Aklımı başıma toplayamadığım için telaşlı ve şaşkın halde gözlerimi yere çevirdim. Daha önce bir adamı öpmek istememiştim hiç, en azından belirli bir adamı. Philip'in ceketini aldım, ayağa kalktım ve ceketin üzerindeki çimen yapraklarını çırpıttım.

Ceketi ayağa kalkmakta olan Philip'e uzatırken, "Yastık için teşekkür ederim," dedim nazikçe.

"Ne zaman istersen yastığımı kullanabilirsin," dedi. Gözlerinde öyle çapkın bir pırıltı vardı ki, *ona tokat atmalıyım*, diye düşündüm.

Bunun yerine ellerimi belime koyup ona dik dik baktım. "Philip Wyndham! Bu hayatımda duyduğum en uygunsuz söz ve eğer annen burada olsaydı hayatının azarını yerdin! Aslına bakarsan gidip ona ne kadar fena, iflah olmaz, rezil bir baş belası yetiştirdiğini söylemeyi de düşünmüyor değilim."

Biraz olsun bozulmamıştı. Sadece gülümsedi ve, "Annem burada olsaydı öyle söylemezdim," dedi. "Bu sadece senin duyman içindi." Sonra da göz kırptı.

İnanamayarak Philip'e baktım. Onu durdurmak mümkün değildi. Bu aşırı çapkınlığının sonu yoktu.

"Ah!" Yumruklarımı sıkıp ayağımı sinirle yere vurdum.

Philip başını yana eğdi, dudakları titreyerek, "Sen *ayağını yere mi vurdun?*" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım ama gözlerindeki bakış fazlasıyla komikti. Kendime engel olamayıp hafifçe güldüm, Philip'in omuzları sallanmaya başladı ve ikimiz birden ilk gece handa olduğu gibi kahkahalara boğulduk. Boğazım acıyana kadar güldüm.

“Ayaklarını yere vurma konusundaki tavsiyeme uyduğunu görmek beni memnun etti.” Kıkırdadı. “Her ne kadar işe yaramasa da.”

“Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın,” dedim ve bunu inanarak söyledim.

Ama o yalnızca gülümsedi. Elbette. Bu ruh hali içindeyken hiçbir şey ona işlemiyordu. “Bana hakaret ederken büyüleyici oluyorsun,” dedi.

Aniden arkamı dönüp atlara doğru yürüdüm.

Ne kadar rezil, münasebetsiz, pis bir çapkındı! Beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Asla sadece arkadaş olarak görmüyordu. Bu ölçüsüz iltifatlarıyla beni çocukça, tuhaf hissettirmekten vazgeçmiyordu! Altüst olmuş hissediyordum ve utanç içinde olmam için birçok sebep vardı, ki en kötüsü o rezil, münasebetsiz, pis çapkını öpmeyi aklımdan geçirmiş olmamdı.

Ata binip gidecek, ona ne kadar iyi at bindiğimi ve onun arkadaşlığına, iltifatlarına ya da korkunç alaylarına ihtiyacım olmadığını gösterecektim. Bana doğru telaşla koşan uşağa elimi sallayarak gelmemesini işaret ettim. Hiçbir erkeğin yardımına ihtiyacım yoktu. Meg'in yularını çözdüm ve üzenkiye baktım. Bineктаşı olmadan hiç ata binmemiştim ve bunu beceremeyeceğimi hemen anladım. En alçaktaki halka omzuma geliyordu.

Philip'in yaklaştığını duydum ve yüzüne bakmasam da gönülsüzce ona döndüm. Fuları gözümün hizasındaydı ve onunla göz göze gelmek istemediğim durumlar için iyi bir çözümdü.

"Anlaşılan desteğe ihtiyacım olacak," diye mırıldandım. Planladığım gibi kendi başıma, çarpıcı biçimde çekip gidemediğim için sinirlenmiştim.

Philip bana doğru adım attı ama ellerini bana basamak yapacağı yerde belime doladı. Nefesimi tutup ona baktım. Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atışı, güçlü ellerinin arasında tenimin titreyişi karşısında şaşkındım. Gözleri ne kadar derin, laciverte yakın bir maviydi. Okşar gibi yumuşacık bana bakıyordu.

"Eğer *çirkin sataşmalarım* için beni affedersen ben de sana yardım ederim." Yumuşak bir tonda, pişmanlıkla gülümseyerek konuşuyordu. "Bu bir mazeret değil ama senin yanındayken gerektiği gibi davranmakta inanılmaz zorlanıyorum, Marianne."

Tuhaf biçimde soluk soluğa kaldım, birden öfkem yok oldu ve beni sersem bir halde bıraktı. "İçindeki kötüyü ortaya çıkardığımı mı söylüyorsun?" diye sordum büyülenmeye hazır halde gülümseyerek.

Bir nefes aldı, tuttu, sanki dudaklarının kenarında asılı kelimeleri görebilecek gibiydim. Derken, aynı gün içinde ikinci kez gözlerinden bir kararsızlık geçtiğini gördüm. Ama nefesini bıraktığında iç geçirmiş gibi çıktı sesi.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı. Asıl söylemek istediği şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Ardından sanki küçük bir çocukmuşum gibi beni kolayca kaldırıp eyerin üzerine oturttu. Bu etkileşim beni öyle afallatmıştı ki onun da atına binmiş, beni beklediğini fark etmeden, sersemleşmiş halde bir süre oturdum.

Yanına gittiğimde, “Merak etme, horladığını kimseye söylemem,” dedi. Sonra bana sırtıttı, ben de kendimi tutamadım. Güldüm. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Bunun onu ileride de aynı fena davranışları sergilemeye teşvik edeceğini biliyordum, ama kahkaham fırlayıp çıkıvermişti. Philip buna çok memnun görünüyordu. Beni yarışa davet etti.

Elbette kazandı. Hep o kazanıyordu.

Ertesi sabah doğal eğilimlerime ters düşse de zarif hanımları örnek alma sözümü tutmak üzere Leydi Caroline'ın yanına, konuk odasına gittim. Ormanda tazeleyici bir yürüyüş yapmak için can atıyordum. Ya da at binmek için. Bu odaya, bu koltuğa ve nazik hanımların nazik sohbetine hapso olmak dışında herhangi bir şey yapmak için can atıyordum. Fakat bu fedakârlık, kendimi geliştirmeye yönelik yaptığım değişikliklerden biriydi. Leydi Caroline yanına gittiğime memnun olmuş görünüyordu.

Günün üçüncü misafiri, sadece beş kilometre ötede oturan Bayan Fairhurst ve kızı Bayan Grace'ti. Bayan Fairhurst odaya görkemli bir şekilde, bu şık evin her yanını cüretkâr gözleriyle süzüp başım mağrur bir tavırla sallayarak girdi. Onun tarzını Bath'da tanıştığım kadınlardan biliyordum. İyi giyimliydi ama seçkin görünmek için çok çaba sarf ediyormuş gibi bir hali vardı. Dantelleri biraz fazla ayrıntılı, kahkahası biraz fazla tiz, duruşu biraz fazla vakurdu. Yaşam standardını yükseltme ça-

basındaydı, muhtemelen varlıklı bir tüccarın kızıydı. Odaya girdiği anda onu sevmeyeceğimi anlamıştım.

Bayan Grace'in görünüşü de tıpkı adı gibiydi.* Uzun boylu, ince yapılydı; uzun bir boynu, gür ve dalgalı kahverengi saçları, büyük, yeşil gözleri vardı. Asil bir havayla, ağır ağır yürüdü ve beni lüzumsuz duygulardan uzak, yumuşak ve görgülü bir sesle selamladı. Süt gibi bembeyaz tenine bakılırsa, benim pek çok kez yaptığım yanlış yapmadığı, dışarıya asla şapkasız çıkmadığı açıktı. Ayrıca gülerken homurtulu sesler çıkaran bir tip olmadığından da emindim. Karşımda varlıklı, seçkin, hünerli bir genç hanım –büyükannemin olmamı istediği tipin somut bir örneği– vardı ve ani bir aşağılık kompleksine tutulmuştum.

Leydi Caroline çay servisi yaparken Bayan Fairhurst bana döndü.

"Çok seyahat ettiniz mi, Bayan Daventry?" diye sordu kaşlarını kaldırıp fincanının ardından bakarak.

"Hayır, çok değil."

"Londra'da bulundunuz mu?"

"Hayır," dedim tuzağa düşürülmek üzereymişim gibi hissederek.

Yanımda oturan Bayan Grace'e abartılı bir hayret ifadesiyle, gözlerini kocaman açarak baktı. "Londra'ya hiç gitmediniz mi? Çok yazık. Geçen sezon Grace'in ne kadar beğenildiğini duymuşsunuzdur. Şehrin peşinde en çok koşulan hanımlarından biriydi. Öyle değil mi, Leydi Caroline?"

Leydi Caroline nazikçe gülümsedi. "Öyle miydi?"

* İng. grace: zarafet (ç.n.)

“Ah, elbette öyleydi! Hatırlıyor olmalısınız. Sör Philip nerede? O size söyler. Kendisi de Grace’le birkaç kez dans etti, değil mi?”

Grace başını evet anlamında salladı ve Bayan Fairhurst anlatmaya devam etti ama ben dinlemekten vazgeçmiştim. Aklım tek bir kelimeye takılmıştı ve başka bir şey düşünemiyordum. Bayan Fairhurst, ondan Sör Philip olarak bahsetmişti. Fakat ailenin en büyük oğlu o değildi, Charles’tı. Bu unvan Charles’a aitti. Philip’e değil. Leydi Caroline neden bu yanlış düzeltmemişi?

Bayan Fairhurst burnundan nefes vererek güldü. “Bayan Daventry, Londra’ya hiç gitmediğinize üzuldüm. Bir koca adayını etkileyecek ilginç bir hanım olmayı arzu ediyorsanız, dünyayı biraz daha iyi tanımalısınız.”

Bu kadını sevmeyeceğimi biliyordum. Ona haddini bildirmek için ne söyleyebileceğimi düşündüm ama sonra kendisi Leydi Caroline’in misafiri olduğu için bir şey söyleyemeyeceğime karar verdim. Bu yüzden gözlerimi çevirdim, şeker-siz çayımdan bir yudum aldım ve kadının ona Sör Philip diyerek ne ima ettiğini anlamaya çalıştım.

Leydi Caroline öksürerek boğazını temizledi. “Bayan Fairhurst, evinizde bazı değişiklikler yapıyor olduğunuzu duydum.”

“Ah, evet, yapıyoruz.” Leydi Caroline onu nazik bir müsamahayla dinlerken Bayan Fairhurst evini yüksek sesle, ayrıntılı olarak anlatmaya başladı.

Annesinin konuşmasını fırsat bilen Bayan Grace bana

döndü. İyi niyetli gözlerle, tereddüt içinde gülümsedi. “Sizinle tanışmayı ipe çekiyordum. Arkadaş olabileceğimizi umuyorum.”

Az kalsın çayı genzime kaçırıyordum. Cevap vermeden önce onu dikkatle süzdüm ama gözlerinde masumiyetten başka bir şey göremedim.

“Buna memnun olurum,” dedim. Derin bir nefes aldım. Burası neden bu kadar boğucuydu? Birisi ateşi mi yakmıştı? Boğazımı temizledim. “Annenizin Sör Philip’ten söz ettiğini duydum. Ama yanılmıyor mu? En büyükleri Sör Charles değil mi?”

Şaşırmıştı. “Evet, tabii öyle. Ama kendisi beş yıl önce öldü.”

Zihnimde düşünceler hızla dönüyordu. Az önce bana açıklanan şeyi idrak etmekten tamamen âcizdim. Bayan Grace hâlâ konuşmamızı bastırarak kadar yüksek sesle anlatmaya devam eden annesine bir bakış attı.

“Söylesenize, burayı sevdiniz mi?” diye sordu sessizce.

Kendimi yanımdaki zarif genç hanıma odaklanmaya zorladım. Philip’i daha sonra düşünürdüm. “Çok sevdim,” dedim sönük bir sesle.

Sesini daha da alçalttı. “Ben olsam burada tam anlamıyla rahat edemezdim.”

Söylediği şey ilgimi çekmişti. “Öyle mi?”

“Sör Philip’in ne kadar uslanmaz bir çapkın olduğunu şimdiye kadar anlamış olmalısınız. İltifat etmeden bir hanımın yanından geçemez. Onu ciddiye almam gerektiğini biliyorum, ama o kadar cazibeli bir hali var ki insanın gurunun okşanmaması mümkün değil. Siz ne dersiniz?”

Sözünü ettiği şeyin farkındaydım. Philip çapkındı. Bunu başından beri biliyordum. Hafifçe başımı salladım.

“Annem onun gittiği her yerde yüz kızarıklıkları bıraktığını söyler,” diye fısıldadı. “Bir de kırık kalpler. Her sene şehrin en çok rağbet gören bekârı olmasına şaşmamalı.”

Nedenini anlayabiliyordum. Unvanını, arazisini, varlığını bilmeden önce de onu çekici bulmuştum. Artık her sene peşinden en çok koşulan kişi olması daha da normal geliyordu bana.

“Beni incitmedi,” diye devam etti Bayan Grace. “Ama bunu bir oyun haline getirdiğini düşünüyorum, kendisine kaç hanımefendiyi âşık edebileceğini görmek için oynadığı bir oyun. Kalp koleksiyonu yapıyor, elinde tutmayı umursamadığı kalpleri topluyor.” Çayına şöyle bir baktı. “Ve tabii ki onu ağına düşürmek umuduyla buraya gelen pek çok kişi oluyor. Bana kalırsa çoğunu buna sevk eden şey sadece hırsları...”

Sustu ve bir cevap bekleyerek bana baktı. İmasını anlayınca kaşlarım çatıldı. *Benim de* buraya o niyetle geldiğimi mi düşünüyordu?

“İçinizi rahatlatmalıyım,” dedim. “Beni Leydi Caroline davet etti ve buraya gelene kadar da Sör Philip’in adını bile duymamıştım.” *Hatta*, diye eklemek istedim, *bu adı bugüne kadar da hiç duymamıştım*.

“Eminim öyledir.” Elini nazıkçe kolumun üzerine koydu. “Sadece baştan uyarmak istedim, çünkü sizi de diğerleri gibi kalbi kırık görmeyi asla istemem.”

Birden aklından geçenleri anladım. Annesi yaşam standardını yükseltirken kızının bir unvan sahibi olmasını isteyecekti tabii. Beni bir tehdit olarak görmüş, bu yüzden uyarmak

istemiş olmalıydı. Ama ben onların bilmediği bir şeyi biliyordum: Cecily'nin Philip'i kafasına taktığını.

Fairhurst hanımları beni bir tehdit olarak gördülerse, ben-den iki kat daha güzel ve çok daha zarif olan Cecily'yle tanış-tıklarında isteri nöbeti geçirirlerdi. Çekiciliği, güzelliği ve becerikliliğiyle gelecekti ve Philip ona delicesine âşık olacaktı. Buna kesinlikle emindim. Bayan Grace'in hiç şansı yoktu.

Hiç kimsenin şansı yoktu.

“Uyarı için teşekkür ederim,” dedim fısıldamam gerektiğini hatırlayarak. “Fakat kalbimin Sör Philip tarafından kırılması gibi bir tehlike söz konusu değil. Hatta onu asla ciddiye almayacağıma dair rahatlıkla söz verebilirim size.” Bunları söylerken kalbim adeta buz kesmişti.

Bayan Grace gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Bunun bana içtenlikle söylediği ilk söz olabileceğini düşün-düm.

Yüksek perdeden, tek taraflı konuşmasına ara veren an-nesine baktı. Belki de bu bakış, amacına ulaştığının sinyalini veriyordu, çünkü bunu gören Bayan Fairhurst, Leydi Caro-line'e döndü.

“Pekâlâ! Son derece keyifli bir ziyaret oldu ama artık gitmeliyiz! Çok yakında görüşeceğimizi tahmin ediyorum.”

İki kadın ayağa kalkıp veda etti; Bayan Grace müthiş bir letafet, Bayan Fairhurst ise müthiş bir lütfkârlık içindeydi. Pen-cereye yürüdüm ve onların gidişini izledim. İkisi de içinde bu-lunduğum mutluluğun sanki birazını kendilerine özgü biçimde alıp götürüyorlardı. Bunun için ikisinden de nefret ediyordum.

Leydi Caroline gelip yanımda durdu. "Umarım Bayan Fairhurst'ün seni üzmesine izin vermemişsindir."

Başını hayır anlamında salladım. Onun hakaretleri, Bayan Grace'in söylediklerinin yanında hiç kalırdı. Fakat Bayan Grace'in açıklamasının huzurumu neden böylesine bozduğunu hiç çözememiştim. Kendi kalbimin, kendi aklımın içindekileri idrak edemiyordum. Tek istediğim biraz yalnız kalıp kendi kendimi anlamaya çalışmaktı.

"Burada iyi vakit geçiriyor musun?" Sorusu Bayan Grace'inkiyle birlikte yankılandı kafamda.

Düşüncelerimi Fairhurst'lerden ve az önce öğrendiğim şeyden uzaklaştırmaya çabaladım. Leydi Caroline'e kısaca gülümsedim ve, "Geçiriyorum. Burası çok güzel bir ev ve araziye de bayılıyorum," diye cevap verdim.

Leydi Caroline bana içtenlikle gülümsedi ve bir şekilde hakkımda sandığımdan daha fazlasını bildiğini hissettim. "Sen doğmadan önce annenin buraya geldiğini biliyor muydun?"

İşte şimdi tüm ilgimi kendisine çekmeyi başarmıştı. "Öyle mi? Hiç bilmiyordum."

Başını salladı. "Ziyaretinden kısa süre sonra birbirimizden ayrı düştük. Yıllardır bunun pişmanlığını yaşıyorum."

"Ne oldu? Tartıştınız mı?" Anneme arkadaşından neden ayrı düştüğünü hiç sormamıştım.

"Keşke öyle olsaydı. O zaman düzeltilebilirdi. Hayır, bu çok daha üstü kapalı bir durumdu ve korkarım bir şeyler yapmak için çok geç olana kadar da fark edemedim. Benim kucagım bebeklerle doluydu, bilirsin... O ise seni ve Cecily'yi doğurmadan önce uzun süre çocuk özlemi çekti." İç geçirdi.

“Sanırım benim hayatımı görmek onun için zordu, çünkü ben onun en çok istediği şeye sahiptim.”

Annemin bu durumu belli edecek bir şey yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştım. “Ben hiç... ben hiç böyle bir şey söylediğini duymadım.”

“Hayır. Söylemiş olduğunu sanmıyorum zaten.” Gözleri sevecenlik ve üzüntüyle yumuşadı.

Bir an için sessiz kaldım ve annemin Leydi Caroline’in sahip olduğu şeyi isteyişini düşündüm.

“Burada bulunduğu sırada bir resim yaptı,” dedi karşımızdaki duvarda Edenbrooke manzarasının asılı olduğu yeri göstererek. “Hâlâ en sevdiğim tablolardan biridir.”

Nefesimi tuttum. “Anlamalıyım. Buraya geldiğim ilk gece ona hayran olmuşum.”

Odanın karşı tarafına geçip resme gözlerimi diktim. Leydi Caroline, hizmetçiyle konuşması gerektiği hakkında bir şeyler söyledi. Gözlerimi resimden ayırmadan başımı salladım ve kapıyı kapattığını bile duymadım. Tarzını tanımalıyım, manzaranın her köşesinde annemin dokunuşları vardı. İçim ona duyduğum özlemle sızladı. Sızı içimden taşana kadar büyüdü. Sonra birden, o odada bir an daha duramayacağımı anladım.

Meyve bahçesi tüm sessizliği ve dinginliğiyle beni bekliyordu. Bir ağacın altında oturup Bayan Grace’in söylediği şeyi, bunun benim için ne anlam ifade ettiğini düşündüm. Bu

besbelli Cecily'nin Charles'a değil, Philip'e âşık olduğu, evlenmeyi planladığı kişinin Philip olduğu anlamına geliyordu. Peki ama ben evin idaresinin Philip'te olduğunu nasıl anlamamıştım? Neredeyse bir haftadır Edenbrooke'taydım. Bu süre içerisinde muhakkak buna dair ipuçlarıyla karşılaşmış olmalıydim.

Ayağa kalkıp yürüdüm ve Philip'in kim olduğunu açıkça anlamış olmam gereken durumları hatırlamaya çalıştım. Bir sabah evi çekip çevirmeye yardım eden kâhyayla saatlerce görüşmüştü. Leydi Caroline balo düzenlemek için onun iznini almıştı. Hatta birilerinin ona Sör Philip diye hitap ettiğini bile duymuştum belki. Tüm bu ipuçlarını neden birleştirmemiştim?

Meyve bahçesi bu kez bana sıcak ve güvenli gelmemiştir. Bu korunaklı yerde bulduğum sükûnet ve rahatlık gitmişti. Adımlarım hızlanmıştı ama hâlâ boşaltamadığım huzursuz bir enerjiyle doluydum. Kendime pek çok soru sordum: Neden Philip'in kim olduğunu anlamamıştım? Neden bunu anlamak beni bu kadar üzmüştü? Neden kalbim bana yabancı gibiydi? Ama hiçbirine cevap bulamadım.

Hüsran içerisinde tepemdeki daldan bir elma koparıp ısırdım ama yutamayacağım kadar mayhoştu. Ağzımdakini tükürdüm ve elmayı yakındaki bir ağaca doğru fırlattım. Hedefi kaçırmıştım. İçimde ani bir istek duyarak bir elma daha kopardım ve aynı ağaca, bu kez daha sert attım. Memnuniyet verici bir şapırtıyla ağacın gövdesine çarptı.

Hatta bu o kadar tatmin edici olmuştu ki bir kez daha yapmam gerekti. Ve bir kez daha. Bu ani isteğin nereden gel-

diğini bilemiyordum. Bildiğim tek şey vardı; ya bu elmaları atabildiğim kadar hızla atacaktım ya da yüzleşmek istemediğim gerçeikle yüzleşme riskini alacaktım. Elmaları hızla, daha hızla savurmaya devam ettim, ta ki omzum ağrıyana ve hedefimin etrafı ezilmiş meyvelerle kaplanana dek. Sonunda durduğumda kaçınmaya çalıştığım gerçek, paramparça elmaların yarattığı karmaşa kadar açık biçimde karşımdaydı.

Edenbrooke benim için bitmişti. Burada bulduğum her şey, keşfettiğim tüm mutluluk, bulduğum parçalarım, arkadaşlık, aidiyet hissi, her şey mahvolmuştu. Ayaklarımın dibindeki ezik elmalara gözlerimi dikmiş bakarken, ellerim boşluğu kavırıyordu. Küçük bir bilgi her şeyi değiştirmişti. Büyük kardeş Philip'ti artık. Unvanın, evin, servetin sahibi oydu. Cecily'nin aklına koyduğu kişi oydu. Peki ya ben? Ben hiçbir zaman Cecily'yle aynı kulvarda koşmamıştım. Philip de yıllar önceki o oyuncak bebek gibiydi. Onu önce Cecily istemişti. Ve ben onu hiç istememişim gibi davranmak zorunda kalacaktım.

Onunla ben evlenmek istediğimden değil. Böyle bir şeyi asla düşünmemiştim. (Peki, o hain gülüşünü öpmeyi delice istediğim o tuhaf an hariç.) Ama başka hiç arkadaşım yokken o bana arkadaş olmuştu. Ve beni iyi tanıyan, kabullenen, içimi dökebileceğim bir arkadaş hazine gibi bir şeydi. Paha biçilmez bir hazine. Bundan vazgeçme düşüncesinden nefret ediyordum. İçimde bir hınç dalgalandı ve aniden altı yaşıma, bebeği ilk o istediği için Cecily'den nefret ettiğim zamana döndüm. Ama Philip bir oyuncak bebekten çok daha fazlasıydı. O benim için...

Kendime mani oldum. Philip'in benim için ne demek

olduğunu düşünmek bir işe yaramazdı. Önemli olan tek şey, onun bana ait olmadığıdı.

Tatmin olamamanın huzursuzluğuyla meyve bahçesinden ayrıldım. Aç değildim ve yanımda kimseyi istemiyordum. Asıl istediğim maksatlı bir yalnızlıktı. Sonra aklıma mükemmel bir fikir geldi. Odama koştum, resim malzemelerimin bulunduğu çantayı aldım ve hiç kimseyle konuşmadan evden çıktım. Meg'i eyerlemesi için bir seyis bile beklemeyip bu işi kendim hallettim. Tepeye ulaşınca kadar hiç durmadım. Sonra attan indim, annemin resmini yaptığı noktayı buluncaya dek dönüp durdum ve ağacın gölgesine oturdum.

Burası önceki gün Philip'le oturduğumuz yerdi ama şimdi her şey bambaşkaydı.

Saatler sonra fırçamı bıraktım, omuzlarımı esnettim ve ayağa kalkıp suluboya resmime eleştiren gözlerle baktım. Edenbrooke'u çizmiştim; evin simetrik görünüşünü, köprüyü, ırmağı, meyve bahçesini. Tüm bunlar arka plandaydı. Önde ise Philip'le birlikte oturduğumuz tepedeki ağaç ve yanında da yalnız bir kadın vardı. Sırtı dönüktü, elini ağaca dayamış, aşağıdaki Edenbrooke'u izliyordu. Ani bir gösteriş merakıyla saçlarını sırtında upuzun uzatmış, bal gibi parlamasını sağlamıştım. Yüzü görünmese de içinin arzuyla sızladığı, duruşundan belli oluyordu.

Yaratmak istediğim şey tam olarak buydu; arzu ettiğim her şey gözümün önündeymiş ama dokunamıyormuşum

hissi. Bu şüphesiz yaptığım en iyi resimdi. Annem görse bu resimle gurur duyardı. *Benimle gurur duyardı.*

İç geçirdim ve gözümden dökülen serseri bir gözyaşını sildim. Yüreğimi böyle kâğıda dökmek, duyduğum sızının birazını tamamen yok etmişti. Ama aynı zamanda kendimi bir başına dururken ve sahip olamayacağım şeye özlem duyarken görünce içim parçalandı ve ağladım. Çok ağlamadım, sadece kederimi gömmek ve kalbimdeki yaraları sarmak konusunda çok yetenekli olduğum için birazcık ağladım.

Sonrasında kalbimi kontrol etmek konusunda kendimi daha becerikli hissettim. Ona sakın olmasını söylediğimde bana o kadar yüksek sesle isyan etmiyordu. Kalbime söylemek istediğim şey şuydu: *Philip, Cecily'ye ait. Artık senin arkadaşın olamaz, at binerken sana eşlik edemez, sırdaşın olamaz. Artık gününün ışığı olamaz. Bir tanıdıktan daha fazlası olmamalı artık. Ve sen Cecily gelmeden durumu bu şekilde değiştirmelisin. Onunla arkadaşlığı kesmeli, onu kendinden uzaklaştırmalısın. Böylesi daha iyi. Ve asla onun için gözyaşı dökmemelisin.*

Kalbim bana itaat ederdi, buna emindim. Sadece bu konuda katı olmam gerekiyordu.

Boyalar kurduğunda, tabii gözyaşlarım da, her şeyi çantaya yerleştirdim, Meg'in üzerine çıkabilmek için bir tümsek buldum ve ahıra doğru sürdüm. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, bu yüzden güneşin batmak üzere olduğunu görmek beni şaşırttı. Bu kadar uzun süre tek başıma dışarıda olmamam gerektiği düşüncesi aklımdan geçti. Çay

saatini kaçırmıştım, bunu fark edince de midem guruldamaya başladı. Ahırın bahçesinde attan indim. Meg'i ahırın loş ışığında ilerletirken az kalsın Philip'e çarpıyordum.

"Neredeydin küçük kaçak?" diye sordu.

Onunla karşılaşmayı beklemiyordum. Kendime Philip'le birer tanıdıktan fazlası olmama kararımı hatırlattım. Bu başlamak için her zamanki kadar iyi bir zamandı. Gülümседim ve sesimin sakın çıkmasına gayret ettim.

"Bana fena halde en son mürebbiyemi hatırlatıyorsun. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, seni aramaya çıkacaktım." Sesi hiç duymadığım kadar sertti. Bu tonlamanın sebebini bilmek istemeyeceğimi hissediyordum.

Arkadaşlığımızı kesme çabası sandığımdan daha da zordu. Sesimin sakın ve doğal çıkması için kendimi zorlamam gerekiyordu. "Öyle mi? Buradayım işte."

Meg'i kendi bölmesine soktum ve Philip'in beni yalnız bırakmasını umarak eyeri çözmeye başladım. Şimdiden kontrolü kaybetmişim, ellerim bu beklenmedik karşılaşmadan ötürü titriyordu.

Philip peşimden geldi ve benimle aynı anda eyerin tokasına uzandı. Elimi tuttu, beni kendine doğru çevirdi. Kalbim dizginlerinden kurtulmuş, dörtlüye koşmaya başlamıştı.

Philip'in yüzüne gölgeler düşüyordu. Gözlerini okuyamıyordum ama dudaklarında sert bir ifade vardı. "Saatler önce Meg'le birlikte gittin, bana ya da başka birine nereye gittiğini söylemedin. Ya sana bir şey olsaydı? Ya canın yansaydı? Seni nasıl bulacaktım?"

Aynı anda huysuz ve suçlu hissederek ayakkabılarıma baktım. “Üzgünüm.”

Daha fazlasını söylememi bekler gibi sustu ama bir şey söylemedim. Sessizliğimin bu işi hemen, burada bitirmesini umuyordum. Tekrar konuşmaya başladığında sesi hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı.

“Marianne, senden –güvenliğin ve rahatından– benim sorumlu olduğum gerçeğini pek kafana takmıyor olabilirsin ama seni temin ederim ki ben her gün bunu düşünüyorum. Benim korumam altında yaşarken başına bir şey gelirse babanın yüzüne nasıl bakarım?”

Demek beni bir sorumluluk olarak görüyordu. Bu aynı zamanda beni bir yük de yapıyor muydu? Bu düşünceden nefret ediyordum.

“Bunu düşünmemiştim,” diye mırıldandım.

“Peki ben ne düşündüm, biliyor musun?”

Ona bakıp başımı hayır anlamında salladım. İçimden korku ve endişe dalgaları geçiyordu. Onu hiç bu kadar keyifsiz görmemişim.

Bir nefes aldı. “Annenin kaderi seni de mi buldu diye endişelenip durdum.”

Sözleriyle kapana kısılmış gibi hissederek geri çekildim ve kendimi ellerinin arasından kurtardım.

“Bunu bana karşı kullanmana gerek yok, Philip. Üzgün olduğumu söyledim işte!” Çok sert konuşmuştum. Birden geri çekildi. İçimde tehlikeli duyguların yükseldiğini, gözlerimin yeni gözyaşlarının gelişini haber verircesine yandığını

hissederek yere baktım. Aramızdaki sessizlik çok derindi. Yutkundum ve kontrolümü sağlamaya çalıştım.

Çok daha sakin bir sesle, "Zamanın nasıl geçtiğini fark edememişim. Ama birilerinin benim için endişeleneceğini gerçekten düşünmedim."

"Birileri mi?"

Başımı kaldırdım. Philip'in gözleri öfkeyle parladı, öz-rüm işleri daha da berbat bir hale getirmişti. Bana yaklaştı. "Birileri değil, Marianne. Senin için *ben* endişelendim dedim. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu acaba?"

Bana çok önemli bir şey arıyormuş gibi bakıyordu, bakışları gerçektir. İçinde alay ifadesi yoktu. Şakayla karışık bir kur da yoktu. Philip'in bu yönünü görmeye alışık değildim. Tasasız halini yeterince görmüştüm, ama bana aramızda büyüyen bir yangın varmış gibi hissettiren bu yoğunluk tanıdık değildi. Bunun hiçbir şeyi çözmeyeceğini bilerek, ama ne yapacağımı bilmeyerek omuz silktim.

Aşağı baktı ve botlarını yere sürttü, geriye doğru bir adım attı, sonra tekrar öne geldi. Bu huzursuzluk belirtilerini içimde büyüyen bir telaşla izledim. Onu hiç böylesine dağılmış halde görmemiştim.

"Marianne," dedi nihayet alçak sesle, fısıldar gibi. Başını kaldırdı, mavi gözleri loş ışıktaki bile çarpıcı biçimde parlıyordu. "Benden hoşlanıyor musun? Duygularıyla ilgileniyor musun?"

Sözleri uçarcasına kalbime ulaştı ve kalp atışlarımı delicesine sarstı. Gözlerimi kaçırdım. *Hayır de*, dedim kendime. *Hayır de*. Çabucak ve kolay olurdu bu. Tam da ihtiyaç

duyduğum şeyi sağlardı. Ama kelimeleri bir araya getirmek için ne kadar çabalasam da kalbim konuşmama izin vermiyordu. Daha da yakınımamı gelmişti? Ahır ne kadar küçüktü böyle. Çok küçüktü. Kesinlikle çok küçüktü, çünkü bir sebepten Philip sol elini arkamdaki duvara yaslama ihtiyacı duymuş, beni kendine çok yakın bir halde sıkıştırmıştı.

Yarım adım geri atıp sırtımı duvara yapıştırdım. Ahır çok sıcaaktı, Philip çok yakındı. Hiç düşünmeden elimi göğsüne koydum, niyetim onu iterek uzaklaştırmaktı. Ama ona dokunduğum anda donakaldım. Tek yapabildiğim, elimin soluk alıp verişiyile inip kalkışını izlemektir. Kalbim elimi çekme girişimlerinin hepsini geri çeviriyordu. Onu itmeliydim. Hemen. Bana ihtiyaç duyduğum gücü vereceğini umarak diğer elimi de göğsüne koydum ama bu işi daha da zorlaştırdı. Düşüncelerim, içimden akan duygu seliyle dağılıp gitmişti.

Philip cevabımı bekliyordu. Ama bu imkânsız bir soruydu. Buradaki ilk gecemde sorduğu, bunun normal olup olmadığı sorusu kadar imkânsızdı. Cecily gelmeden önce aramızdaki bu anlamlı bağları koparmalıydım. Cecily benim kardeşimdi, ikizimdi, öbür yarım. Ayımın güneşiydi. Ailemde beni hâlâ seven, hâlâ isteyen bir tek o kalmıştı. Ona ihanet edemezdin. Ona ihanet *etmezdim*.

Philip'in paltosundaki düğmelere gözlerimi diktim ve titrek bir nefes aldım. "E-evet, tabii ki duygularınla ilgileniyorum, Philip. Sen bana... iyi bir arkadaş ve cömert bir ev sahibi oldun."

Hiç kıpırdamadan durdu. "Bana bak, Marianne," dedi alçak sesle.

Gözlerimi fularına doğru kaldırdım ama daha fazla değil. “Yüzüme bak lütfen,” dedi bıkkınlıkla iç geçirerek.

Ama yapamadım. O anda aramızda çok büyük bir şey vardı ve bu beni çok korkutuyordu.

Philip elini yüzüme doğru kaldırdı ve parmaklarını nazikçe çenemin altına doğru kaydırıp yüzümü kendine çevirdi. Parmakları çenemi, kızarmış yanaklarımı sıyırıp geçti. Kalbim göğsümden fırlayıp gidecek gibiydi, içime beni de iyi niyetimle birlikte küle çevirecek bir ateş yayılıyordu.

“İyi bir arkadaş, öyle mi?” diye sordu nihayet gözlerine baktığımda. “Ve cömert bir ev sahibi? Hepsi bu mu?” Sesinin boğukluğunu duyunca içimden bir sızı geçti.

Birden kendimi Philip’in bakışlarına hapsolmuş buldum. O kadar yakındı ki. Neredeyse sakladığı o müthiş, önemli, güzel hakikati bulabileceğim kadar yakındı. Kendimi ikna etmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Ellerimi göğsünde yukarı kaydırıp omuzlarında, boynunda gezdirmek için, parmaklarımı saçlarına dolamamak, başını kendiminkine doğru çekmemek...

Tanrım, benim neyim vardı böyle? Philip bir arkadaştı, daha fazlası değil. Peki birden buna inanmak neden bu kadar güçleşmişti? Neden o yağmurlu günde, kütüphanede hissettiğim o *şeyin* içine düşüyor olduğuma inanmak bu kadar kolaylaşmıştı?

Derin bir nefes alıp bunları kafamdan atmaya çalıştım. Pek çok hanım daha önce bunu yapmış olsa da, bunun kaçınılmaz olduğunu hissetsem de, Philip'in oyunlarına kendimi kaptıramazdım. Kız kardeşime duyduğum sadakat, hissettiğim çekimden daha önemliydi.

"Evet. Hepsi bu." Bunu söylerken içtenliğime inanması için gözlerinin içine bakmaya kendimi zorladım.

Gözlerinden karanlık bir gölge geçti, sonra yukarı, başımın üzerine doğru baktı. İçinde müthiş bir çatışma olduğunu sezdim ve gergin çenesinde oynayan kasa baktım. Sonunda elini çenemden çekti ve duvardan uzaklaştı. Bir adım geri atınca ellerim göğsünden boşluğa düştü.

İçimdeki güçlü hisse yenilmeyi reddetsem de yanakları kızarmış, gözleri çakmak çakmak halde ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelemedim. Ve elini saçında gezdirirken hareketini gözlerimle takip edip, parmaklarımı saçlarının arasına gömmenin nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

“Peki o zaman,” dedi sakın ama sert bir sesle. “Eğer beni birazcık önemsiyorsan -arkadaş olarak ya da sadece *ev sahibin* olarak bile olsa- bir daha öyle kaçıp gitme. Boş yere endişelenmeme neden olma.”

“Tamam,” dedim titrek bir sesle. “Söz veriyorum.”

Dönüp gitmek zorundaydım. Gözlerim Meg’e takıldı. Buraya onunla ilgili bir şey yapmak için gelmiştim ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Ahır çok dar ve çok sıcaktı, Philip ise çok... Philip’ti.

“Onunla ilgilenmesi için bir seyis çağırayım,” dedi. Sesi gergin ama nazikti.

Çantamı aldı ve onu takip edip ahırdan çıkmam için bir hareket yaptı. Batmakta olan güneşin ışıkları, ağaçların arasında altın yollar oluşturmuş, arazinin büyük bölümünü gölgelerde, akşam karanlığının mavi griliğinde soğumaya terk etmişti. Ahırdan çıktığımızda derin bir nefes alıp temiz havayı içime çektim. Böylesi daha iyiydi. Açık alanlar ve temiz hava aklımı ve kalbimi temizlemeliydi. Philip Te aramızdaki yoğun duygulan temizlemeliydi.

Fakat derin ve sıkı bir şeyin bizi bağladığını hissediyordum. Bu da sessizliğimizin huzursuz edici olmasına neden oluyordu. Onun yanıdayken böyle olmasına alışık değildim. Rahatlığa, aşinalığa alışıktım, gerginlik ve tuhaflığa değil. *Aramızdaki her şey sadece bir günde mahvedilebilecek kadar zayıf mı gerçekten*, diye düşündüm.

Kalbime Philip’le olan arkadaşılığımı bozmam gerektiği konusunda ne kadar ders verdisem de bunun şimdiden ger-

çekleşmiş olabileceğini düşününce telaşlandım. Buna hazır değildim. Henüz kalbim bunu kabul etmeye yetecek kadar ders almamıştı. Cecily de daha gelmemişti. Philip'e gözücuyla baktım ve onun da yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Bugün ne yaptın?" diye sordu.

"Ah, resim yaptım sadece," dedim. "Sen ne yaptın?"

"Hiç ama hiçbir şey. Kütüphanemde oturup bütün gün sadece seni düşündüm."

Ona hayretle baktığımda göz kırptı.

O kadar rahatlamıştım ki kahkaha attım. Her zaman yaptığı gibi bana kur yapıyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Henüz değil. Cecily geldiği zaman onu kalbimden söküp atacaktım. Ama şimdilik bu anın tadını çıkaracaktım.

"Öyle bir şey yapmadın," dedim, oyunumuzu böyle oynuyorduk çünkü.

"Konuyu değiştirmeye çalıştığın için bunu hak ettin. Yaptığın resmi görebilir miyim?" Ben tereddüt edince karşı koyamayacağım şekilde gülümsedi.

Gözlerimi ona diktim. "Bu ucuz bir numara."

"Evet ama etkili bence," dedi durup bana dönerken.

Philip tek kelimeyle ısrarcıydı. Yenilgiyle iç geçirerek çantayı elinden alıp resmi çıkardım. Tepkisinden çekinerek, kararsızlık içinde ona uzattım. Yüzünü dikkatle izledim ve hayal kırıklığı görmedim orada. İlk tepkisi şaşkınlık ve takdir karışımı bir şeydi. Ardından gelen ifadenin tarifi mümkün değildi. Bana bakarken gözlerinde gördüğüm duyguyu anlatacak kelime yoktu.

“Korkarım bunu geri veremeyeceğim.”

Gülümsedim. “Ne hoş bir iltifat. Teşekkür ederim.” Suluboya resmi elinden almak için uzandım ama geri çekildi.

“Ben ciddiym. Buna karşılık ne istiyorsun?”

Dalga geçtiğinden emindim. “Satılık değil.” Almak için hareketlendim ama yeni oyunumuzdan besbelli memnun, sırtarak resmi arkasına sakladı. Ona dikkatle baktım. Resmi elinden sertçe çekip almayı düşündüm, ama muhtemelen bu başarısız bir girişim olacaktı. Kendini beğenmiş bir tavırla bana gülümsedi. Bu durumda denemek zorundaydım.

Arkasına uzandım ama bir koluyla beni çabucak belimden yakaladı, resmi ise diğer elinde, güvenli biçimde arkasına doğru tutuyordu. Beklenmedik temasıyla, gövdeme değen gövdesinin sıcaklığıyla şaşkına dönmüştüm. Çabucak geri çekildim, o da beni bıraktı.

“Gerçekten işe yarayacağını düşünmedin, değil mi?” diye sordu gülerek.

“Hayır ama denemeye degeceğini düşündüm.”

“Evet, kesinlikle denemeye değerdi,” dedi yüzümü kızartan çapkın bir sırıtışla. “Takas yapmaya ne dersin?”

Sorusu merakımı uyandırmıştı. “Nasıl bir takas?”

“Bu sana bağlı. Ne istiyorsun?”

Sesinde bir ima sezmedim ama gözlerinde sayısız ihtimal gördüm. Yüzüm kıpkırmızı oldu, bir anda dilim tutuldu.
Aşağılık çapkın!

“Kızarmandan anladığım kadarıyla istemeye epey çekiniyorsun,” dedi. “Tahmin etsem yardımı olur mu? Yanaklarındaki kırmızının tonundan doğru cevabı bilebilirim.”

Gülmemek imkânsızdı. “Çok fenasın.”

Resme doğru elimi uzattım ama başını salladı. Belli ki pes etmeye hazır değildi.

“Meg’e ne dersin?”

İrkildim. “Meg’i alamam.”

“Neden olmasın?”

“O bir at da o yüzden, Philip. Bu resimden çok daha değerli.”

“Benim için değil.”

Başımı salladım. “Bu saçma. Yapamam.”

“Başka bir şey olsun o zaman.”

“Neden resmi bu kadar çok istiyorsun?” diye sordum.

“Bunu sorma bana. Sadece fiyatını söyle.” Bunu gülümseyerek söylemişti ama gözlerinde açık bir kararlılık ışığı vardı.

Philip’in kafasına bir şey koyduğunda ne kadar amansız olduğunu bilerek iç geçirdim. “Gerçekten istediğim iki şey var ama bana ikisini de vermen mümkün değil. Bu yüzden sana söylememin anlamı yok.” Tekrar resme uzandım.

Philip bunu görmezden geldi. “Bilmek istiyorum.” Alaycı ifade gitmiş, yerine daha büyük bir kararlılık gelmişti.

“Tamam o zaman,” dedim bunun mücadelemizde hiçbir şeyi değiştirmediyini bilerek. “Babamın eve dönmesini istiyorum, bir de haydudun aldığı madalyonumu istiyorum. İçinde annemin resmi vardı.” Philip’in gözlerindeki üzüntüyü gördüm ve içim sızladı. “Gördün mü? Bunların ikisini de veremezsin bana. Bu yüzden resmi geri alma konusunda direktmek zorundayım.”

Bir an için sessizce bana baktı, sonra tekrar resme baktı. Birden sanki şeffafmışım gibi hissettim, sanki Philip kalbimin en kuytu köşelerine bakıyormuş gibiydi. Bunun verdiği savunmasızlıkla içten içe sinmiştim.

“Bu durumda çıkmaza düştüğümüz belli, çünkü ben pes edemem.” Bana düşünceli biçimde baktı. “Bir fikrim var. Anlaşma sağlayana kadar bunu ikimizin de görebileceği bir yerde tutalım.”

“Kütüphanede mi?” dedim. Philip’in gülümseyişiyle iç geçirdim. “Pekâlâ. Ama ben gitmeden bir bedel belirleyemezsek resmi ben alacağım, sen de vazgeçeceksin.”

“Anlaştık,” dedi kazanacağını düşündüğünü belli eden bir gülüşle. Fakat bu kazanamayacağı bir mücadeleydi. Çünkü o resme yüreğimi dökmüştüm ve almasına izin vermeyecektim.

Ertesi sabah da Edenbrooke’da geçirdiğim önceki sabahlara çok benziyordu. Yine Philip’le sabah gezintisi için ahırda buluştum. Yarışta onun atı benimkini yine geçti. Ve yine eve doğru yürürken konuşup güldük. Ama hepsinden öte, yaptığımız her şeyin bir rutinin parçaları değil, o öğlen sona erecek bir oyunun son sahneleri olduğunu sezdim. Cecily bugün, yanında Louisa, William ve Rachel’la gelecekti. Ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Binici kıyafetimi çıkarırken içimi ağır ağır bir hüznü kapladı. Ben de kahvaltı için aşağıya inmek yerine odamda

kaldım ve çizim yaparak teselli bulmaya çalıştım. Odamdan görünen manzaranın eskizini çizerken, beni hepi topu bir haftalığına eğlendirmiş bir şeyi kaybetmenin yasını tutmasına gerek olmadığını söyledim kalbime. Bir arkadaşla sabah gezintisiydi sadece, fazlası değil. Fakat kalbim son zamanlarda kolay aldanmamaya başlamıştı ve beni yalancılıkla suçluyordu.

Kaşlarımı çatarak eskizime baktım. Elbette kalbim, aklımdan ve irademden sonra geliyordu. Sadece üzerinde daha sağlam bir otorite kurmam gerekiyordu. Bundan daha büyük kayıpların ardından bana itaat etmeyi öğrenmişti. Yine edecekti.

Kapının vurulmasıyla düşüncelerim yarım kaldı. Uşaklardan biri, ziyaretçim olduğunu söylemeye gelmişti. Hazırlıksız yakalanmıştım, çabucak saçımı düzelterip adamın peşinden aşağıya indim. Beni ziyarete kim gelmiş olabilirdi ki?

Konuk odasının önünde durdum. İçeride Philip'i görünce şaşırdım. Kâhyasıyla toplantı yapıyor olması gerekirdi. Leydi Caroline'in hislerimi bir bakışta anlamaya çalışıyormuş gibi hızlı bakışı da şaşırttı beni. Ama her şeyden çok, ziyaretçimi tanımadığımı fark edince şaşırdım.

Kısa, kâköüllü, altın sarısı saçları vardı. Yakaları elmacık-kemiklerine ulaşacak kadar dikti, yelegei iddialı ama zevkliydi. sayabildiğim kadarıyla üç cebi vardı. Adamın kendinden emin bir havası ve beni etkileyen bir moda anlayışı vardı.

Beyefendi zarifçe eğilerek beni selamladı. "Bayan Daventry?"

"Evet, sizin için ne yapabilirim Bay..."

"Beaufort. Thomas Beaufort."

Leydi Caroline'in yanına oturdum, Bay Beaufort da karşıma oturdu. Philip onun arkasında, pencerenin yakınında dikiliyordu. Bay Beaufort elinde tuttuğu defteri bana uzattı.

"Kendimi tanıtmadan sizi çağırarak cüreti gösterdiğim için lütfen affedin. Ama bunu size getirmekle görevlendirildim ve elinize geçmesinin büyük önem arz ettiği konusunda bilgilendirildim."

Defteri büyük bir merakla açtım. Gözlerim satırların üzerinde gezindi. "Bayan Daventry zarif ve hakiki, ne kadar da güzeldir gözlerinin rengi..." Derhal defteri sertçe kapattım. Elimdeki, Bay Whittles'm şiirlerinden bir derlemeydi!

Bay Beaufort gülümsedi. "Dayım Bay Whittles bu şiirleri size sunma görevini verdi bana. Onları size ithaf etmiş."

Bu, Bay Whittles'ın Bath'dan ayrıldığı sabah sözünü ettiği yeğeni olmalıydı.

"Anlıyorum," dedim utançla öksürüp boğazımı temizleyerek. Dayısının ilgisinden memnun olduğumu mu düşünmüştü? Ne kadar küçük düşürücü bir durum! "Teşekkür ederim bayım. Umarım bunu ulaştırmak için uzun yol katetmemişsinizdir."

"Hayır, uzak değildi. Ama mesafe beni yıldırılmazdı zaten. İtiraf etmeliyim ki böylesi bir... kendinden geçme haline sebep olan kişiyle tanışmaya can atıyordum." Elini görünmez melekleri işaret ediyormuş gibi salladı.

Yüzümün daha da kızardığını hissettim. *Keşke Philip bunları duymasaydı*, diye geçirdim içimden. Eğlenen, meraklı bakışlarını bana çevirmişti. Hiç şüphe yok ki daha sonra bu durum yüzünden benimle dalga geçecekti.

“Şiirlerine mecburen maruz kaldığınız için üzgünüm,” dedim Bay Beaufort’a. “Onu durdurmaya çalıştım ama mümkün olmadı.”

Kahkaha attı. Hoş bir sestir bu. “Buna kesinlikle inanırım. Ama şiiri üst düzeyde sayılmasa bile, zevkine diyecek sözüm yok.” Gözlerinde hayranlık pırıltısı vardı.

Kızarıklığı geçmek bilmiyordu. Yakışıklı, genç beyefendilerin yanında rahat hissetmek konusundaki beceriksizliğime lanet ediyordum. Çünkü Philip’ten farklı olsa bile, bu beyefendi de yakışıklıydı. Cecily’nin Londra’da muhtemelen her gün bir yenisiyle tanıştığı türden bir beyefendiydi. Büyükanнемin yanında rahat hissetmemi, kur yapmayı öğrenmemi isteyeceği türden bir beyefendi.

Bay Beaufort bana doğru yanaştı. “Söylesenize Bayan Daventry, cuma gecesi toplantı sarayında yapılacak baloya katılmayı düşünüyor musunuz?”

Leydi Caroline’e baktım, o da başını hafifçe salladı. “Evet, gitmeyi planlamıştık sanırım,” dedim.

Tatlı tatlı gülümsedi. “Peki dans edişiniz de yüzünüzün kızarması kadar hoş mudur?”

Bakışlarım Philip’e kayıverdi. Bu tam da onun edeceği türden bir iltifattı. Bay Beaufort’un cümlesini beğeneceğini düşünmüştüm ama gözleri kısılmış, dudağı sımsıkı bir çizgi olmuştu. Bay Beaufort’tan hoşlanmadığı besbelliydi. Peki ama Philip gerçekten de bana kur yapmasına izin verilen tek adam olduğunu mu sanıyordu?

Ben de nedense cüretkâr hissederek Bay Beaufort’a gülümsedim. “Pek sayılmaz ama o konuda çok daha istekliyim.”

Bay Beaufort çok zekice bir şey söylemişim gibi kahkaha attı. Hayatımda ilk kez kur yaptığının farkına varınca gülümsemem büyüdü. Atak bir cevaptı ama büsbütün sevimsiz değildi.

“O halde ilk iki dansı benimle etme şerefini bahşeder misiniz?” diye sordu.

Az kalsın yine Philip’e bakacaktım ama onun bana hiç dans teklif etmediğini fark ederek kendimi durdurdum. Sormadığına göre cevabım onu etkilemeyecekti.

“Evet, ederim,” dedim Bay Beaufort’a kendimi güçlü hissederek. Genç ve yakışıklı bir beyefendi *benimle* dans etmek istemişti. Cecily’yle değil, benimle.

Bay Beaufort cevabıma karşılık gülümsedi, ardından ayağa kalktı ve daha fazla kalamayacağı için özür diledi.

“Öyleyse cuma gününü iple çekeceğim,” dedi bizi selamlayarak ayrılırken.

Leydi Caroline bana baktı, ardından da Philip. Bay Beaufort’un uzaklaşıp gidişine pencereden ters ters bakarken hâlâ memnuniyetsiz görünüyordu.

Leydi Caroline ansızın ayağa kalktı. “Pekâlâ, kusura bakmazsanız benim... yapmam gereken bir iş var.” Odadan hızla çıktı ve kapıyı sertçe kapadı.

Gidişini belli belirsiz fark ettim. Şiir defterinin deri kapağında elimi gezdirirken kendi kendime gülümsedim. Cecily beyefendilerle konuşurken böyle mi hissediyordu yani? Güçlü, kudretli mi hissediyordu? Bunun kendi üzerimdeki etkisini tecrübe ettikten sonra, kur yapmaktan hoşlandığı için onu suçlayamazdım artık.

Philip pencereden ayrılıp kanepede yanıma otururken ona baktım. Elini uzattı. “Bakabilir miyim?”

Ona defteri uzattım, ilk sayfasını açtı. Boğazını temizledi ve ilk şiiri yüksek sesle okudu. Philip’in gür ve içten sesinden dinleyince, Bay Whittles’in şiirinin kulağa neredeyse... güzel geldiğini fark edip şaşırdım. İyi yazılmış bir şiirle kim bilir neler yapardı.

İçimden gelen gülme isteği kayboldu. Hissettiğim güç beni terk etti. O gidince kederlendim ve az önce mücadele ettiğim sulugözlülük hali geri döndü.

Philip sayfayı çevirip başka bir şiir okudu. Onun samimi yüzüne bakınca, ezik elmalarla dolu meyve bahçesi geldi aklıma. Bayan Grace’in buraya gelme amacımla ilgili imalarını düşündüm. Cecily’nin Londra’da Philip’le dans edip ona âşık oluşunu düşündüm. Philip’in kim bilir kaç kalp çaldığını, kaçını kırdığını düşündüm.

Philip sayfayı çevirirken bana baktı. “Bu hayranından hiç bahsetmemene şaşırdım, Bay...”

“Bay Whittles.” Utançtan güldüm. “Hatırlamak istediğim biri değildi.”

Philip defterden başını kaldırdı ve onu eğlendireceğimden emin, beklentiyle bana baktı.

“İki katım yaşındaydı, gıcırdayan bir korse giyiyordu ve çok ıslak bir ağzı vardı.”

Güldü. “Kulağa ölümcül bir birleşim gibi geliyor.”

“Son derece itici biriydi. Teyzemin ondan neden hoşlandığını bir türlü anlayamadım.”

“Hoşlanıyor muydu?” Philip kaşını kaldırdı.

Başımı salladım. “Evet ama Bay Whittles çok kalın kafalıydı. Umutsuz vakaydı yani.”

Philip defteri kapadı. “Anlaşılan yapman gereken bir çöpçatanlık işi var.”

Omuz silktim. “Bunu her şeyden çok isterdim ama ne yapacağımı hiç bilemedim.”

Philip bir an için düşündü. “Ben biliyorum. İkisine de birer aşk mektup yaz, birbirlerinden geliyormuş gibi. Bir şeyleri ateşleyecek mi görürsün.”

“Aşk mektubu.” Yazabilmek şöyle dursun, bir aşk mektubunu anlamayı denemek bile bana çok uzaktı.

“Aşk mektubunun nasıl yazılacağını biliyorsun, değil mi?” diye sordu Philip gülümseyerek.

“Tabii ki hayır,” dedim gülerek.

“Neden ‘tabii ki hayır’? Bir gün yazabileceğini düşünüyor musun?”

Umursanıyormuş numarası yaparak omuz silktim ama acemiliğim yüzünden içten içe kıvranıyordum. “Hiç düşünmedim.”

“Öyleyse sana nasıl yazacağını öğreteceğim. Ama şimdi meraklandım.” Alaycı gülümsedi. “Hiç aşk mektubu *aldın mı* peki?”

Kızardım. “Hayır, almadım. Bay Whittles’in şiirlerini saymazsak.”

“Onları kesinlikle saymıyorum.” Gözleri beni kışkırtmak istercesine bakmaya, dudakları kıvrılıp gülümsemeye

başladı. “On yedi yaşındasın ve hiç aşk mektubu almadın, öyle mi? Bu normal değil. Sana bir tane yazayım mı, Marianne?”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Beni utandırmaktan müt-hiş bir keyif alıyordu. “Hayır, teşekkür ederim,” dedim zorla.

“Neden?” Sesi daha sakindi şimdi. Kanepede yan dön-müş, gövdesini bana doğru çevirmişti.

Kendime art arda birkaç şeyi hatırlattım: Philip çapkının tekiydi. Philip yüzümü kızartmaktan hoşlanıyordu. Philip elinde tutmayı istemediği kalpleri çalıyordu. Her zamanki gibi benimle dalga geçiyordu. Durum bundan ibaretti.

“Eğer benimle çok dalga geçersen giderim, haberin olsun,” diye onu uyardım.

Bana değil, elinde evirip çevirdiği deftere bakıyordu. “Neden dalga geçeceğimi düşünüyorsun ki?”

Göz devirdim. “Tecrübe.”

Defteri yavaşça sehpanın üzerine koydu, kolunu kanepenin sırt kısmına dayadı ve bana doğru yanaştı. “Ama Marianne, mesele gönül işleri olunca daima ciddiyimdir.”

Hâlâ gülümsüyordu ama bakışları ciddiydi. Philip’in alaycı tavrının bir maske, ancak tahmin edebileceğim daha derin duyguları örten ince bir perde olduğunu hissettiğim o anlardan biriydi ve her zamanki gibi beklenmedikti. İfadesindeki anlamı çözmeye çalıştım ama başaramadım. Bu adam benim için pek çok yönden hâlâ bir sırdı.

Bay Whittles’a asla teyzemin ağzından mektup yazmazdım. Ama durum ilgimi çekmişti. Philip’in bu yönünü görmek istiyordum; kadınlara kur yapmayı, aşk mektubu yazma-

yı ve içimin derinliklerinde bir şeyleri eritecek şekilde şiir okumayı bilen yönünü. Cecily'nin bildiği yönünü bilmek istiyordum. Bu tehlikeliydi ve muhtemelen aptalcaydı, ama her şeyin değişmesine sadece birkaç saat kalmıştı ve bu fırsatı bir daha asla elde edemeyeceğimi biliyordum.

“Tamam o zaman,” dedim içimde titreşen bir huzursuzluk hissederek. “Bana öğretebilirsin. Sonuçta öğrenmeye de-
gecek bir beceri olabilir.”

Philip gülümsedi, ardından ayağa kalktı ve köşedeki yazı masasına doğru yürüdü. Bir tüy kalem, mürekkep ve kâğıt aldı ve tüm bunları önceki gece Bay ve Bayan Clum-
pett’le iskambil oynadığımız yuvarlak masaya getirdi.

“Orada oturursan hiçbir şey öğrenemezsin,” dedi. “Bu-
raya gel.”

Masaya gittim, bana bir sandalye çekti. Hemen benim-
kinin yanına bir sandalye daha çekip oturdu. Konuk odasının
kapalı kapısına baktım. Philip, yalnız kaldığımızda kapıları
daima açık tutma konusunda özenliydi ama bu kez kapıyı aç-
maya yeltenmedi. Kalp atışlarım hızlandı, içimi bir tedirginlik
kaplamaya başladı. O kadar yakınımaya oturmuştu ki üzerindeki
kokuları alabiliyordum. Sabun, temiz çamaşır, yağmur sonrası
çimen kokusuna benzeyen topraksı bir koku. Onun güneş ışığı
ve mavi gökyüzü gibi koktuğunu düşündüm.

Gözlerinde alaycı bir pırıltıyla, “Romantizm dersin için
hazır mısın?” diye sordu.

Bu sessiz odada Philip'e bu kadar yakın otururken hiç de hazır olduğumu sanmıyordum. Ama sonra büyümem gerektiğini hatırladım ve Londra'daki deneyimli bir hanımın bu durumda ne yapacağını hayal etmeye çalıştım. Cecily'nin ne yapacağını hayal etmeye çalıştım. Zarif ve kibar bir hanımefendi olduğumu, yakışıklı beyefendilerin bana aşk mektubu yazmayı öğretmelerine alışık olduğumu hayal ettim.

Sesimin kayıtsız olmasına dikkat ederek, "Lütfen başla," dedim.

Philip boğazını temizledi ve öğretici bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Aşk mektubunun amacı, konuşarak söylenemeyen duyguları aktarmaktır. İşte ilk sınavın: Bir beyefendi hangi durumda kendini açıkça ifade edemez?"

Philip çok ciddi konuşuyordu; sanki o gerçek bir öğretmen, bense bir öğrenciydim. Ciddi olmasını istemiyordum. Bu yüzden büyük gayretle düşünüyormuşum gibi dudağımı ısırıp, "Hımm, dilsiz olduğu için olabilir mi?" dedim.

Philip gülmemek için dudaklarını büzüştürdü. “Genel noktaları geçip doğrudan özel örneklerle gittiğini görüyorum. Cevap şu Bayan Daventry, bir beyefendi şartlar müsaade etmediği zaman kendini açıkça ifade edemez.” Kaşını kaldırdı. “Dikkatini veriyor musun?”

Başımı salladım. “Evet ama bir beyefendiden söz ediyorsun. Bana bir hanımın nasıl mektup yazacağını öğretmen gerekmiyor mu? Sonuçta teyzemin ağzından aşk mektubu yazmam gerekecek.”

Gözlerini devirdi. “Bir başka adama mektup yazıyormuş gibi yapmayacağım. Benim talimatlarımı kendine göre uygulamalısın. Peki, sence bu beyefendi mektubuna nasıl başlamalı?”

“Yazdığı kişinin adıyla mı?” diye sordum.

“Yaratıcı bir fikir değil.” Kalem alıp mürekkebe batırdı ve şöyle yazdı:

Masum Sevgilime,

Kelimeleri doğru düzgün okuyabilmek için Philip’e daha da yanaşmak zorunda kaldım. “Bu çok daha yaratıcı,” diye mırıldandım.

“Şimdi, mektubun ruhu için yazacaklarımız.”

Gözlerimi kâğıttan ayırmadan devamını yazmasını bekledim ama ben gözlerimi ona çevirene kadar elini kâğıdın üzerinde öylece tuttu. Gözlerime uzun bir an boyunca baktıktan sonra sakın bir sesle, “Gözler iyi bir başlangıç olur,” dedi.

Ah, olamaz. Şimdi canla başla dalga geçmeye başlaya-

caktı benimle. Buna emindim.

Çözlerine baktığımda, zamanı ve mekânı yitiriyorum. Aklım başımdan gidiyor, doğru düzgün düşünemiyorum ve bakışlarında bulduğum cennette kayboluyorum.

Ah, Tanrım.

Böyle sözler duymayı asla hayal edemezdim, hiç kimseden, özellikle de Philip'ten. Sözcükler beni içten içe yakmıştı ve onları yüksek sesle okursa bu ateşin beni kül edeceğini düşünüyordum. Sustuğuna memnun olmuştum.

Bakışlarını hâlâ yüzümde hissediyordum, çok yakınımdaydı ama ona bir kez daha bakmaya cesaret edemedim. Bunun yerine elimi çeneme yasladım ve yüzümün kızardığını saklamak için parmaklarımla yanaklarımı kapadım.

Kızaran yanaklarına dokunmak için, sana ne kadar hayran olduğumu, kalbimi sana kaptırdığımı, sensiz yaşamak düşüncesine katlanmadığımı kulağına fısıldamak için can atıyorum.

İşte sataşma! İçimden ona sövüp saydım. Beni tepki göstermeye kışkırtmak için yanağımın kızarıklığından söz ettiğine emindim. Beni kışkırtmayı seviyor, diye hatırlattım kendime. Yüzümü kızartmayı seviyor. O gün kütüphanede öyle söyledi. Ama kendime bunları hatırlatmak, içimdeki utanç ateşini azaltmıyordu.

Bunun sadece bir ders olduğunu, gerçek bir aşk mektubu olmadığını söyledim kendime. Kâğıda bakarken, bu

benim aşk mektubum değil, diye tekrarlardım içimden.

Bu kadar yakınında olup sana dokunamamak büyük bir ıstırap. Duygularımı göremeyişin her gün çektiğim bir eziyet. Sana olan aşkımin beni günbegün delirttiğini hissediyorum.

Odada Philip'in tüy kaleminin kâğıtta çıkardığı sestten başka ses yoktu. Gerçekle olan tek bağlantım oymuş gibi mektuba bakıyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım yanıyordu. Ben aşkla ilgili pek bir şey bilmesem de Philip'in bir zamanlar birilerini böylesi bir tutkuyla sevdiğini fark etmiştim. Bir zamanlar tıpkı yazdığı gibi hissetmişti, aşkından neredeyse aklını kaçırarak kadar. Öyle büyük bir kıskançlık boğdu ki beni, kendime inanamadım.

En çok ihtiyaç duyduğum zamanda şefkatin nerede? Aç gözlerini sevgilimi, gözünün önündekini gör. Benim yalnızca bir arkadaş değil, sana derinden, delicesine âşık bir adam olduğumu gör.

Titriyordum. Ellerimi yumruk yapıp kendime hâkim olmaya çalıştım. Bu komik romantizm dersini, biraz daha tecrübe kazanmak için bir şans olarak değerlendirmeyi başarabiliyordum. O zaman neden bu kadar gergin, korunmasız ve huzursuzdum? Neden kalbim böyle hızla çarpıyordu? Neden kendimi kaybettiğimi hissediyordum?

Hiçbirinin cevabını bilmiyordum. Bildiğim tek şey bunun... bu dersin beni fena halde rahatsız ettiğiydi. Gülecek bir şeyler bulmak istiyordum. Ama masada duran mektuba bak-

mak, Philip'in kalbine yakından bakmak gibiydi. Ve bunda gülünecek hiçbir şey yoktu. Doğrusu tuhaf biçimde ağlamak üzere olduğumu hissediyordum.

Kâğıdı fırlatıp atmak istiyordum. Odadan kaçıp gitmek istiyordum. Zamanı geriye almak ve Philip'in böyle bir şey yapabileceği bilgisini unutmak istiyordum. Philip'in bu yönünü bilmektense her şeyi, hatta Edenbrooke'a gelişimi bile geriye sarmak istiyordum.

Philip nihayet konuştu. "Sormak istediğin bir şey var mı?" Sesi içimdeki dalgayı çağlayanlara dönüştürmüştü. Gözlerimi kapadım ve sandalyemde kalıp ağlamamak için gücümü topladım. Bu, olgunluğumu kanıtlama fırsattı. Sözlerinin beni mahvettiğini anlamasına izin vermeyecektim.

Sesimi temizledim. "İmza olarak ne yazacaksın? Gizli hayranın mı?" Sesim normale çok yakın çıkıyordu. bunun için kendimle gurur duydum.

Biraz duraksadıktan sonra, "Hayır, öyle yazmayacağım," dedi. Eli tekrar hareketlendi ve şöyle yazdı:

Sana susayan

Altına adını yazıp imzasını attı. Adına bakarken parmaklarım ondan bir şeyi saklamak isteyerek sıcak yanaklarımda kıvrıldı. Her şeyi saklamak isteyerek...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Normal nefes almaya, normal konuşmaya çalışıyordum ama şu anın hiçbir normal yanı yoktu. "Çok hoş," dedim gergin bir sesle.

Sessizlik o kadar uzayıp rahatsızlık verici bir hale gelmişti ki adeta aramızdaki küçük boşlukta uğuldayan, somut bir şeye dönüşmüştü. Başımı kaldırmamaya kararlı biçimde mektuba baktım, çünkü Philip'e bakmak felaketle sonuçlanacaktı. İçimden ağır ağır ona kadar saydım. Hiçbir değişiklik olmadı. Baştan saydım. Bakışıyla yüzümde bir delik açmaya filan mı çalışıyordu acaba? Durum bundan daha tuhaf olabilir miydi? Hayır. Bu kesinlikle hayatımın en tuhaf anıydı. Buna emindim.

Ardından Philip derin bir nefes aldı ve içinde bir düğmeye bastığını hissettim. Yumuşak bir sesle, "Tabii hanımefendinin alçakgönüllülüğünü de dikkate almak gerekiyor," dedi. "Çok üstü kapalı olursa ne demek istediğini hiç anlamayabilir. Çok güçlü ifade edilirse de..."

Philip kalemini bıraktı ve yüzümü saklamak için kullandığım elime uzandı. Bir parmağını benimkine dolayıp elimi masaya koydu. "Çok güçlü ifade edilirse de bir daha asla yüzüne bakmayabilir," dedi.

Sesindeki iğneleyici ifadeyi duydum ve ona sertçe baktım. Gözleri keyifle parlıyordu, işte o anda bana gülmekte olduğunu fark ettim. Başından beri ne kadar utandığımı biliyor olmalıydı ve sadece bende uyandıracığı tepkiyi görmek istemişti. *İğrenç adam!* İçimde uyandırdığı, az önce beni ağlatmak üzere olan o his, şimdi ateşli bir öfkeye dönüşmüştü.

Elimi onunkinden çekip dik dik yüzüne baktım. Bu zalimce alaylarıyla ilgili düşüncemi açıkça söylemek üzere ağızımı açmışım ki Bayan Clumpett içeri girdi. Başını arkaya çevirmiş, "Sanırım dün gece burada bıraktım," diyordu.

Bizi görünce durdu. Meraklı bakışlarla, “Ah, bölüyor muyum?” diye sordu.

“Katiyen,” dedim ama sesim boğuk çıkmıştı.

Onun şüphelerini def etmek için Philip’in bir şeyler söylemesini umdum. Ama tabii ki ondan asıl *istediğim* şeyi yapmazdı. Bunun yerine, “Marianne’e romantizm dersi veriyordum da,” dedi.

Kesik bir soluk aldım ve afallayarak ona baktım. Her zamanki gibi küstahça göz kırptı ve o tanıdık sırtışla bana baktı. Ona inanamıyordum.

Bayan Clumpett gülümseyerek, “Ah, peki, kitabım bekleyebilir. Daha sonra gelip bakarım,” dedi. Arkasını dönüp çıktı ve kapıyı kapadı.

Hiç vakit kaybetmeden kalkıp masadan uzaklaştım. “Philip! Şimdi doğru olmayan bir sürü şey düşünüyordur kesin.”

Philip ayağa kalkıp mektubu bana uzattı. “Öyle mi dersin?” Gözlerinde hem soru hem de meydan okuma vardı ve buna nasıl karşılık vereceğimi düşünemiyordum bile. İçimde kelimelerle anlatılamayacak bir kızgınlıkla öylece durdum.

Ardından o adam beni içimde öfke, utanç ve kafa karışıklığı, elimde bir aşk mektubuyla bırakarak odadan çıkıp gitti.

Betsy o akşam saçıma ayrı bir özen gösterdi, bal gibi parlayıncaya dek taradı ve topladı. Bu sırada kent merkezine

yaptığı gezintiyle ilgili gevezelik edip duruyordu.

“James’i de soruşturdum hanımefendi.”

“Kimi?” Aklını hâlâ şu aşk mektubu dersindeydi.

“Kayıp arabacımız.”

“Tabii ya. James. Ne buldun peki?”

“Birilerinin onu buranın güneyindeki bir handa gördüğüne dair bir şeyler duydum. İyi görünüyormuş, cepleri parayla doluymuş. Galiba Brighton’a gidiyormuş. Bana kalırsa bu çok iyi bir fikir, çünkü kurşun yemiş bir adamın toparlanmasına en iyi gelecek şey deniz havasıdır. Sanırım o hemşireden bıktı ve kendi başına ayrıldı.”

Bir an durup düşündüm. “Bence de kendi başına gidebilecek kadar iyi olduğunu düşünmüş olabilir. Peki ama parayı nereden buldu? Ve neden hiçbir şey söylemeden çekip gitti? Bakım masrafları ödenmişti.”

Betsy omuz silkti ve son bir saç tutamını düzeltti. “Oldu işte. Beğendiniz mi?”

Aynaya baktım. Betsy yeni aldığım yeşil ipekten elbiseyi giymem için ısrar etmişti. Bu diğerlerinden daha şık bir elbiseydi ama rengi konusunda emin değildim.

“Pembeyi mi giysem?”

Başını kararlılıkla iki yana salladı. “Hayır, bu gözlerinizin yeşilini ortaya çıkarıyor. Ve saçınız da bu elbisenin üzerinde çok güzel görünüyor.”

Bay Whittles’le hemfikir olmaktan nefret etsem de o anda saçım kehribar rengine görünüyordu. Böylesine belirsiz bir göz rengine sahip olmaktan da sık sık şikâyet ederdim. Sanki mavi, yeşil ve gri aralarında hâkimiyet mücadelesi veriyorlardı. Fakat elbisenin gözümün yeşilini ortaya çıkarma-

sıyla, bu durumdan içten içe memnun olmuştum. Parlak sarı saçlı, mavi gözlü Cecily'ninki gibi üstün bir güzelliğim yoktu belki ama bu gece gayet iyi görünüyordum.

"Haklısın," dedim. "Yeşil harika."

Betsy gülümsedi. "Biliyorum. Böyle konularda bana güvenmelisiniz." Bana bakmak için geri çekildi, saçımdan bir bukleyi çekip çıkardı ve boynuma doğru saldı, ardından başını salladı. "İşte hazırsınız."

"Teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Bana gerçekten nasıl teşekkür edersiniz, biliyor musunuz? Sör Philip'in sizi gördüğü anda tam olarak ne dediğini söyleyin bana." Muzipçe gülümsedi.

Yüreğim hopladı. "Betsy, böyle şeyler söylememelisin."

"Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü birileri seni duyup Sör Philip'in beni beğenmesini istediğimi sanabilir." Derin bir nefes aldım. "Ama istemiyorum. Ondan gelecek hiçbir şeyi istemiyorum."

Bana yan yan baktı. "Beğenmesini istemiyor olabilirsiniz ama kesinlikle beğeniyor. Bu konuyu diğer hizmetçilerle mutfakta konuştuk."

İçimi bir telaş sardı. Bu korkunçtu. Eğer Betsy, Philip'le aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyorsa, büyük ihtimalle diğer tüm hizmetçiler de onunla aynı fikirdeydi. Onun kur yapmaktan zevk aldığını, bundan hiçbir beklentisi olmadığını anlamıyorlardı. Biri Cecily'ye durumdan kesinlikle söz edecekti ve bunun yol açacağı zararı düşünmek bile ürkütücüydü. Sırıtma uzandım ve elbisemin düğmelerini çözmeye çalıştım.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Fikrimi değiştirdim. Pembeyi giyeceğim.”

Betsy ciddi olduğumu anlayıncaya kadar karşı çıktı, daha sonra üstümü değiştirmeme isteksizce yardım etti. Bu sırada ondan beklenmeyecek biçimde sessizleşti. İşi bittiğinde teşekkür etmek için ona döndüm ve onaylamayan, asık bir suratla bana baktığını gördüm.

“Ne gördüğünü sandın bilmiyorum,” dedim. “Ama seni temin ederim ki gerçek olmayan bir şey kurmuşsun kafanda. Sör Philip bana karşı bir şey hissetmiyor, ben de ona hissetmiyorum. O kur yapmayı seven biri ve burada kur yapacağı başka kimsesi yok. Bana ilgi göstermesinin tek sebebi bu. Ama Cecily gelir gelmez her şey yoluna girecek. Göreceksin.”

Sözlerimin büyülü bir etkisi varmış gibi yatak odamın kapısı vuruldu. Açığımda Cecily hatırladığımdan daha uzun boylu, daha güzel ve daha şık bir halde karşımda duruyordu. Onu neredeyse tanıyamayacaktım. Fakat sonra gözlerinin içine baktım ve orada çocukluğumu, evimi, mutlu günleri gördüm.

Ona sarılırken, “Sonunda geldin!” diye haykırdım aceleyle.

Bana sıkıca sarılıp hemen geri çekildi. “Evet ama daha şimdi geldim, yemeğe hazırlanmak için acele etmeliyim. Eğer sen hazırsan benimle gel de birkaç dakika görüşelim.”

Betsy’nin bakışlarını görmezden gelerek Cecily’nin peşinden çıktım, koridor boyunca yürüyüp onun odasına gittik. Hizmetçisi bir gece elbisesi çıkarmıştı bile. Cecily’nin gözleriyle aynı mavi renkte, ipek bir elbiseydi. O giyinirken bir sandalyede oturdum.

“Yolculuk nasıldı?” diye sordum. “Londra nasıldı? Sana sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Seni görmek ne kadar güzel anlatamam.”

“Benim de sana anlatacak çok şeyim var!” dedi Cecily makyaj masasının önünde otururken. Hizmetçisi saçını tararken aynada kendisini izliyordu. “Londra’ya bayılırsın! Oyalanacak bir sürü şey var. Düşünsene; gürültülü kalabalıklar, balolar, müzikaller, tiyatro... Haftanın her gecesi farklı bir şey var ve hiç kimse gece yarısından önce yatmıyor. Yapılacak, görülecek çok şey var. Ve herkes çok zarif! Sen de orada bir mevsim geçirmelisin. Önümüzdeki sene büyükanem buna izin verir mutlaka.”

Yanında hizmetçisi varken Cecily’ye miras ve onunla bağlantılı durumlardan söz edemedim. Ben de sadece, “Umarım,” dedim.

Bana yan yan baktı. “O elbiseyi Bath’da mı yaptırmıştın canım?”

Eteğimi düzelttim. “Evet.”

“Neyse, önemli değil. Eminim burada hiç kimse ne giydiğinle ilgilenmiyordur. Londra’ya gidişinden önce sana yardım ederim, böylece vitrine çıkacağın zamana kadar makbul bir hale gelirsin.” Kocaman gülümsedi. “Hiç korkma Annie, seni o berbat Bath’dan ve o terzilerden kurtaracağım.”

Konuşmanın devamını duyamamıştım, son duyduğum şey eski takma adımdı. Babamla Cecily’den başka kimse bana Annie demezdi. İçim öyle bir ev özlemiyle doldu ki yerimde duramaz oldum. Ayağa fırlayıp Cecily’ye sarıldım.

"Geldiğin için o kadar mutluyum ki."

Güldü. "Evet, ben de öyle ama saçımı mahvediyorsun."

Süklüm püklüm sırtarak geri çekildim. Aynada kendini son kez inceledi, sonra ayağa kalktı ve bana döndü.

"Ne düşünüyorsun? Bu gece kendime bir koca bulabilir miyim?" Göz alıcı görünüyordu.

"Buna hiç şüphe yok." Sözlerim gerçektir ama adeta beni boğuyorlardı.

Konuk odasında Leydi Caroline beni kızı Louisa, oğlu William ve onun eşi Rachel'la tanıştırdı. William benimle ilgili komik bir sır biliyormuş gibi gülümsedi. Rachel bana not verir gibi, hoş olmayan bir tavırla baktı. Louisa ise en iyimser ifadeyle bana karşı soğuktu.

Cecily odaya önce benim girmemi istemişti, böylece onun girişi sırasında dikkati dağıtmayacaktım. İşte giriyordu ve odadaki tüm gözler ona çevrilmişti. O güzelliğin kişileşmiş haliydi. Saçı altın ipek, teni süt, gözleri yaban sümbülü gibiydi. Güneş kadar parlaktı.

"Sör Philip," dedi ona çok zarifçe reverans yaparken. Londra'da zarafetle ilgili pek çok şey öğrendiğine şüphe yoktu. Onu izlerken kendimi tuhaf ve beceriksiz hissettim.

"Bayan Daventry." Philip de onu eğilerek selamladı.

"Güzel evinizi ziyaret etmekten çok mutluyum. Ve sizi yeniden gördüğüm için daha da mutluyum."

Philip buna karşılık nazik bir şeyler söyledi. Odaya girdiğimden beri Philip'e hiç bakmamıştım, ama şimdi Cecily'nin onunla konuşmasını izlerken hiç kimseye fark ettirmeden ona

bakabileceğimi hissetmiştim. Ama o besbelli fark etmişti, çünkü gözlerim yüzüne değdiği anda bakışları bana çevrildi.

Aşk mektubunu yazı masamın çekmecesine saklamıştım. Keşke onu düşüncelerimden de böyle kolayca kaldırıp saklayabilseydim. Sözleri her geçen dakika aklımda yeniden doğuyor, yüreğimi sızlatıyordu. Cecily her şeyin ne kadar da güzel ve harika olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Başımı çevirdim, Philip'in cevabını duyamadım.

Kâhya kapıları açtı ve yemeğin hazır olduğunu ilan etti. Yemek odasına nasıl gideceğimizi görmek için geride durdum. Leydi Caroline, gözlerini Cecily'den bana doğru çevirdi ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Fakat Cecily kolunu Philip'inkine dolamış, ona bakarak gülümsüyordu. Sorum cevaplanmıştı o halde. Cecily, Philip'in kolunda yürüdü ve onun sağ tarafındaki onur konuğu sandalyesine oturdu. Ne de olsa büyük kardeşti. Daima ilk olmak konusunda ısrarcı olmuştu, o yedi dakika çok şey demekti.

Ben Philip'in soluna oturdum. Bulunduğum yerden, servis edilen dört yemek boyunca Philip'i sohbetiyle kilitleyen Cecily'yi rahatça görebiliyordum. Başka hiç kimseyle konuşmadı ve besbelli kur yapmayı biliyordu. Sözde mahcup gülümsemek, ona baygın gözlerle bakmak, gülerken koluna dokunmak konusunda çok iyiydi. İlk iki yemeğin servis edilmesinin ardından, elini Philip'in kolunun üzerinde görmeye daha fazla dayanamadım. Kulaklarımı Cecily'nin kahkahasına tıkamaya çalışarak tabağıma döndüm ve yemeğimi yedim. Bu ses beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama bu

gece sinirlerime öyle bir dokunuyordu ki sonunda ensemdede uğuldayan bir baş ağrısı duymaya başladım.

Uşaklar tatlıyı getirdiğinde, üzerimde Philip'in bakışlarını hissettim ve dayanamadım. Gözlerimi çevirdiğimde bana sorularla dolu baktığını gördüm.

"Bu akşam çok sessizsin," dedi bana doğru eğilip yavaşça konuşarak.

Diğer tarafa hızlı bir bakış attım ve Cecily'nin beni izlediğini gördüm. Bakışları benden cevap bekleyen Philip'e kaydı. Omuz silkip başımı çevirdim. Philip'in bakışlarını benden Cecily'ye, sonra tekrar bana çevirdiğini gözucuyla gördüm.

"Sör Philip, duyduğuma göre ahırınızda çok güzel atlarınız varmış," dedi Cecily. "Benim için uygun bir tane ayarlayabileceğinizi umuyorum. At binmeyi çok severim ve size eşlik etmeyi de özellikle isterim."

Bay Clumpett beklenmedik bir şekilde araya girdi. "Bayan Marianne'in bindiği şu yavru kısrak inanılmaz güzel, Philip. Ahıra yeni mi katıldı? Hemen her sabah ikinizin beraber at bindiğinizi görüyorum."

İçimden Bay Clumpett'e sövdüm. Hindistan'ın yaban hayvanlarıyla olduğu kadar atlarla da ilgilendiğini kim bilebilirdi?

"Evet, yeni geldi," dedi Philip.

Cecily hayretle bana baktı. "Yeniden at binmeye mi başladın?"

Nedense sorusu karşısında ağlamaklı oldum. Belki bunun sebebi, şaşkınlığının çok da gerisinde olmayan, gizli anlayı-

şıydı. Belki de yeniden at binmenin benim için neden bu kadar mühim bir şey olduğunu herkesten iyi bildiği içindi. Sebep ne olursa olsun, ani bir duygu patlamasıyla boğazım düğümlendi ve davetsiz gözyaşlarımı def etmek için hızlı hızlı gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

“Evet.”

Cecily bana gülümsedi ve her zaman olduğu gibi birbirimizi anladık. O anda aramızda hiç kimse yoktu, sadece anlayış ve paylaştığımız keder vardı. Ardından ısıltılı gülüşünü Philip’e çevirdi. “Uygun bir atınız olduğunu duyduğuma sevindim, Sör Philip,” dedi. “Yarın onu bizzat denemem gerekiyor. Saat kaçta başlarız?”

Yeniden tabağıma baktım ve hislerimi kontrol altına almaya çalıştım. Başta ağlamak üzere olduğumu hissetmiştim, şimdiyse atımı almak istediği için Cecily’nin suratına bir şeyler atmak üzere olduğumu hissediyordum. Bu, geceye iyi bir başlangıç olmamıştı.

“Buna ben karar veremem,” dedi Philip. “Burada kaldığı süre boyunca Meg’in Bayan Marianne’e ait olduğuna dair söz verdim. Ona sormanız gerekecek.”

Philip’in cevabı beni şaşırtmış ve memnun etmişti. Ona minnettar bir ifadeyle gülümsedim ama sonra böyle bir şey yapmamam gerektiğini hatırladım. Sadakat ve ilgimi önce Cecily hak ediyordu, Philip değil.

Cecily bana baktı. “Sizin için sakıncası yoksa *kardeşim* için de olmayacağına eminim, Sör Philip.”

Derin bir nefes aldım. “Benim için sakıncası yok,” dedim ama yalandı. Çok sakıncası vardı. Meg’i de mi elimden

alacaktı yani? Philip'i aldığı yetmiyor muydu? Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Cecily, Philip'i elimden almıyordu. O hiç benim olmamıştı zaten.

Leydi Caroline nihayet ayağa kalkarak yemeğin sona erdiğini belirttiğinde rahatlayarak kendimi bıraktım. Erkeklerin her zamanki gibi yemek odasında kalmalarına ilk kez memnun olmuşum. Diğer hanımların peşinden koridora ilerledim. Cecily kolunu Louisa'nınkine dolamış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Leydi Caroline, ben gelinceye kadar kenarda durup herkesin geçmesine izin verdi. Ardından elini nazikçe omzuma attı ve sessizce konuşmaya başladı.

"Bu gece biraz keyifsiz görünüyorsun. Bir terslik mi var?"

"Başım ağrıyor. Hepsi bu."

"Neden bana söylemedin? Seninle ilgilenirdim." Leydi Caroline beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Gel benimle. Yatağında olman gerek."

Göz açıp kapayıncaya kadar Betsy'yle ikisi geceliğimi giydirip beni yatağa tıktılar ve bir bardak çay getirttiler. Ardından Leydi Caroline yatağımın kenarına oturup alnımı lavanta suyuyla yıkadı. Dokunuşu o kadar anaç, gözleri o kadar nazik ve ilgi doluydu ki anneme duyduğum özlem beni alt etti. Kalbime Philip için ağlamamasını söylemiştim ama annem, babam, kaybettiğim evim ve ailemle ilgili hiçbir talimat vermemiştim. Gözyaşlarım o kadar hızlı döküldü ki durdurmayı umut bile edemedim. Şakaklarımdan süzülüp saçlarıma karıştılar.

Leydi Caroline bana bir mendil uzattı. "Konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. Hayır, kesinlikle konuşmak istemiyordum.

“Eğer istersen, herhangi bir şey konuşmak istersen bana geleceğini umuyorum, Marianne.”

Kapının vurulduğunu duydum. Hain kalbim esaretinden biraz sıyrılmış, umutla yerinden hoplamaya cüret etmişti. Ama Betsy kapıyı açınca, gelenin elinde çay fincanıyla hizmetçilerden biri olduğunu gördüm. Leydi Caroline ile Betsy çıktıktan sonra kalbimin dizginlerini gevşettiğim için kendime kızdım. Sıkıca tutulmadığı zamanlarda, kapıda Philip’in duruyor olmasını ummak gibi mantıksız şeyler yapıyordu. Çaydan bir yudum aldım ama hiç canım istemiyordu. Fincanı koyarken tepsideki kitabı fark ettim.

Philip bana kütüphaneyi gösterdiği gün okumaya başladığım şiir kitabıydı. Açınca arasından bir kâğıt düştü kucağıma.

Kötü hissettiğine üzüldüm. Zaman geçirmene yardımcı olacak bir şeyler hoşuna gider diye düşündüm.

Adını yazmamıştı ama buna gerek yoktu.

Yarın daha güçlü olacağım dedim kendi kendime. Yarın kalbime daha iyi hâkim olacağım. Bu gece kendimi biraz sımartabilirim. Arkamdaki yastıklara yaslandım ve ilk şiire baktım. Philip’in bana gönderdiği şiirleri okurken başımın ağrısı dindi ve kalbim sakinleşti. Avcumda notuyla uyuyakaldım.

Ertesi sabah kahvaltıdan önce Cecily odama geldi. Yazı masasında oturmuş, büyükanneme mektup yazıyordum. Betsy henüz saçımı yapmama yardım etmek için yukarı çıkmamıştı ama benim Cecily ile Philip'i, beraber çıkacakları sabah gezintisini düşünmemek için kendimi bir şeylerle meşgul etmem gerekiyordu.

"Bugün nasılsın diye bakmaya geldim," dedi Cecily yatağıma oturarak. "Dün gece kötü olduğuna çok üzüldüm! Gelip seni görmem gerekirdi ama sessiz sakın kalırsan daha iyi olur diye düşündüm. İlgi odağı olmayı sevmediğini biliyorum, o yüzden içini rahatlatayım. Dün gece senden hiç söz etmedik. İskambil oynadık, Sör Philip benim eşimdi ve inanılmaz komikti! Yemin ederim bütün gece kahkaha atıp durdum."

Yemek boyunca ne kadar çok güldüğünü düşününce buna kolaylıkla inanabilirdim.

"Eğlendiğine memnun oldum," dedim söylediklerime kendimi inandırmaya çalışarak.

"Benim adıma sevineceğini biliyordum. Hiçbir zaman

bencil bir kız kardeş değildin zaten.” Esneyerek yatağıma uzandı. “Bu sabah seni bizimle at binmeye davet etmeye bu yüzden gerek duymadım. Tabii bu pek işe yaramadı, çünkü Sör Philip erkek kardeşini davet etti. Yine de onunla hiç vakit geçirmemekten iyidir.”

“Öyle mi? Gezintiye çıkıp döndünüz mü yani?” Gülümsemeye çalıştım. “Meg’i sevdin mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Benim için biraz fazla hareketliydi ama kontrol edebildim. Sanırım sen onu fazla kendi haline bırakmışsın. Benim olduğu zaman doğru düzgün eğitilmesini sağlayacağım.”

Elimdeki tüy kalemi öyle bir sıktım ki kırıldı. Parçaları masaya bıraktım ve pencereden bakmak için ayağa kalktım. Cecily’nin atı mahvetmesine izin vermeden, Philip’in resmine karşılık Meg’i verme teklifini kabul edecektim. Cecily kendine başka bir at bulabilirdi, ona daha uygun bir at.

“Bir şeyi merak ediyorum,” dedi Cecily kayıtsız bir ses tonuyla. “Bunca zamandır Sör Philip’in burada olduğunu neden yazmadın bana? Bilseydim daha erken gelirdim.”

Pencereden dönüp şaşkınlık içinde Cecily’ye baktım. “Nasıl yani, bilmiyor muydun?”

“Philip’in seyahate çıktığı, o yokken bizim de Londra’da kalıp maskeli balonun tadını çıkarmamızın iyi olacağı söylendi bana. Ama buradaki hizmetçilerden duyana dek, onun seyahatini iptal ettiğinden haberim yoktu.”

Ona verecek cevabım yoktu. Sonra Philip’in neden handa olduğunu hiç sorgulamamamın ne kadar aptalca olduğunu fark

ettim. Tabii ki bir yere gidiyordu. Onun sır koleksiyonuna eklenecek bir parça daha çıkmıştı.

“Seyhateyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum,” dedim. “Hatta itiraf etmeliyim ki mektuplarında bahsettiğin kişinin Sör Philip olduğunu bile bilmiyordum, Cecily.”

Bana alay eder gibi baktı. “Nasıl bilmezsin?”

Yatakta onun karşısına oturdum. Tedirgin hissediyor, kelimelerimi özenle seçiyordum. “Bu çok tuhaf ama ona unvanıyla hitap edildiğini hiç duymadım ve kimse bana Sör Charles’in öldüğünü söylemedi. Galiba herkes bildiğini sanıyordu. Yani Sör Philip’in burada bulunmasının senin için önemli olduğunu bilmiyordum.”

“Hımm.”

Şüpheli bakışlarından hoşlanmamıştım.

“Ne var?” diye sordum savunmaya geçerek.

“Umarım bir şeylere pişman olmazsın,” dedi.

Oturduğum yerde dikleştim. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen ve Sör Philip.”

Yüzümün kızarmamasını diledim. “Sör Philip’le aramızda hiçbir şey olmadı.”

Cecily kahkaha attı. “Hayır, bir şey *olduğunu* düşünmüyorum zaten. Ama onun cazibesine kapılan ilk kadın sen değilsin.” Bana cevap bekleyerek baktı.

“Elbette çok çekici biri ama başından beri onun çapkın olduğunu biliyordum ve hiçbir zaman onu ciddiye almak gibi bir tehlikeye atmadım kendimi. Benim için bir arkadaş oldu sadece, hepsi bu.” Öne doğru eğilip elimi Cecily’ninkinin

üzerine koydum. “Ama Cecily, öyle bir tehlikede bulunsam bile önce ve daima sana sadık olacağımı bilmelisin.”

Gülümsedi ve elimi sıktı. “Tabii ki biliyorum. Ama Sör Philip bana evlenme teklif ettiğinde kalbinin kırıldığını görmeyi hiç istemem.”

Gözlerimi battaniyeye çevirdim ve sökülmiş bir iplik parçasını aldım. “Sen çok... umutlu görünüyorsun. Sana bir şeyler mi söyledi?”

“Hayır, henüz değil ama çok geçmeden söyleyeceğine emimim. Âşık bir adamı her halinden anlarım ve Sör Philip’in henüz değilse bile bana âşık olmak üzere olduğundan şüphem yok.”

Hislerimi dizginlemeye çalışarak yanağımı ısırdım. “İyi o halde,” dedim sonunda ona zayıf bir gülümsemeyle bakarak. “Onun kalbini, elini ve istediğin diğer her şeyi kazanmana az kaldığına eminim.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Bu doğrudu. Cecily istediği her şeyi daima elde etmişti.

“Leydi Cecily kulağa çok hoş geliyor, değil mi?” Keyifle iç geçirerek odada göz gezdirdi. “Bir de gerçekten iyi bir seçim yapmışım, değil mi? Hem yakışıklı hem de büyük servet sahibi biriyle tanışabileceğimden şüpheliydim. Araziden söz etmiyorum bile. Yılın büyük bölümünü Londra’da geçirmek isterim tabii. Londra’nın eğlencesini gördükten sonra kırsalda yaşamayı düşünemiyorum bile.” Bana hızlı bir bakış attı. “Ve ona delicesine âşığım, biliyor musun?”

Nasıl bir cevap verebilirdim ki? Başımı sallayıp yüzümü onun mutlu yüzünden başka yöne çevirdim. Kalbim buz

kesti, ağırlaştı. Yatağıma gömülüp en az bir hafta öylece kalmak istiyordum.

“Çok donuk görünüyorsun,” dedi Cecily aniden doğrudan. “Bence senin evden çıkman gerek. Sör Philip kâhyasıyla yapacağı bir işi olduğunu, tüm sabah meşgul olabileceğini söyledi. Biz de Louisa’yla birlikte Lamdon’a yürüyeceğiz. Sen de bizimle gelebilirsin. Louisa’nın rahatsız olmaya-
cağına eminim ve onu seveceğini biliyorum.”

Sabahımı önceki gece bana hiç de dostça davranmayan Louisa’yla birlikte geçirmek istediğimden şüpheliydim. “Madem eminsin...”

“Evet, tabii eminim.” Ayağa kalkıp bana baktı. “Ama saçma bir şeyler yaparsın, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır, kasabaya yataktan çıktığım halimle yürüyeceğim.”

Cecily kahkaha atıp hâlâ çocukmuşuz gibi saçlarımı karıştırdı.

Karşılığında gülümsemeden edemedim. O çıktığında yeni bir kalem alıp mektubumu bitirmek üzere yazı masasına oturdum. Mektup doğrudan konuya giriyordu.

Sevgili Büyükanne,

Şimdiye dek Cecily’den öğrendiklerim şunlar: Zarif bir genç hanım, karşısındaki adamın koluna dokunmalı ve söylediği her şeyi kahkaha atmali. Sanırım bunun adına flört etmek deniyor. Bunu güvüldü ve sinir huzuru buluyorum.

İyi dileklerle,

Marianne

Kahvaltıdan sonra Louisa ile Cecily'nin yanına gittiğimde Cecily bana, "Ah, şapkan ne kadar da güzel," dedi. Büyükaneme yazdığım mektubu el çantama koymuş ve Betsy'nin saçım ile normalden daha yoğun bir titizlikle uğraşmasına izin vermiştim. Louisa'yı etkilemeyi, hiç değilse Cecily'yi utandırmamayı umuyordum. "Çok güzel, değil mi Louisa?"

Louisa bir şey söylemedi ama şapkamı ballandırarak anlatacaktı gibi bir hali de yoktu. Cecily bir kolunu Louisa'nınkine, diğer kolunu benimkine doladı ve bu şekilde birkaç kilometre ötedeki Lamdon'a doğru yola koyulduk.

Cecily'nin önünden başımı uzatıp Louisa'ya, "Senin de ilk gidişin miydi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Nasıl buldun?"

"Çok eğlenceliydi," dedi Louisa. Cecily'ye baktı. "Almack'taki baloyu hatırlıyor musun? Hani Bay Dalton..."

İkisi de kahkahalara boğuldular. "Sonra da Bayan Hyde ona şey demişti..."

Yine güldüler. Onlara baktım ve bu kadar komik olan şeyi ben de bilmek istedim. "Ne oldu?"

Cecily elini salladı. "Ah, senin bunu komik bulacağımı sanmıyorum. İşin içindeki kişileri tanıman gerek."

Başımı salladım.

Birkaç adım daha attıktan sonra Cecily yine kahkaha attı. "Leydi Claremont ne demişti o gece? Çillerle ilgili bir şeydi..."

Louisa kıkırdadı. "Bir hanımın kismetini, adına sürülmüş bir lekeden daha çok mahvettiğini söylemişti. Ona kesinlikle katılıyorum. Çilli bir yüz kadar itici bir şey olamaz."

Kendi çillerimi düşünüp dudağımı ısırđım. Dışarıda çok zaman geçirmeye başladığımdan beri epey çoğalmışlardı. Louisa'nın fark etmediğini umdum.

"Bilemiyorum," dedi Cecily. "Daha itici şeyler de gördüm. Bay Baynes'i hatırlıyor musun?"

Louisa ürperdi. "Nasıl unutulur ki?"

Yol boyunca Londra'da tanıştıkları kişilerden bahsettiler. Anlaşılan Louisa'yla arkadaş olma girişimim hiçbir işe yaramamıştı. Lamdon'a ulaştığımızda ilk postanede durduk ve büyükanneme mektubu postaladım.

"Bir dahaki sefere Philip'ten senin için postalamasını isteyebilirsin," dedi Louisa.

Bunu biliyordum. Ama kendime ait paramın, paramı harcayabileceğim bir şeylerin olması hoşuma gidiyordu. Her konuda birilerine bağımlı olmamak hoşuma gidiyordu. Bu durum, gururumun taleplerini biraz olsun karşılıyordu.

Cecily süslemekte olduğu şapkası için kurdele alması gerektiğini söyledi, biz de kurdele dükkânını bulup bir şeyler seçmeye başladık. Cecily mavinin farklı tonlarında üç kurdele aldı ve bana döndü.

"Hangisi sence?" Kurdeleleri yüzüne tutup gözlerini kocaman açtı. "Hangisi gözlerime daha çok uyuyor?"

Üç renge baktım ve içten içe mavinin hangi tonunu seçtiğinin önemi olmadığını düşündüm. Ama onun istediği cevabın bu olmadığını bildiğim için, "Şu," dedim. "En koyu olanı."

Kaşlarını çatarak kurdeleye baktı. "Gerçekten mi? Çünkü ben gözlerimin bu kadar koyu olduğunu düşünmüyordum.

Ama şu diğesinde, benim gözlerimde olmayan yeşil bir ton da var. Louisa, sen ne dersin?”

“Kesinlikle şu değil,” dedi benim seçtiğim kurdeleyi göstererek.

Cecily kurdeleyi hemen bıraktı. Umursamamaya çalıştım. Sadece bir kurdeleydi işte. Ama bir zamanlar Cecily’nin fikrini önemseddiği tek kişi bendim. Gözlerimi onlardan ayırdım, kapının önünde durup sokağa baktım.

Böyle sıkın bir seyir halindeyken sokağın karşısında tanıdık bir suret gördüm. Beni tanıyarak şapkasını çıkardığında şaşkınlıkla sendeledim. Sanki Alçak Yeğen’in yüzündeki yapmacık sırıtışı bu mesafeden bile görebilmişim. Geri çekilip kapıyı kapamayı düşündüm ama çok geç kalmıştım. Beni görmüş, karşıya geçiyor, bu sırada bastonunu gevşek gevşek sallıyordu.

“Günaydın kuzen,” dedi Bay Kellet kendinden çok memnun bir tavırla hafifçe eğilerek.

Yüzümü astım. “Burada ne yapıyorsunuz?”

Elini havada gezdirerek etrafı gösterdi. “Bu büyüleyici kasabayı ziyarete geldim. Siz ne yapıyorsunuz burada?”

Umursamaz bir tavırla kurdele dükkânını işaret ettim. “Kurdele alışverişi.”

“Tek başına mı?” diye sordu gözlerinde beni endişelendiren bir pırıltıyla. Aslında onun burada olması bile endişelenmem için yeterliydi. Şans eseri ve hevesle Lamdon’a gelmeyi istediğine inanamıyordum. Burada olmasının nedeni olarak kendimi görmem paranoyakça bir şey miydi acaba? Bath’dan beri beni mi takip etmişti?

“Hayır, yalnız değilim,” dedim başımı dükkânın içine doğru sallayarak.

Bay Kellet bana doğru yürüyünce dükkâna girmek ya da ona istemediğim kadar yaklaşımdan başka çarem kalmadı. İçeri girdim, o da peşimden girip dükkânda göz gezdirdi. Gözleri elinde kurdeleleriyle kasada, bize sırtı dönük halde dikilen Cecily’ye takıldı. Derken Cecily aldıklarıyla dönüp bize doğru yürüdü, Louisa da peşindeydi. Bay Kellet’i gördüğünde Cecily’nin gözleri büyüdü, dudaklarında beliren memnun gülümsemeyi bastırdı.

Bay Kellet eğilerek selamladı. “Bayan Daventry. Bayan Wyndham.”

Neden bana da Bayan Daventry dememişti? Cecily de benim gibi onun kuzeniydi.

“Bay Kellet,” dedi Cecily sesi hafifçe titreyerek. “Bu ne hoş bir sürpriz.” Ona gözlerini süzerek baktı. “Sizi hangi rüzgâr attı buraya?”

Bay Kellet, Cecily’nin elini tutup dudaklarına götürdü. “Yüreğimin peşine düştüm, o da beni buraya, size getirdi.”

Kaşlarımı çatarak onlara baktım. Bay Kellet elini operken Cecily onun yüzüne gözlerini dikmişti. Cecily’nin yüzündeki ifadeyi tanıdım: bir adamı önünde diz çöktürmeye yetecek kadar davetkâr bir heyecan ve hayranlık ifadesi. Bu önceki gece Philip’e karşı takındığı, onun ilgisini yemek boyunca kendi üzerinde tutmasını sağlayan ifadenin birebir aynısıydı.

Ona inanamıyordum. Bay Kellet’in yanındayken hep aptalca davranırdı ama bu kadarı fazlaydı. Onun gibi adı çık-

mış bir adama ümit vermemesi gerektiğini bilmeliydi. Ben henüz Londra'da vakit geçirmemiştim ama Kellet'in düzgün bir beyefendi olmadığını gelişigüzel kıyafetinden, gözlerini Cecily'nin üzerinde gezdirip onu süzüşünden anlayabiliyordum. Ayrıca yıllardır onun hoppalıklarını duyuyorduk. Cecily neden onunla flört etmek istiyordu ki?

Cecily'ye doğru yaklaştım. "Kusura bakmayın Bay Kellet, biz de artık gidiyorduk," dedim.

Baygın gözlerini bana çevirdi ve sırtıttı. "Öyle mi? Peki o halde, kısa süre içinde sizi ziyarete gelebileceğimi umuyorum, kuzen."

"Hayır, gelemezsiniz. Ayrıca bana kuzen demeyi kesin." Bunun çok kaba olduğunun farkındaydım ama yine de memnundum. Sadece güldü.

Cecily bana surat astı, sonra parlak bir gülümseyişle ona döndü. "Bay Kellet, kardeşimin davranışını bağışlayın. *Ben en kısa zamanda gelip bizleri ziyaret edeceğinizi umuyorum.*"

Cecily ve Louisa'nın peşi sıra kurdele dükkânından çıkarken yüzüm utançla yanıyordu.

Duyamayacağı kadar uzaklaştığımız anda, "Marianne," dedi Cecily. "Bay Kellet'e bu kadar kaba davrandığına inanmıyorum."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. *O mu beni kınıyordu yani?* "Asıl ben senin bu kadar davetkâr davrandığına inanmıyorum." Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Sadece kendini düşünen bir zampara ve dünyanın en alçak herifi."

Cecily, Louisa'ya baktı ve ikisi birden kahkaha attılar. Besbelli beni ciddiye almıyorlardı.

Louisa küçümser bir ifadeyle gülümsedi. "Çok toysun, değil mi?"

Tokat yemiş gibi oldum.

"Hayır Louisa, sus," dedi Cecily. "Acımasız olma. Korunaklı bir ortamdan geldi, hepsi bu. Onun büyümesine yardımcı olmalıyız." Bana döndü. "Dinle tatlım, tabii ki Bay Kellet'in kötü şöhretinin farkındayız. Ama etrafımda onun gibi bir adamı bulundurmak için çok haklı sebeplerim var." Bana yanaştı ve sessizce, "Zamparalardan daha iyi öpüşeni yoktur," dedi.

Bakakaldım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Louisa'ya baktı, kıkırdadılar. Cecily'nin böyle bir şey yapacağına asla inanmazdım! Ama birbirlerine imalı biçimde güldüklerini görünce, Cecily'nin belki –ama sadece belki– zamparalar ve öpüşmek hakkında bir şeyler biliyor olabileceği fikrini kabullenmek zorunda kaldım. Gerçi o sabahki konuşmamızın üzerine gerçekten bu şekilde davranabileceğine inanamıyordum.

"Cecily, amacın başkayken Bay Kellet'le flört etmeye niyetli misin gerçekten?" diye sordum. "Başka bir adamla flört etmeye yani?"

Belli ki şaşırırmıştı. Louisa kahkahasını bastırmaya çalışırcasına öksürdü.

"Bir hanımefendinin flört etmesinin tamamen kabul edilebilir bir şey olduğunu herkes bilir," dedi Cecily. "Tabii belli

etmediği sürece. Ve kocası da aynı özgürlüğe sahip olmaktan memnuniyet duyar.” Bana yaklaştı, kolunu omzuma attı ve sessizce, “Lütfen sıran gelip Londra’ya gittiğinde böyle şeyler söyleme. Kız kardeşin olarak ben seni anlıyorum ama başkaları sana benim kadar nazik davranmaz ve korkarım çok utanırsın.”

Benden uzaklaştı ve Louisa’ya cefakâr bir bakış attı. Yüzüm utançla yandı. Yolda giderken başka hiçbir şey söylemedim ama aklımda düşünceler dönüp duruyordu. Cecily, Philip’e delicesine âşık olması gerekirken bir zamparayı öpmeyi nasıl düşünebilirdi? Peki ya Philip bu durumu bilse Cecily hakkında ne düşünürdü? Başkaları ahlaksızca davranıyor olabilirdi ama Philip asla böyle bir şey yapmazdı. Onu tanıyordum ve babası gibi olmayı, kelimenin tam anlamıyla bir beyefendi olmayı nasıl içtenlikle istediğini biliyordum. Londra’da bu tür davranışların “zarif” olarak görülmesi bir şeyi değiştirmezdi. Philip farklıydı. Buna emindim.

O öğlen yemekte Leydi Caroline, akşam toplantı odasında düzenlenecek balodan söz etti. “Bu arada,” dedi, “kendi balomuzun hazırlıklarıyla ilgili olarak yapmamız gereken çok şey var. Biliyorsunuz sadece bir hafta kaldı.”

“Şükürler olsun ki bu planlamanın bir parçası olmak zorunda değilim,” dedi William. Philip’e baktı. “Fikrini değiştirmedin, değil mi?”

Philip’e bakıverdim. Önceki geceden beri onunla konuşmamıştım ve onu beklediğimden daha çok özlediğimi fark etmiştim. Şimdi gözlerimi onun samimi yüzünde gezdirirken eşsiz bir rahatlama hissediyordum.

“Hayır, tabii ki değiştirmedim,” dedi Philip.

“Güzel. Altı aydır bu seyahati iple çekiyorum.”

Seyahat mi? Ne seyahati? Kafam karışarak bir William’a, bir Philip’e baktım. Ben bir şey sormadan Leydi Caroline, “Planlama için yardımınıza ihtiyacımız olmayacak ama ikinizin de balo için zamanında dönmenizi bekliyorum,” dedi.

William, Rachel'a rica eder gibi baktı ama o sadece gülümsedi ve, "Bana öyle bakma," dedi. "Baloda seni yanımda istediğimi biliyorsun."

William homurdandı, acı çeker gibi ifadesine gülmeden edemedim.

"Biz bugün balo hazırlıklarına yardımcı olamayız," dedi Louisa. "Cecily'yi Fairhurst ailesiyle tanıştıracacağım. Küçük arabayı alsak sorun olmaz, değil mi?" Annesine baktı, o da endişeli gözlerini bana çevirdi. Küçük araba iki kişilikti, bu da benim planın dışında kaldığım anlamına geliyordu.

"Büyük arabayla gidebilirsiniz," dedi Leydi Caroline. "Böylece misafirlerimizin ikisi de gelebilir."

'Misafirler' kelimesini üstüne basarak söylemişti. Masadaki herkes Leydi Caroline'in ne yapmaya çalıştığını fark etmişti tabii. Louisa'yı beni de götürmeye mecbur etmeye çalışıyordu. Ama merhamet edilen kişi olmayı kabul etmezdim, eğer istenmiyorsam gitmeyecektim.

"Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim," dedim. "Ama kalıp balo hazırlıkları için size yardım etmeyi tercih ederim. Fairhurst'lerle de tanıştım zaten."

Philip'in bana baktığını hissettim ve yüzümün utançtan kıpkırmızı olduğunu da biliyordum. Ama ben ona bakmadım. Gururumu kış soğuğunda bir pelerine sarınır gibi sıkıca sarındım ve rolüme girdim. Louisa gitmemi istememiş olabilirdi, ama bunun canımı yakması gerekmiyordu. Yemek odasından çıkarken Cecily beni koridorda yakaladı.

"Çok üzgünüm," dedi.

Durup ona baktım. Zoraki gülümsedim.

“Bize eşlik etmene izin vermesini bir gün içinde iki kez isteyemezdim Louisa’dan. Ama elimden gelseydi seni davet ederdim. Umarım anlayış gösterirsin.”

Bir zoraki gülümseyiş daha. “Elbette.”

Beni kucaklayınca etrafımı leylak kokusu sardı. “Anlayacağınızı biliyordum.” Benden ayrıldı, gülümsedi ve şapkasını almak için üst kata çıktı. Şaşkın ve yalnız hissederek girişte dikildim. Leydi Caroline’in hizmetçiyle görüşmesi gerekmişti, bu yüzden benimle balo planları hakkında konuşmaya henüz hazır değildi. Dün olsa, Philip’le söz verip durduğu şu satranç karşılaşmasını yapmak için kütüphaneye doğru gidiyor olurum. Ama artık Cecily geldiğine göre öyle bir şey yoktu.

Yine de kütüphaneye doğru sallanarak yürüdüm, çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Philip’in William’la birlikte bir şeyler yaptığına emindim. Tam da beklediğim gibi kütüphanede kimse yoktu. Pencerenin önündeki bir koltuğa oturdum ve meyve bahçesine baktım. Burası, Philip’in Avrupa seyahatini anlattığı gün oturduğum yerd. Elimi koltuğun deri kolçağında gezdirirken bitmiş, bir daha asla geri dönmeyecek günleri düşünmemeye çalıştım. Ama işe yaramıyordu. Philip’i özlemiştim. Beraber geçirdiğimiz öğle sonralarını özlemiştim. Cecily’nin gelip her şeyi değiştirmesinden önceki günleri özlemiştim. Cecily’yi de özlemiştim. Tanıdığım ve hayatım boyunca sevdiğim, daima bana ayıracak vakti olan kız kardeşimi.

Başımı koltuğa yasladım, gözlerimi kapadım ve üzüntümü bastırmaya çalıştım. Hislerimin dizginlerinden kurtulup

kalbimden taşınası tehlikeliydi. Tüm gücümle odaklansam da hislerimi kontrol altına almayı beceremiyordum. Dışarı çıkmakla çıkmamak arasında kararsızdılar. Bense hâlâ ağlamak istiyordum.

Beni saran havada bir kıpırtı hissettim. Gözlerimi açınca Philip'i tam karşımdaki pencere pervazına oturmuş, gerekirse uzun bir süre beklemeye kararlı gibi kollarını bağlamış halde buldum. Her nedense onu gördüğüme şaşırmamıştım. Bir an için sessizce birbirimize baktıktan sonra gözlerinde gördüğüm hisler dayanılmaz hale geldi. Üzüntü, nezaket ve görmek istediğimden çok daha fazla merhamet vardı.

"Bir şey mi lazımdı?" diye sordum.

"Evet," dedi uzanıp elimi tutarken. Dokunuşuyla kalbim yerinden hopladı. Kendi kendime elimi çekmem gerektiğini söyledim ama bunu yapamadım.

"Ne lazımdı?" Sesim fısıltıdan birazcık yüksekti.

"Gülüşün. Bütün gün görmedim."

Elinin içindeki elime baktım ve ne cevap vereceğimi düşündüm. Hayatım pahasına bile olsa, yalancı bir gülüş daha takınabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden iç geçirdim ve sustum.

"William'la bana katılsana. Son gelişinden beri evde yaptığım değişiklikleri göstereceğim."

Gözlerine baktım. "Merhametini istemiyorum."

Elimi tutan eli sıkılaştı, sesi kızgın çıkıyordu. "Merhamet etmiyorum, Marianne. Bizimle gelmeni istiyorum."

İçten görünüyordu ve ben de çşlık etmemi istediğine inanmak istiyordum. Ama gerçeği bilmek istemiyordum. Çünkü

gerçekten içinden gelerek söylemediğini, sadece kibarlık yaptığını öğrenmeye dayanabileceğimi sanmıyordum. Ayrıca Cecily'yi seçmiş olduğum gerçeği de ortadaydı. Ona sadakat sözü vermiştim. Beni mutsuz etse de bunun doğru karar olduğunu biliyordum.

"Teklifin için teşekkür ederim," dedim elimi elinden çekerken. "Ama kabul edemem."

Kaşını kaldırdı. "Edemez misin, etmez misin?" Sorusu geldiğim gece ona sorduğum soruyu hatırlatmıştı bana.

Hafifçe gülümseyerek, "İkisi de," dedim.

Başını çevirdi.

Kalkıp kapıya yürüdüm ama bir şeyi hatırlayıp döndüm. "Şiir kitabı için teşekkür ederim."

Dönüp bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

~ ~ ~

Konuk odasında bulduğumuzda Leydi Caroline baloyu planlamaya hazırdı. Bayan Clumpett ile Rachel da dikiş, müzik ve kitap okumak gibi zarif hanımların ilgilendiği türden şeylerle meşguldüler. Zarif hanım rollerini yakınmadan kabul ettikleri açıktı ve benim de aynı şekilde durumu kabullenmem gerekiyordu. Ama Leydi Caroline'le bir buçuk saat boyunca oturup baloyla ilgili her şeyi görüştükten sonra huzursuzlukla kıvranmaya başlamıştım.

Leydi Caroline listesinden başını kaldırıncı benim koltuğumda kıpırdandığımı gördü. "Bence şimdilik bu kadarı yeterli. Yardımın için teşekkür ederim."

Kalkıp odaya bakındım. Şimdi ne yapacaktım? Bayan Clumpett piyanonun başına oturmuş, alıştırma yapıyor, bu da bana amacıma ulaşmak için çabalamam gerektiğini hatırlatıyordu. Kanepedeki Rachel'in yanına oturdum ve orada gördüğüm elişini elime aldım. Fakat aklım başka yerdeydi. Beni rahatsız eden bir şey vardı ama bilincimin dışında bir yerdeydi ve onu su yüzüne çıkaramıyordum. Birkaç dakika sonra anladım. Kafamdaki rahatsızlığın nedeni, William ile Philip'in sözünü ettikleri, hakkında başka hiçbir şey duymadığım seyahatti. Bu sadece benim kuruntum muydu, yoksa hepsi bir olmuş benden saklıyorlar mıydı?

Rachel bana baktı. "Aman Tanrım! Nakışına ne yapıyorsun?"

Elimdekine baktım ve benim kasnağım olmadığını anladım. Kumaşın her yanına gelişigüzel ilmekler atmıştım. Çabucak elimden bıraktım.

"Kusura bakma."

Rachel elişini aldı ve düğümleri çözmeye başladı. Piyanonun sesi yüksekti, diğerlerinin bizi duymadığına emindim.

"William şu seyahat için sabırsızlanıyor anlaşılan," dedim kayıtsızca. Rachel attığım bir Fransız düğümüne kaşlarını çatarak bakıp iğnenin ucuyla çözmeye çalıştı.

"Evet," dedi iç geçirerek. "Bu kadar keyif aldıkları için karışmadım. Ama babam olsaydı bunu asla onaylamazdı." Bana bıkkınlık içinde baktı. "Kendisi bölge papazıydı. Çok şükür ki şu anda mezarında."

Beceriksizce attığım düğümleri çözerken ona gözlerimi

diktim. Philip ile William bir papazın onaylamayacağı ne yapacaklardı ki?

Rachel devam etti. “Ama erkekler böyledir. Denesem de William’ı durduramayacağımı biliyorum. Ben de denemiyorum. Yaptıkları şeyleri ne kadar az bilirim o kadar iyi hissedeceğime karar verdim. Bilirsin, görmezden gelmek kimi zaman en iyi savunma yöntemidir.”

Buz kesmiştim. Başka bir açıklama düşünmeye çalıştım ama bir kadın, kocasının ne yaptığını bilmek istemiyorsa adam uygunsuz bir şey yapıyordur diye düşünmekten kendimi alamadım.

Londra’ya hiç gitmemiş olsam da bulmacanın parçalarını birleştirmeme yetecek kadar çok şey biliyordum. Sonuçta Bay Kellet’in rezaletleriyle ilgili dedikoduları, ne yaptığını genel olarak anlayacak kadar çok duymuştum. Betsy de Londra’daki insanların neler yaptığıyla ilgili pek çok şey anlatmıştı bana. Fakat böyle şeylerden böyle doğal biçimde bahsetmelerine inanamıyordum! Ah, seyahatlerini Leydi Caroline’in önünde konuşmuşlardı!

Birden Wyndham ailesini başka bir gözle görmeye başladım ve hepsiyle ilgili bir hayal kırıklığı hissettim. Ama istediğim şeyleri söyleyemez, istediğim şekilde davranamazdım. Bu Cecily ve Louisa’ya karşı olduğu gibi, sadece bana daha büyük bir utanç getirirdi.

Tabii ki William’ı hiç iyi tanıımıyordum. Ama Philip! Onun tam bir beyefendi olduğunu düşünmüştüm. Çok asil görünüyordu. Bir şekilde bu tür şeylerin uzağında biri oldu-

ğunu düşünmüştüm. Karakterini anlamak konusunda nasıl bu kadar yanılmışım?

Kendimi kötü hissediyordum ve derhal kaçıp gitmem gerektiğini biliyordum. Odamdan bir şey almam gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledim ve oradan olabildiğince çabuk çıktım. Fakat huzuru orada bulamayacağımı bildiğim için odama gitmedim. Philip'i bir papazın onaylamayacağı şeyler yaparken hayal etmemeye çalışarak, dengemi şaşırmış halde evin içinde dolandım. Ta ki yüzüm yanana, kalbim ağrıyana kadar.

Dalgınlık içinde dolanırken kendimi üçüncü katta buldum ve oradaki resimlerin önünde durdum. Belki zihnimi meşgul edecek bir şey bulursam, içimi bulandıran hastalıklı hissi bir kenara bırakabilirdim.

Fakat manzara resimlerinden sadece birkaçını incelemiştim ki tuhaf bir ses duyduğumu fark ettim. Sanki metal bir şeyler birbirine çarpıyormuş gibiydi. Bu topladığım dikatimi giderek dağıttı ve sonunda merakla sesin kaynağını bulmaya yöneldim. Sesi takip ederek daha önce evi gezerken gördüğüm bir odanın önüne kadar geldim.

Eskrim odası. Kapı hafifçe aralıktı ve kimseye görünmeden içeriye bakabiliyordum. Gördüğüm manzarayla yüreğim hopladı. Philip üzerinde gömleği ve dizlikleriyle, William'la eskrim oynuyordu. Kıvrak, güçlü, zarif ve kudretli görünüyordu. Boğazım kurumuştı. Ses çıkarmaktan korkarak, kıpırdamadan, gözlerimi ayıramadan durdum. William'ı sertçe duvara doğru sürdü ama William kılıcını onunkine vurarak yaklaştırmayı engelledi.

“Sakin ol Philip. Yaralanmak istemiyorum.”

Philip geri çekilip “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Döndüğünde yüzünü ilk kez net biçimde gördüm ve nefesim kesildi. Onun bu kadar hırslı görünebileceğini hiç hayal etmemiştim. İçinde bir ateş yanıyormuş, onu salıverirse etrafındaki her şeyi yakacakmış gibiydi.

“Sanıyorum bu ruh halinin altındaki neden... üstlendiğin görev,” dedi William. Son kelimeyi vurgulayarak söylemişti. Eğleniyor gibi bir hali vardı.

Philip ters bir şekilde, “Öyle olduğunu biliyorsun,” dedi.

“Gerçekten o kadar fena mı?” William kesinlikle eğleniyordu.

Philip bir elini saçında gezdirdi. “Hiç olmadığı kadar fena. Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum.” William kıkırdadı, Philip kaşlarını çatarak ona baktı. “Bunu komik buluyorsun galiba.”

“Kaçtığın onca kadından sonra evet, komik buluyorum.”

Fakat Philip gülmedi. Onların konuşmasını dinlememin uygun olmadığını düşündüm birden. Beni kapının önünde kendilerini dinlerken bulmaları ne kadar utanç verici olurdu! Geri çekilip fark ettirmeden oradan kaçmaya çalışacaktım ki William konuşmaya başladı.

“Bu ziyareti büyükannesi ayarladı, değil mi? Neden onu Bath’a geri göndermiyorsun?”

Duyduklarım karşısında donakaldım. Benim hakkımda konuşuyorlardı!

“Mümkün olsaydı gönderirdim,” dedi Philip. “Herhangi

bir çözüm bile burada kalmasından daha iyidir. Ama böyle bir şey söz konusu değil. Büyükannesi onu Bath'da istemediğini çok net biçimde ifade etti." İç geçirdi. "Ona karşı bu sorumluluğumdan kurtulmayı her şeyden çok istiyorum ama gidecek başka bir yeri yok."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu.

"Yarın gidiyoruz," dedi William. "Belki babası biz yokken gelip onu eve götürür. Böylece tüm mesele kolayca çözülmüş olur."

"Keşke dediğin gibi olsa ama bundan şüpheliyim." Philip kılıcıyla botuna hafifçe vurdu. "Bir yıldan uzun süredir uzak duruyor ve şu sıralar dönecek gibi de değil."

"Öyleyse çileni çekmek zorunda kalacaksın gibi görünüyor." William sırtıttı ve kılıcını çekti. "Hüsranının acısını benden çıkarma da."

Philip duyamadığım bir şeyler mırıldanıp William'a sertçe baktı. William sadece kahkaha attı.

Tekrar oynamaya başladıklarında geri çekildim ve uyuşmuş bir halde odadan uzaklaştım. Yavaşça, çok yavaşça koridoru yürüdüm, köşeyi döndüm, merdivenleri indim ve yatak odama gittim.

Kapıyı kapadım ve pencereden bakmak için odanın öte tarafına yürüdüm. Kalbimi üzerime hücum eden hakikatten korumak için mücadele ediyordum. Belki ben de güneşi balçıkla sıvamaya çalışmışım. İstenmediğim gerçeğinden kaçış yoktu. Ve beni en derinden yaralayan da bu gerçektir. Hiç kimse beni istemiyordu; babam, büyükanmem, Wyndham ailesi. Louisa. Hatta belki Cecily. Ve şüphesiz Philip.

Babamın çekip gidişine alışarak büyümüştüm. Ve büyükannemin sorumluluğumu almaktan memnun olduğundan hep şüphe etmiştim. Fakat Philip'in dostluğundan hiç şüphem yoktu; beraber kütüphanede geçirdiğimiz o günden beri. O kadar emindim ki aramızda hissettiğim bağın gücünü onun bana çirkince kur yapmasının bile azaltamayacağına ikna olmuştum.

Şimdi her konuda –hem Philip'in dostluğu hem de beni önemseydiği konusunda– yanıldığımı fark etmek öyle büyük bir darbeydi ki adeta sarsılmıştım. Philip bir beyefendi değildi, dostum da değildi. Özenle tezgâhlanmış bir oyundu bu. Ortada tutunabileceğim gerçek, doğru hiçbir şey yoktu.

Bir atın beni ilk kez üzerinden attığı zamanki gibi hissediyordum. Dizginler ellerimden aniden kaymış, zemin bana doğru yükselmeye başlamıştı. O zaman da tıpkı şimdiki gibi duyacağım acıyı engellemek için elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Yatağıma uzanıp gözlerimi hiçliğe diktim. Düşüncele-
rimi de hiçliğe yöneltmeye çabalıyor, içimi ve etrafımı saran
tek şeyin hiçlik olmasını istiyordum. Hiçlik konusundaki ça-
lışmamı, kesin kaçışımı ellerini beline koyup yatağımın ya-
nında dikilen Betsy böldü.

“Bu gece baloya gitmeyecek miydiniz?”

“Hayır.” Gözlerimi kapayıp hiçlik haline devam etmeye
çalıştım.

Fakat gözlerim kapalıyken bile bana baktığını hissedebiliyordum. “Babam en sevdiği köpeği öldüğü gün tıpkı sizin gibi görünüyordu,” dedi.

Bunun üzerine gözlerimi açtım. “Anlayamadım?”

“Bu doğru. Onda da aynı ifade vardı; sanki kaybettiği şeyin yerini dünyadaki hiçbir şey tutamazmış gibi.” Yatağa otururken iç geçirdi. “Ve hiçbir şey de tutamadı gerçekten.”

Homurdandım. “Teşekkür ederim Betsy. Yüreğıme su serptin.” Beni acımla baş başa bırakmasını umarak ona sırtımı döndüm ama uzanıp nazikçe omzuma dokundu.

“Ne olduğunu anlatmak ister misiniz?”

Ona yalan söylemeyi düşündüm. Sessiz kalmayı düşündüm. Fakat bugün edindiğim bilgi içimi daraltıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyordu. Daha önce Betsy’ye hiç sırrımı açmamıştım ama burada sahip olduğum, bir arkadaşına en yakın kişi de oydu. Neden böyle kandırıldığımı anlama yardımcı olacak bir şeyler biliyor olabilirdi.

“Buraya ziyaretimi büyükannemin ayarladığını öğrendim. Davet filan edilmemişim.” Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ona devamını anlatamazdım. Olayın en utanç verici yanını kimseye söyleyemezdim: Burada istenmiyordum.

“Ah, hepsi bu mu?” dedi sevinerek. “Bunu size haftalar önce söyleyebilirdim.”

Doğruldu. “Ne? Ne demek istiyorsun?”

Dişine takılmış bir şeyi çıkardı. “Bu ziyareti büyükannenizin ayarladığını başından beri biliyordum ama size tek kelime edersem dilimi koparıp kahvaltıda yemekle tehdit etti. Ben de dilim olmadan ne yaparım bilemiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Betsy, kahvaltıda dilini yemezdi eminim. Biliyorsun sadece akşam yemeğinde et yiyor,” diye mırıldandım.

Betsy yüzünü buruşturdu. “Bunu düşünmemiştim. Neyse, evet, sizi buraya o yolladı ama bilmenizi istemediği için Leydi Caroline’le birlikte ayarladı. Bayan Cecily’nin burada nasıl bir rolü olduğundan emin değilim ama tahminime göre Leydi Caroline şüphelenmemeniz için daveti onun bildirmesini istedi. Doğrusunu isterseniz bence bu mükemmel bir plan, çünkü

Londra'da tanışmış olsaydınız Sör Philip size ikinci kez dönüp bakmazdı. Bu durum deyim yerindeyse sizin için büyük bir avantaj oldu.”

“Avantaj mı oldu? Neden böyle düşünüyorsun?” İsteksiz bir ev sahibinin başına kalmanın hiçbir avantajını göremiyordum.

“Ah, böylece onu ağınıza düşürebileceğiniz için tabii.”

Ağzım açık kaldı. “Philip’i ağıma düşürmek mi?”

Bacağını ileri geri salladı. “Evet. Bu ziyaretin başka ne amacı olabilir ki? Ve şansa bakın ki o anda durmuş bulunduk ve o da geri dönmeye mecbur kaldı!”

Sormaktan kendimi alamadım. “Dönmeye mecbur kaldı ne demek?”

“Bilirsiniz, anda onunla karşılaştığımızda kaçıyordu. Yani sizden kaçıyordu. Yetişkin bir adam sırf sizinle tanışmak zorunda kalmamak için aylarca evinden uzak yaşamayı göze alıyor, düşünebiliyor musunuz? Ama kader ağlarını nasıl da ördü baksanıza. James vuruldu, Sör Philip de yoluna devam etmeden önce bir şeyler yemek için anda durdu.” İfadesi sertleşerek bana baktı. “Bunu biliyor olmalısınız.”

Başımı salladım. “Bilmiyordum.”

“Peki ama gecenin o saatinde anda ne yaptığını sandınız?”

“Bunu düşünmedim bile.”

“Duyduğuma göre geleceğinizi öğrendiği anda, peşine şeytan düşmüş gibi uçarcasına kaçmış buradan.”

Peşine şeytan düşmüş gibi. Bayan Grace ile aramızdaki konuşmayı, benim abayı Philip’e yakmış şu hırslı kadınlardan biri olduğumu varsaydığını hatırladım.

“Betsy, herkes benim buraya... Sör Philip’i ağıma düşürmek için geldiğimi mi düşünüyor?”

Omuz silkti. “Sanıyorum öyle. En azından mutfakta konuşulanlar öyle.”

“Onlara işin doğrusunu anlatacağımı umuyorum.”

Dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı.

“Betsy!”

“Şey, halinizi tavrınızı düşününce insanları aksine inandırmak zor.”

Nefesim kesildi. “Halim tavrım mı? Nasılmış halim tavrım?”

“Bilirsiniz... Onunla çok vakit geçirmeniz. Ve ona bakışınız...”

“Ona nasıl bakıyormuşum?” diye sordum içim korku ve endişeyle dolarken.

Elini havada salladı. “Sanki... mutluluğu o yaratmış gibi.”

İnleyerek yatağa uzandım, yüzümü ellerimle kapadım. Utançtan tükendiğimi hissediyordum. Masum bir arkadaşlık olarak gördüğüm şey, Philip ile geçirdiğim tüm o saatler hizmetçiler tarafından izlenmiş, dedikodu konusu yapılmıştı. Şimdi bana lekeli saatler gibi geliyordu ve her birinden pişmanlık duyuyordum.

“Balo işini ne yapacaksınız?” diye sordu Betsy.

“Bana biraz zaman verir misin? Yalnız.”

“Tabii.” Sessizce odadan çıktı.

Kalkıp pencereye yürüdüm. Gitmek zorundaydım. İstenmediğim yerde kalamazdım. Peki ama nereye gidebilirdim? Bū-

yükannem beni buraya yollamıştı ve anlaşılan Bath'a dönmemi istemiyordu. Babam son üç mektubuma cevap yazmamıştı. Kendimi kabul ettirebileceğim başka yakın akrabam da yoktu.

Çaresizlik içinde yazı masama oturup bir kâğıt çıkardım. Babam artık beni istemiyor olabilirdi ama yardım istemek hakkımdı. Yazacaklarımı çok fazla düşünürsem ağlayıp mektubu mahvedeceğimden endişelendiğim için ona öylesine bir mektup karladım.

Babacığım,

© sabah atım ayak direyip engeli atlamadığı için üzgünüm. Annemin atının nalı düştüğü için, benimkini almak zorunda kaldığı için de üzgünüm. Kazayı engelleyebilseydim diye düşündüm, düşündüm, düşündüm. Ama bunu nasıl yapardım bilemiyorum ve artık durumun düzeltilmek için çok geç. Beni suçlayıp suçlamadığını, hâlâ sevip sevmediğini ve sana çok ihtiyacım varken neden beni terk ettiğini bilmem gerekiyor.

*Sevgiler,
Marianne*

Hislerimin kontrolünü kaybetmemek için dudağımı ısıtarak mektubu katladım. Şimdi ağlamaya başlarsam nasıl susacağımı bilmiyordum.

Balmumu ve mühür çıkarmak için yazı masasının çekmecesini açtım ama parmaklarım arka tarafa itilmiş iki mektubu, Philip'in aşk mektubunu ve gönderdiği notu bulunca donup kaldı. Kâğıtları çıkardım, itinayla açtım ve ikisini de

okudum. Kalbim sızladı, sonra da öfke ve küskünlükle hızlandı. Beni kandırmaya nasıl cüret etmişti? Başından beribenden kurtulmak isterken arkadaş numarası yapmaya nasıl cüret etmişti?

Yapmam gerekeni biliyordum. Aşk mektubunu yırttım, parçaları üst üste koyup bir daha yırttım, sonra bir daha. Ama hâlâ bazı sözcükleri görebiliyordum: *eziyet, hayran, delicesine*. Her biri uğradığım ihanetin acısını yüzüme vuruyordu. Sözcükleri tekrar tekrar yırttım. Elimde minik, okunmaz kâğıt parçacıkları kalıncaya dek durmadım. Sonra aynısını notuna da yaptım. Yırtık sözcükler yığımını elimde topladım ve hepsini şömineye attım.

Birkaç dakika sonra Betsy geldiğinde, babama yazdığım mektubu ona verdim.

“Bunun olabildiğince çabuk postalanmasını sağlar mısın?”

Başını evet anlamında sallayıp mektubu cebine soktu. “Peki balo ne olacak?”

Balo. Philip baloda olacaktı, Bay Beaufort da öyle. Bay Beaufort bana ilgi duyuyordu. Benimle evlenmek istiyor bile olabilirdi. Kalbimi bir kez daha yokladım ama hiçbir şey hissetmedim. Boş ve uyuşuktu, cansızdı. Tam olmasını istediğim gibiydi.

“Evet, gidiyorum. Ama bu gece her zamankinden daha güzel görünmek istiyorum. Bunun üstesinden gelebilir misin?”

Ellerini çırpı. “Siz bana bırakın. Büyüleyici görüneceğinize eminim.”

Zalimce sırttım.

Betsy işini bitirdikten sonra aynanın karşısında durup kendimi tarafsız bir gözle inceledim. Yeşil ipek elbiseyi giymiştim ve artık çok küçük bir kız gibi görünmüyordum. Belki de saç şekli, mücevherler ve elbisedendi ama ben onlar kadar gözlerimdeki pırıltının da etkisi olduğunu düşünmüştüm.

Betsy geri çekilip beni tepeden tırnağa süzdü. Sonunda başını sallayarak onayladı.

“Bu gece yanaklarınızı çimdiklemenize bile gerek kalmayacak,” dedi. “Zaten kızardılar.”

Ona teşekkür ettim ve odadan çıkıp koridorda yürürken uzun eldivenlerimi giydim. Merdivenlere gelmeden önce durdum. Gölgelere gizlenip derin nefes aldım ve olacıklara kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalıştım. Bu gece başarıya ulaşmamın tek yolu, Philip’in büyüüne karşı kazandığım bağışıklığı koruyabilmeme bağlıydı. Kalbimi sıkıca kapamak, susturmak zorundaydım. Philip duvarlarımı yıkarsa, korumak için çok uğraştığım haysiyetimi kaybedebilirdim. Sonra da karşısında ağlamak ya da ona beni burada istemediğini bildiğimi söylemek gibi affedilemez şeyler yapabilirdim.

Bu yüzden ona karşı tüm hassas noktaları doldurup zırhımı hazırladım. Philip’in suçu olduğunu düşündüğüm her şeyi tekrar tekrar hatırlattım kendime. Bir kere yalan söylemişti. Burada hoş karşılanmadığım halde bana öyle olduğunu söylemişti. Başından beri benden kurtulmak istediği halde, dostum olduğundan şüphe etmememi sağlayarak bende yanlış bir güven hissi oluşturmuştu.

Ayrıca bunca yolu hiç tanımadığım bir adamı ağıma dü-

şürmek umuduyla geldiğimi düşünüyorsa küstah biriydi. Bu ne kibirdi böyle! Ona şöyle bir bakan her kadının kendisi için yapıp tutuştuğunu mu sanıyordu? Onu kocası yapabilme ihtimali için şerefini feda edeceğini mi? Ben onun için asla bir şey feda etmeyeceğime göre fazlasıyla yanılıyordu.

Uşak konuk odasının kapılarını açtı ve içeri girdim. Ailenin geri kalanı toplanmıştı ama onlara pek dikkat etmedim. Sadece hızla bana bakan Philip çekti dikkatimi, gözlerinde hayranlığa benzer bir pırıltı gördüm. Ama bana hayran olmadığına göre yanılmış olmalıydım. Benden kurtulmak istiyordu. Yerine getireceğim görevimi hatırladım ve Philip'in kusurları listesine ona yakın olmadan devam edebilmek için odanın öte tarafına ilerledim.

Çok yakışıklıydı. Çok çok yakışıklıydı. Resmî siyah elbisesi, kar beyaz yeleği ve kravatu, mum ışığında parıldayan saçları ve odanın karşı tarafından benimkilerle buluşan, soran gözleriyle bu gece özellikle yakışıklıydı. Fazla yakışıklı yüzünü görmek zorunda kalmamak için başımı çevirdim. Bu onun büyük kusurlarından biriydi, çünkü genç hanımlarda gözlerinin ve gülüşünün hatırına diğer tüm kusurlarını unutmaya isteği uyandırıyor.

Israrcıydı. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğim çok açık olduğu halde karşıdan yanıma geldiği zaman bunu da kusurlar listesine ekledim.

Başka kimsenin duyamayacağı kısık bir sesle, "Bu bakışı hak edecek ne yaptım?" diye sordu. Bu aldatıcı bir hareketti, çünkü bizi istemeyen ev sahibi ve istenmeyen misafir değil de işbirlikçi gibi gösteriyordu.

“Hiçbir şey yapmadınız bayım.”

“Bayım mı?” Bunu bir hakaret gibi söylemişti. “Artık ciddi olduğuna eminim. Hemen söyle ki özür dileyebileyim.”

Umursamazca güldüm ama içim kaskatıydı. “Hayal görüyorsunuz.”

Uşak kapıyı açıp arabanın hazır olduğunu söylerken Philip kaşlarını çatı. Kapıya doğru dönünce Cecily’nin beni şüpheli gözlerle izlediğini fark ettim. Ama bu beni rahatsız etmedi. Sör Philip Wyndham onun olabilirdi. İkisi mükemmel bir çift olurlardı. Philip bir papazın onaylamayacağı şeyler yapmaya gittiğinde Cecily de Bay Kellet’le flört edebilirdi. Böylece birlikte mutlu, yapmacık, edepsiz bir hayat sürerlerdi.

Arabada Philip’in yanına oturmamaya dikkat ettim ama daha kötüsü oldu. Philip tam karşıma oturdu. Araba virajlarda sallanırken dizi benimkine değiyor, bakışları yüzümün yanmasına neden olacak biçimde üzerimden hiç ayrılmıyordu. Kafamı dağıtmak için listeme devam ettim.

Her şeyi hemen anlıyordu. Bu yönünü hiç sevmiyordum. Hep benim duygularını dışarı vuran bir yüzüm olduğunu söylüyordu ama çok şey gördüğü için suç onundu. Bu gece kalbimdeki hiçbir şeyi bilmesini istemiyordum, bu yüzden yüzümü çevirip pencereden dışarı baktım ve diğerlerinin sohbetine aldırış etmedim.

Listemi ve zırhımı hazır etmeme az kalmışken toplantı sarayının önünde durduk. Arabadan önce Philip indi ve dönüp bana elini uzattı. Kabul etmek zorunda kaldım, aksi takdirde sendeleyip yere düşebilirdim. Güçlü, güvenilir ve samimi biçimde tuttu elimi. Dokunuşuyla duvarlarım sarsıldı.

Çok yakışıklı, diye tekrarladım içimden. Çok anlayışlı. Çok büyüleyici. Sonuncusunu araba yolculuğu sırasında eklemiştim listeye. Çok samimi, çok etkileyici, çok ısrarcı. Elbette en önemlisini unutamazdım: çok düzenbaz.

Yere adım attığım anda elini bıraktım ve hem rahatladığımı hem de hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Kalbimi terbiye etmek konusunda daha çok çalışmalıyım dedim içimden. Aklımın mantıklı işleyişini alt etmesine izin vermemeliyim.

Balo salonuna girdiğim anda Bay Beaufort'u gördüm. Kalabalık odayı katederek yanıma doğru yürüdü. Philip yanımda duruyordu ve ona bakmamaya özen göstersem de yakınlığı beni geriyordu.

Bay Beaufort yaklaşırken gülümsemeye ve soğukkanlı olmaya çalıştım ama Philip bu kadar yakınımdayken dikilirken nefesim kesiliyordu. Derken karşıdan bana sırttan Bay Kellet'i gördüm ve bu, gecemi daha da berbat bir hale getirdi.

"Bu gece benimle dans edecek misin?" diye sordu Philip sakın bir sesle.

Kalbim tekleyip en az üç atışını kaçırdı. Eldivenlerimle ilgileniyormuş gibi yaparak çekiştirdim onları.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim sesimin umursamaz çıkmasına gayret ederek.

Bay Beaufort birkaç adım ötemize kadar gelmişken bir grup kadın aramıza girip yolunu kesti.

"Hayır, teşekkür ederim mi?" diye sordu Philip inanamayarak.

Kalbim küt küt atıyor, yüzüm kızarıyordu. Philip'e hızla

dönüp bakmaya cesaret ettim. Kaşlarını çatmış, dudaklarını sık-
mış, yüzümden bir şeyler anlamaya çalışıyordu. “Ne oldu?”

Omuz silkip başımı çevirdim. “Hiçbir şey.”

Philip besbelli üzölmüştü. Bunu düşünmek beni bir ba-
kıma memnun etti. Üzgün *olmalıydı*. Sonuçta bu akşam ters
giden her şeyin sorumlusu oydu. Düzenbaz olan oydu, ben
değil. İçimden bu gece söylediğim yalanları bana hatırlatan
kısık sesi duymazdan geldim.

Bay Beaufort kadınların arasından sıyrılmış, aramızda
bir iki adım mesafe kalmıştı. Philip o kadar yakınımda du-
ruyordu ki birbirimize değmesek de sıcaklığını hissedebili-
yordum. Ellerimi birleştirdim. Çok yakınımdaydı. Sıcaklığı,
çarpıcılığı ve samimiyeti koruma duvarıma zarar veriyordu.
Ama ondan uzaklaşmadan kulağıma eğilip kimsenin duy-
mayacağı şekilde fısıldadı.

“Bu gece çok güzel görünüyorsun.”

İçime bir ürperti yayıldı ve yüzüm cayır cayır yanmaya
başladı, çünkü Philip’in sesi, söylediklerinin kulağı çok içten
gelmesine neden olmuştu. Bir saniye sonra dikleşti ve ardına
bakmadan yürüyüp gitti.

Gözlerimi Philip’in geniş omuzlarından ayırıp karşımda
eğilerek beni selamlayan Bay Beaufort’a çevirdim.

“Bayan Daventry. Tanıştığımız günden sonraki birkaç
gün içinde güzelliğiniz katbekat artmış.”

Pohpohlanmış hissetmek istiyordum ama sözleri bir ku-
lağımdan girip ötekenden çıkmıştı. Yine de gülümseyip “Te-
şekkürler,” diye mırıldandım.

Dans başlıyordu. Bay Beaufort'a elimi uzatıp beni çiftlerin karşılıklı sıralandıkları dans pistine götürmesine izin verdim. Bakışlarımı ona diktim ve içimde gün boyunca savaşılan hisleri unutmaya çalıştım. Bu akşam Philip'i gördüğüm andan beri delicesine bir hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Derin bir nefes aldım ve kendime ödevime odaklanmam gerektiğini söyledim. Bu gece zarif bir hanımefendi olma yolunda bir alıştırmaya olacaktı benim için. Philip'le aynı salonda olduğumuzu bile unutmak için elimden geleni yapacaktım. Özellikle onunla dans etmeyi reddettiğimi düşününce, bu kolay olacak gibiydi.

Bay Beaufort'a ısıltıyla gülümsedim ve dans başlamadan birkaç saniye öncesine kadar ellerimi kur yapmak için hazırlamaya çalıştım. Tam bu sırada Bay Beaufort'un sağında duran Philip'i fark ettim. Önce şaşkınlıkla ona baktım, sonra da soluma dönüp eşinin Cecily olduğunu gördüm. Gülüşündeki davetkârlık, bana Londra'da zamparaları öpmek konusunda edindiği bilgileri düşündürdü. Göğsümde öyle şiddetli bir kısıkançlık dalgası yükseldi ki bir an nefesim kesildi. Gözlerimi Bay Beaufort'a çevirdim ama Philip ve Cecily'yi umursamadığımı hatırlamak için çok çabalamam gerekiyordu.

Müzik başladı. Hareketli bir dans olduğu için şanslıydım, çünkü konuşmaya çok az fırsat kalıyordu. Bay Beaufort'a gülümsemeye ve Philip'e bakmamaya gayret ediyordum ama bu o kadar zordu ki dansım sonunda bitkin düşmüştüm.

Daha nefesimi toparlayamamışken başka bir beyefendi gelip dans etmeyi teklif etti. Cecily bu kez Bay Kellet'le dans

ediyordu. Philip'i aramıyordum ama sıranın ilerisinde Bayan Grace'le dans ettiğini gördüm. Philip'i kafamdan atmak için flört konusunda alıştırma yapmam gerektiğini düşünmüştüm ama pek başarılı olamadım. Gülüşüm zorakiydi, ilgim sürekli Philip'e ve William'la konuştuğunu duyduğum şeylere kayıyordu.

Birkaç dansın ardından müzisyenler ara verdiler. Açık bir pencerenin önünde durup kalabalığa göz gezdirdim. Hiç uğraşmama gerek kalmadan gözlerim Philip'e takıldı. Kalabalığın içinde onu aramıyordum. Fakat bir şekilde diğer beyefendilerin arasında dikkatimi çeken o olmuştu. İşte orada, açık bir pencerenin önünde Bay Beaufort'la sohbet ediyordu.

İkisi de dimdik durmuştu, ikisi de gülümsemiyordu. Hatta neredeyse tartışıyormuş gibiydiler ama birbirlerini hemen hiç tanımadıkları için ne konuda tartışabileceklerini hayal edemiyordum.

Yan yana dururlarken onları kıyaslamamak mümkün değildi. Bay Beaufort modern görünümlüydü, altın sarısı saçları ve elbisesinin zarafetiyle kesinlikle gösterişliydi. Fakat onu Philip'in yanında görünce, gözümdeki cazibesi büyük ölçüde azalmıştı. Çünkü onları yan yana koyup kıyaslayınca Bay Beaufort'un imitasyon mücevherler gibi görüldüğü çok açıktı; ilk bakışta ışıltılıydı ama aslında gerçek değer taşımayan bir taklitten ibaretti.

Oysa Philip gerçek bir mücevher gibi parlıyordu, hem de hiç çaba sarf etmeden. Kıyafetleri tıpkı Bay Beaufort'un kiler gibi kaliteliydi ama o onları doğal, atletik bir zarafetle

taşıyor ve dikkat çekmek için hiçbir abartıya başvurmuyordu. Katıksız ve doğal bir zarafetti onunki, düşünülmemiş, planlanmamıştı. Ve ikisine bakınca kesinlikle gerçek mücevheri taklidine tercih edeceğimi fark ettim.

Duyduğum hayal kırıklığıyla berbat hissetmiş, kendimden iğrenmiştim. Ortada kıyaslanacak bir şey yoktu. Philip beni istemiyordu, Bay Beaufort istiyordu. Önemli olan tek şey buydu. Hem ben de Philip'i, elinde tutmak niyetinde olmadığı kalpleri çalan o yakışıklı, karşı koyulmaz, büyüleyici baş belasını istemiyordum.

Konuşmaya başlayıncaya kadar Bayan Fairhurst'ün geldiğini fark etmemiştim. Bu kadar yakınımnda sesini duyunca irkil-dim. "Sör Philip kesinlikle harika bir eş adayı, öyle değil mi?"

O da benim baktığım yöne bakıyordu. Philip'i izlerken yakalandığım için, özellikle de onun tarafından yakalandığım için utançla kızardım. Söz konusu adama sırtımı dönüp, "Öyle mi?" dedim.

Samimiyetsizce güldü. "Ah, hadi Bayan Daventry. Beni kandıramazsınız. Cazibesinin gayet farkında olduğunuzu biliyorum."

Ona tiksintimi gizlemeden baktım. Bana dudaklarıyla gülümsedi ama gözleri gülmüyordu.

"Diyelim ki öyle," dedim, "bu sizi neden ilgilendiriyor?"

"Ah, *ilgilendirmiyor*. Sadece sana iyilik yapıyorum tatlım. Buraya geldiğin zaman Grace'in yaptığı uyarıyı dikkate almadığın ortada da onun için." Yelpazesini açıp hızlı hızlı salladı. "Sör Philip her sene Londra'daki hanımların yarısını

kendisine delice âşık ediyor. Seçkin ve varlıklı, zarif ve becerikli hanımlar.” Süzen bakışlarını üzerimde gezdirirken bir kaşını kaldırdı. “Bu seviyenin ne kadar altında kaldığını anlayamadığın çok açık.”

Öfkem utancımı yakıp geçti. Haklı olduğunu biliyordum ama bu iğrenç kadına sindiğimi görme keyfini yaşatmayacaktım. “Londra’daki hanımların yarısı Sör Philip’e âşık diyorsunuz, öyle mi?” diye sordum masum bir bakışla.

Gülüşüne yerleşen kendini beğenmiş ifadeyle başını salladı.

“Hımm. Bunu duyunca çok hayal kırıklığına uğrayacak, çünkü yaklaşık dörtte üçünün kendisine âşık olduğuna ikna etmişti beni.”

Gülüşü donup kaldı.

“Hangimiz haklıyız merak ediyorum,” dedim. “Kendisine soralım mı?”

Yelpazesini hızla kapattı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Buna hiç gerek yok.”

Philip aniden karşımızda belirince Bayan Fairhurst de ben de irkildik. Philip, Bayan Fairhurst’ü tamamen görmezden geldi. Elini bana uzattı ve “Sanırım sıradaki dans benim,” dedi.

Sıradaki dans kati surette Philip'in değildi ama bunu Bayan Fairhurst'ün önünde kabul edemezdim. Philip'in eline elimi koyup beni dans pistine götürmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Bunu hiç beklemiyordum. Beni çiftlerin sıralandığı yere götürürken, daha önceden sıraladığım kusurlarını hatırlamak için telaşla zihnimi yokladım. Fakat onun karşısında dikilmiş, müziğin başlamasını beklerken düzgün düşünemiyordum. Gergindim, hem de çok gergin. Daha önce Philip'le hiç dans etmemiştim ve beni o tanıdık bakışlarıyla izlemesi kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Derin bir nefes aldım ve Philip o gece dans ettiğimi herhangi bir adammış gibi davranmaya karar verdim. Hatta yüzüne bile bakmamalıydım. Kravatına bakacak ve tek kelime etmeyecektim.

Müzik başladı. Philip bana doğru adım atarken ben de ona doğru adım attım. Kusursuz biçimde bağlanmış kravatına diktim gözlerimi. Bunu yapabiliirdim. O bir yabancıymış.

hiç göz göze gelmemişiz ve onunla dans ederken hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi davranabilirdim.

Fakat önemli bir gerçeği gözardı etmiştim: Philip tanıdığım herhangi bir adam gibi dans etmiyordu. Belime dokunuşu uysal ve hafif değildi. Beni kendine çekti ve elini bel boşluğuma yapıştırdı. Bir adımda o kadar yaklaşmıştık ki nefesini hissedebiliyordum. İçimi bir telaş kapladı ve şaşkınlıkla ona baktım. Bakmayacağıma yemin ettiğim gözlerinin içine baktım.

Ah, Tanrım. Londra'daki deneyimli hanımefendiler böyle için için yanarak bakışı karşısında ne yapacağını bilirdi ama ben bilmiyordum. Ve Philip'in gözlerinin içine baktığımda, tam da korktuğum gibi listemdeki kusurların birini bile hatırlayamadığımı fark ettim. Beraberce dönerken hiçbir şey söylemedi, ben de hiçbir şey söylemedim. Beni bıraktığında bacaklarım güçsüzdü, ellerim titriyordu. Sersemlemiş halde dansın diğer adımlarını takip etmek için döndüm.

Daha kendimi hazırlayamadan, yeniden ortada buluşma ânı geldi. Daha önce bu dansı yaparken ne kadar samimi bir durum olduğunu hiç fark etmediğime inanamıyordum. Elim Philip'inkine kenetlenmişti, diğer eli belimdeydi ve birbirimizin gözlerine bakarken beni kendine doğru çekiyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Ama hâlâ tek kelime etmemişti. Bir şeyler söylese daha iyi olacağım düşünmeye başlamıştım. Böylece karşılığında uçarı bir şeyler söyleyebilir, aramızda büyüyen hisleri def edebilirdim.

Beni bıraktığında Leydi Caroline'in dans edenlerin hemen arkasında durmuş, bizi izlediğini ve birkaç çift ötede

William'la dans etmekte olan Rachel'ın da bize doğru baktığını gördüm. Yüzüm yanarak ne düşündüklerini merak ettim. Philip'i ağıma düşürmeye çalışıyormuş gibi mi görünüyordum? Peki Cecily neredeydi? O ne düşünüyordu?

Tam işlerin bundan daha kötü olamayacağını düşünürken Philip konuşmaya başladı. Beni kendine çekip sessizce, "Londra'daki hanımların yarısı mı?" dedi.

Demek bizi duymuştu! "Evet, genel görüş bu yönde anlaşılan."

Birbirimizden ayrılp sıra boyunca ilerlerken gözlerini kısarak baktı bana. Yeniden birleştığımızda, "Beni bu yüzden mi suçluyorsun?" diye sordu.

"Seni hiçbir şey için suçlamıyorum." Bunu sertçe söylemişim, ardından yalanıma inanması için gülümsedim.

Philip başını iki yana salladı. "Sen çok kötü bir yalancısın. Yalan söylemeye çalışmamalısın."

Ona dik dik bakarken beynimin altım üstüne getirip mükemmel cevabı bulmaya çalıştım. Fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu ve sanırım bunun sebebi onun yakınındayken doğru düzgün düşünmeyi beceremememdi.

"Öfkeli bakışın düşündüğün gibi bir ceza olmuyor," dedi.

Nefesi enseme değince içimden bir ürperti geçti yine. Kaşımı kaldırdım.

"Nedenmiş o?" Sesimin buz gibi çıkmasına çalışıyordum.

Dansın adımları bizi birbirimizden ayırdı ve meraktan gerilerek cevabını beklemek zorunda kaldım. Philip gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Nihayet ortada buluştuğumuzda, "Öfkelendiğin zaman daha da güzel oluyorsun," dedi.

Ona karanlık bir bakış attım. “Saçmalama.”

“Saçmalamıyorum,” dedi Philip. Gözleri hâlâ için için yanıyordu. Eskrim odasında şahit olduğum o bastırılmış tutkunun varlığını hissettim. “Gözlerin öyle çakmak çakmak olduğunda kendini bir görmelisin. Ve dudaklarını öyle birbirine kenetlediğinde sol yanağında, ağzının hemen yanında bir gamze beliriyor. Bu beni... deli ediyor.”

İçim utanç, öfke ve müthiş bir rahatsızlıkla alevlendi. Philip bana kur yapıyordu ve bu çok yanılttı. Kur yapmanın onun için bir oyun olduğunu başından beri biliyordum, yani beni öfkelendiren bu değildi. Kur yapması, dans ettiğim diğer beyefendilerin hiçbirinin bu işi hiç bilmediklerini fark etmeme neden olduğu için öfkelenmişim. Onlardan hiçbiri beni, altüst olmuşum, bir anda alev almışım gibi hissettirememişti. Peki Philip diğer herkesi gölgede bırakırken, başka bir adamla nasıl mutlu olabilirdim?

Bunun yanında Sör Philip Wyndham’ın yaşayan en sinir bozucu adam olduğu açıktı, çünkü hoşuna gittiğini bildiğim için ona öfkeyle bakamıyordum bile. Doğrusu tamamen savunmasız kalmışım.

Dans pistinin ortasında zırhım delinmiş, düşünmek bile istemediğim şey gerçekleşmişti. Philip’in beni istemediğini, hiç istememiş olduğunu hatırladım. Üzüntüm alev almış, öfkemi yakıp geçiyor, tüm duvarlarımı eritiyordu. Derken korkunç bir hata yaptım. En savunmasız ânımda Philip’in gözlerine baktım. Adeta zaman yavaşladı, müzik sustu, dans eden başkaları kayboldu. Dünyada Philip’le benden başka kimse

yoktu ve sonunda gözlerinde sezdiğim sırrı keşfedecek kadar ona yakındım.

İşte oradaydı, öyle ıslıl ıslıl, öyle belirgindi ki daha önce görmediğime hayret ettim. O kadar afallamıştım ki dans etmeyi bıraktım; farkına vardığım hakikat, içimde müthiş bir alevle yanarken dehşete düştüm. Keşfinin en şaşırtıcı yanı, gözlerinde gördüğüm şeyin Philip'e değil, bana ait bir sır olmasıydı.

Philip Wyndham'a âşıktım.

İlk düşüncemi derhal ikincisi takip etti: Philip kesinlikle bana âşık değildi.

İçime korku ve endişe düştü. Ah, ne yapmıştım ben? Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

"Marianne?"

Gözlerimi kırptıştırıp Philip'in yüzüne odaklandım. Gözleri endişeyle keskinleşmişti. "Çok solgun görünüyorsun," dedi. "Kötü müsün?" Beni ayakta tutmaya çalışır gibi dirseğimden sıkıca tuttu.

Başımı salladım. Evet, kötüydüm.

"Affedersin," dedim ona arkamı dönerken. Beni böyle kolayca bırakmasına şaşırmıştım. Belki de ben kendimi çekmiştim. Nasıl olduğunu fark edemeyecek kadar sersemlemiş durumdaydım ama birden ondan uzaklaşmış, dans edenlerin kalabalığına doğru kendimi sürüklemeye başlamıştım. İnsanlar dönüyor, gülümsüyor, konuşuyor, kahkaha atıyordu. Kollar, eller, yüzler, bacaklar, sesler, kurdeleler, dudaklar görüyordum. İtilip kakıldım, kargaşadan kaçabilmek için daha da zorladım kendimi, derken bir el benimkine uzandı.

Philip'in eliydi bu. Arkamı dönüp bakınca dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Bir şeyler söyledi ama ne dediğini duyanıyordum. Etraf çok gürültülü, baş döndürücü ve sıcaktı. Dans eden ayaklara takılıp sendeledim, sonra bir kol belime dolandı ve Philip beni dansın ortasından alıp endişeli bir ifadeyle bekleyen annesinin yanına doğru götürdü.

Pencere kenarında bir koltuğa oturdum. Philip büyük bir kaygıyla bana doğru eğilmişti. Leydi Caroline de oradaydı; beni yelpazeliyor, neler olduğunu soruyordu.

"Dans pistinin ortasında bayılıyordu neredeyse," dedi Philip.

Söylediği çok saçmaydı. Hiç de bayılmıyordum, yani neredeyse hiç. Kendimi tuhaf biçimde bedenimden ayrılmış gibi hissediyordum. Bacaklarımı, kollarımı hissetmiyordum. Aşağıya bakınca Philip'in elimi tuttuğunu görüp şaşırdım. Onu da hissetmiyordum. Birden Cecily'nin yanımda olduğunu gördüm. Leylak kokuyordu ve etrafa öyle bir güzellik yayıyordu ki adeta melek gibiydi.

"Ah, canım," dedi. "Çok solgun görüldüğünü düşünmüştüm ben de. Amonyak tuzum nerede?" Boştaki elimi ellerinin arasına alıp ovuşturdu. "Fena mı hissediyorsun? Belki de sana uzanacağın bir yer bulmalıyız. Ya da içecek bir şeyler."

Tamdık mavi gözlerine bakınca bir berraklık hissi duydum. Annemin gözleriydi bunlar. Ve karşımdaki Cecily'ydi; benimle aynı adama âşık ve şüphesiz onun kalbini kazanacak

olan ikiz kardeşim. Hem neden kazanmasındı ki? Sonuçta Philip beni istemiyordu.

“İyiym,” dedim. Elimi Philip’in elinden çektim ama Cecily’ninkini tutmaya devam ettim. Philip’e bakmıyordum. “Sıcaktan oldu sanırım. Lütfen beni düşünmeyin artık. Birkaç dakika bu canım önünde otururum, sonra da eskisinden iyi olurum.”

“Seninle kalacağım,” dedi Philip. Fakat ilgisi, içimin derinliklerindeki öfkeyi ateşlemekten başka bir işe yaramadı. Ne cüretle beni kandırmaya çalışıyordu hâlâ? Kalbimle oynamaya ne cüretle devam ediyordu?

“Hayır,” dedim sertçe. Göz ucuyla Philip’in hayretle geri çekilen başını görebilmiştım. “Dansı bitirmelisin,” diye devam ettim sesimi yumuşatmaya çalışarak. “Cecily ile.”

Philip’in bana baktığına emindim ama bakışına karşılık vermedim. Bu kurduğum savunma duvarının bir parçasıydı. Bir an sonra başını eğerek selam verip Cecily’ye elini uzattığını gördüm. Onlar gider gitmez Leydi Caroline’e döndüm.

“Eve gidebilir miyim? Lütfen.” Ona sunacak bir mazeret bile düşünemiyordum.

Gözleri kaygıyla dolmaya başlamıştı ama, “Elbette. Ben de danstan sıkılmaya başladım. Sana eşlik ederim,” dedi.

O arabayı çağdırırken kapıda bekledim. Philip ile Cecily’nin birlikte dans ettiklerini görmemek için sırtımı dans pistine döndüm. Leydi Caroline çok anlayışlıydı; arabada sadece bir iki kez balodan ve havadan söz etti. Ona derdimi anlatmamı istemedi, ben de buna memnun oldum. Eğer böyle

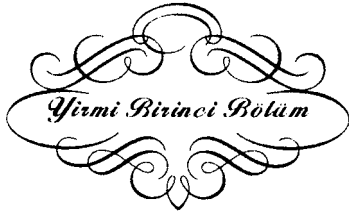
bir şey istenseydi benden, gözyaşlarına boğulabilirdim. Sonuç olarak duygularımı eve ulaşıncaya kadar hizada tutabildim.

Betsy beni erkenden karşısında görünce şaşırdı ama hiçbir açıklama yapmadım. Birkaç dakika sonra o da soru sormaktan vazgeçti. Elbisemi çıkarıp geceliğimi giyer giymez onu gönderip yatağa yattım. Gözlerim açık uzanıp kalbimi dikkatle dinledim. Bu acı ve utanç verici bir durumdu ama zırttan ziyade aydınlanmaya ihtiyacım vardı.

Keşfettiğim şey şu oldu: Philip'i başından beri seviyordum. Bunu bir sır olarak kendimden bile saklamıştım ve bu sırdan defalarca kaçınmıştım.

Sırrın doğruluğunu kabul edince, Philip'in bana karşı aynı şeyleri asla hissetmeyeceği ve bu durumun her şeyi berbat edeceği gerçeğini de kabullenmek zorunda olduğumu sezmiştim. Ve sezgimde haklı çıkmıştım; Philip benim gibi hissetmiyordu. Hatta benden kurtulmak için yapmayacağı şey yoktu. İsteddiği şeyi elde etmesini sağlayacaktım. Benden en kısa süre içinde kurtulacaktı. Bu cennet benim için mahvolmuştu artık. Leydi Caroline'in balosu biter bitmez Edenbrooke'tan bir şekilde gidecektim. Bu Bath'a geri dönmek anlamına bile gelse.

Bu kararla kendime verdiğim bütün sözlerden dönmüş oluyordum. İçimi burkan müthiş bir hıçkırıkla kalbim zincirlerinden kurtuldu ve annem öldüğünden beri ağlamadığım kadar çok ağladım.

Uyandığımda Philip gitmişti. Betsy paylaşacağı yeni dedikodunun heyecanıyla nefes nefese bunu bana söyledi. Elimde getirdiği sıcak çikolata fincanıyla yatakta oturuyordum. Çelişkiler içindeydim. Korumacı yanımda Philip'in adını bile duymak istemiyordu. Zayıf yanımda ondan başka hiçbir şey duymak istemiyordu. Bir yandan da gece boyunca ağladığım için başım zonkluyordu. Betsy'nin saçmalamasını dinleyip kalbimle beynim arasındaki bir savaşa çekilirken tek kelime etmedim.

"Gitmeden önce onları gördüm; Sör Philip ile Bay Wyndham'ı yani. Mutfaktan geliyordum, onlar da girişte duruyorlardı. Sör Philip beni gördü. Yanıma gelip benimle konuştuğunda nasıl şaşırdığımı bir düşünsenize!"

Neredeyse fincanı düşürüyordum. "Seninle konuştu mu?"

"Evet. 'Sen Bayan Daventry'nin yardımcısısın, değil mi?' dedi. Evet dedim, o da bana nasıl olduğunuzu sordu. 'Sanırım fena değil,' dedim. Sonra da postalamamı istediğiniz mektubun hâlâ cebimde olduğunu fark ettim. Mektubu

ona verdim ve postalamasını rica ettim. Halledeceğini söyleyip aldı. Şimdi o ve Bay Wyndham gittiler ama bir hafta sonra balo için döneceklerini duydum.”

Gözlerimi Betsy’ye diktim. “Mektubumu Sör Philip’e mi verdin?”

“Evet. Sizce de iyi fikir değil mi?”

Mektubumun Philip’te olmasını istemiyordum. O özel bir şeydi. Ya bir şekilde açıp okursa ne olacaktı? Bunun zorlama bir fikir olduğunu biliyordum ama sonuçta olasılık dahilindeydi. Mektubumun onda olduğunu bilmek korunmasız hissettirmişti bana ve bu histen zerre kadar hoşlanmıyordum. Fakat bununla ilgili olarak yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Giyindikten sonra gidip Cecily’yi yatağında buldum. Uzun süren gecenin bitkinliğini üstünden atmaya çalışıyordu. Balonun kalanının nasıl geçtiğini sorarken iyi niyetim yerli yerindeydi.

“Umduğum kadar keyifli değildi,” dedi esneyişini narin eliyle kapatırken. “Sör Philip bir tuhaftı. Dans ederken benimle iki çift laf etmedi ve müzik biter bitmez de yürüyüp gitti. Eve dönüş için arabaya binene kadar da onu bir daha görmedim. Neyse ki Bay Kellet son derece ilgiliydi.” Sinsice gülümsedi. “*Son derece ilgili.*”

Bakışı karşısında kafam karışmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Marianne! Artık birazcık olsun akıllandığını sanıyordum.” Öne eğilip fısıldadı. “Onunla dışarıda buluşmamı istedi, gittiğimde beni kendine çekti ve öptü.”

Gölüşüm yüzümde donup kaldı. “Peki nasıldı?”

Sırıtarak akasındaki yastığa yaslandı. “Sana söylediğim gibi, zamparalardan daha iyi öpüşeni yok.”

“Cecily!” Birden ayağa kalktım. “Nasıl bu şekilde... Nasıl bu şekilde konuşur, bu şekilde davranırsın? Sör Philip’e delicesine âşık olman gerekirken başka bir adamı düşünmen bile mümkün olmamalı.”

“Eh, o beni öpmeye çalışmıyor, değil mi? Öyleyse o hislerini harekete geçirene kadar ben de fırsat buldukça kendime ait zevkler tadabilirim.” Elleriyle saçını taradı. “Ve Bay Kellet’le tadılacak çok zevk var.”

Sendeledim, şok olmuştum. Sonra Philip’in aynı türden zevkleri aramak için gittiğini hatırladım. Tiksintiyle Cecily’ye sırtımı döndüm ve kapıya yürüdüm.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Baloyla ilgili daha fazlasını duymak istemiyor musun?”

“Hayır,” dedim kapıyı açarken. İyi niyetim kaybolmuştu. “Zamparalarla... öpüşmeyle... ya da siz zarif insanların zevk peşinde yaptıkları şeylerle ilgili hiçbir şey duymak gibi bir arzum yok. Onları Louisa’ya anlatabilirsin.” Çıkıp kapıyı sertçe vurdum.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Bay Beaufort beni ziyarete geldi. Onunla buluşmak üzere merdivenlerden inerken kendimle konuştum. Bana ilgi duyduğu anlaşılan yakışıklı, saygın bir beyefendiydi o; ben de kendime onu cesaretlen-

dirmek için elimden geleni yapmam gerektiğini söyledim. Sonuçta biraz ümit verirsem iş evlilik teklifine kadar gidebilirdi. Ve dünyadaki kimsenin beni istemediği şu anda bir evlilik teklifi, karanlığa yakılmış bir ışık gibiydi.

Leydi Caroline konuk odasında Bay Beaufort'la oturuyordu. Bay Beaufort yine gösterişli ve yakışıklı görünüyordu ama şimdi ona iyice bir bakma fırsatı bulmuş ve ela gözlerinde keyfimi kaçıran bir sönüklük görmüştüm. Ama bunun önemi yoktu. Benimle olmak istiyordu. Flört ve ümit verme düşüncelerine odaklandım ve çetin bir görev gibi koyuldum buna. Yarım saat sonra Bay Beaufort memnun görünerek ayağa kalktı ve bana veda etti.

“Umarım kısa süre içinde sizi yeniden görürüm,” dedi.

Gidişini izledim, ardından görüşmemiz boyunca bize eşlik eden Leydi Caroline'e baktım. Nakışını bir kenara bırakıp gülümseyerek bana döndü.

“Bahçeden biraz gül keseceğim. Bana eşlik eder misin?”

Teklifi geri çevirmek istedim –flört konusundaki çabalarım beni bitap düşürmüştü– ama öyle sıcak bir ilgiyle gülümseyordu ki ona hayır demek gelmedi içimden. Yukarı çıkıp şapkamı aldım; geri döndüğümde iki sepet ve iki makasla beni bekliyordu. Gül bahçesine doğru yürüdük. Philip'le bahçelerde gezinerek geçirdiğim zamanları hatırlamamaya çalıştım. Doğrusu Philip hakkında hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Yaptığımız şeyleri, hele de onun o sırada yaptığını varsaydığım şeyleri düşünmemeye çalıştım. Bunu düşünmek, makasları kalbimin ortasına saplıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Gül kesip özenle sepetime koymaya başladım. Bir anlık samimi sessizliğin ardından Leydi Caroline, “Hayatta çocuklarımın mutluluğunu görmekten daha büyük bir mutluluk olamaz benim için,” dedi. “Özellikle de Philip’in mutluluğunu.”

Ah, hayır. Benimle Philip hakkında mı konuşacaktı? Bu duymak istediğim en son şeydi.

Söze devam etti. “Son zamanlarda Philip’in bu kadar mutlu olduğunu görmek, yeniden güldüğünü görmek öyle hoş... Hayır, daha da fazlası... Öyle büyük bir sevinç kaynağı oldu ki.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Önceden gülmüyor muydu?” Bu fikir çok saçma, hatta akıllı almaz gelmişti bana.

“Ah, hayır, eskiden gülerdi. Sadece bir süredir gülmüyordu.” Kesmekte olduğu gülün üzerindeki anyı kovdu. “Philip kaygısız, neşeli bir çocuktu. Somurtan birini güldürmek, bir kavgayı komediye dönüştürmek konusunda yeteneği vardı. Odaya girdiğinde daima yeni bir enerji getirirdi; sanki gittiği her yere bir parça güneş ışığı taşıyormuş gibi.”

İç geçirdi. “Fakat babasının rolünü üstlendiği zaman o yönünü kaybetti sanki. Sanırım sorumluluğunun ağırlığı, kendini fazlasıyla ciddiye almasına neden oldu. Sonra da pek çok istekli kadın tarafından pohpohlanmak, takip edilmek... korkarım mahvetti onu.” Dudaklarını bir çizgi halinde sıkıca birleştirdi. “Kibirli, kaba birine dönüştü.” Bir gül daha kesti.

Handa edindiğim, Philip’le ilgili ilk izlenimimi hatırladım. “Ne demek istediğinizi anlıyorum. Onunla ilk tanıştığımda sözünü ettiğiniz kibre şahit olmuştum.”

Leydi Caroline gülümsedi. “Çekilmez!”

“Evet, öyleydi,” diye onayladım kahkaha atarak.

“Ama artık öyle davranmıyor, değil mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. Bunu daha önce düşünmemiştim ama Philip’in kibri benim için uzak bir hatıraydı.

“Onu yeniden mutlu görmenin bir sevinç kaynağı olduğunu söylerken bunu kastediyordum işte,” dedi Leydi Caroline. “Philip’imize kavuşmuş gibi olduk; hepimizin sevdiği, son yıllarda hepimizin özlediği Philip’e. Ve onu geri kazanmak tüm aileyi, sevgili kocamın ölümünden beri hiç olmadığımız şekilde mutlu etti.” Gül kesmeyi bırakıp bana döndü. Elini nazıkçe koluma koydu ve büyük bir içtenlikle, “Hepimiz sana çok minnettarız canım,” dedi.

Öyle şaşkındım ki kocaman, beyaz bir gülü başına çok yakın bir yerden kesiverdim. Bir şeyin kellesini uçurmuşum gibi hissederek makası sepetime koydum. “Bu değişimin benden kaynaklandığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordum inanamayarak.

“Ah, öyle olduğunu biliyorum.”

Konuşmamız bitmiş gibi gül kesmeye devam etti. Onu tereddütle izlerken, yanıldığını bilmeme rağmen beni haklı olduğuna ikna etmesini istedim. Kalbim henüz irademe yenilmemişti. Bunu ummak istiyordu, umut etmek nafile ve aptalca olsa da. Aklımdan geçen sözleri yutmak istedim ama bir zayıflık anında, “Nereden biliyorsunuz?” deyiverdim.

Gülmemek için kendini tutuyormuş gibi dudaklarını büzüştürdü. Bu bana Philip’in yüzünde birden çok kez gör-

düğüm bir ifadeyi hatırlattı. Makası sepetine koydu ve bana ağaç gölgesindeki bir bankı gösterdi. Yanına otururken bunun şimdiye dek yaptığım en aptalca şey olabileceğini düşündüm.

“Tanıştığınız gece Philip’in kaçıyor olduğunu biliyor muydun?”

Betsy’nin söylediklerini hatırlayarak başımı salladım.

Leydi Caroline iç geçirdi. “Korkarım bunun suçlusu biraz da benim. Philip Londra’dan birkaç hafta önce dönmüştü. Tüm sezonu Londra’da geçirmeye dayanamıyordu. Onu oraya götürebilmenin bir bakıma başarı olduğunu düşünüyordum. Ona sen ve kız kardeşinin geleceğinizi haber vermemiştim. Kızları oğlum ve karısıyla bıraktım ve Philip’i uyarıp gelişiniz için hazırlık yapmak üzere tek başıma buraya geldim.

“Bilirsin, daha önce genç hanımlar ziyarete geldiğinde rahatsız oluyordu, ben de onu şaşırtmanın uygun bir yol olabileceğini düşündüm. Ama yanılmışım. Bunun da parası ya da unvanı peşindeki hırslı hanımlardan biriyle ilgili olduğunu düşündü ve bu türden bir ziyarete daha katlanacak durumda değildi. Böyle pek çok kişi olmuştu çünkü. O akşam bana tek kelime etmeden çekip gitti.”

Gözleriyle bir şeylere ikna etmeye çalışıyormuş gibi dikkatle baktı bana. “Ama handa seninle tanıştı ve geri döndü.” Gülüşüyle gözleri yumuşadı. “Geri döndü tatlım, o gece geç vakitte geri döndü. Şimdi, işlere burnumu soktuğumu itiraf etmeliyim. Dönüp senin başına gelenleri anlattığında, seninle handa tanıştığını söylediğinde şüpheye düştüm. Rachel’a yazıp kızları maskeli balo bahanesiyle bir hafta daha Londra’da tut-

masını söyledim. Buradaki ilk akşamında Philip konuk odasına gelip seni gördüğünde...” Derin derin nefes alıyordu, başını şaşırmış gibi hafifçe sallıyordu. “Işıldamaya başladı Marianne, tıpkı eskiden olduğu gibi.” Elini elimin üzerine koydu ve sıktı. “Philip’ime yeniden kavuştum.”

Gözlerine dolan yaşları şaşkınlıkla izledim. Ama sonra gü-lümsedi ve bunların mutluluk gözyaşları olduğunu anladım.

“Eğer çok özele girdiysem beni affet,” dedi yanağındaki bir damla yaşı zarif bir hareketle silerken. “Ama sevgili kocamı ve oğlum Charles’ı kaybettikten sonra Philip’i de kaybetmeye dayanamayacağımı hissettim.”

İçimi bir sıkıntı kapladı. Son zamanlarda Philip’te gördüğü değişiklik için bana fazla itibar ediyordu. Sebebinin ben olmadığımı emindim, çünkü kendi kulaklarımla Philip’in ağzından duyduklarıma tamamen tersti bu. Philip beni burada istemiyordu. Onu mutlu eden başka bir şey olmalıydı. Ben olmadığımı kesindi.

Leydi Caroline’e ne kadar yanıldığını söylemek istedim ama yapamadım. “Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Şimdi ailenizi biraz daha iyi anladığımı hissediyorum.”

Bana o hevesli haliyle baktı. “Bunun Philip’i biraz daha iyi anlamana yardımcı olmasını ummuştum.”

“Evet, aynısı onun için de geçerli,” dedim onu memnun etmek için. Ardından hemen izin istedim. Umuduna tanıklık etmek fazla acı vericiydi. Philip’te gördüğüne bu kadar sevindiği değişikliği, onunla olan ilişkimin ateşlediğini düşün-

düğüne göre, haftaya Edenbrooke'tan ayrıldığımda büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Evin yolunu yarılamişken adımlarım yavaşladı, sonra durdu. Avlunun karşı tarafından, ormanın bulunduğu yönden bir beyefendi bana doğru yürüyordu. Bay Kellet. Arkamı dönüp ters yönde koşmayı düşünüyordum ama bana seslendi.

“Benden kaçmayı düşünmüyorsun, değil mi kuzen?”

Bana böyle hitap etmeyi neden kesmiyordu? Olduğum yerde durup kaşlarımı çattım. Ondan korktuğumu sanmasına izin vermeyecektim. “Hayır, düşünmüyorum. Sadece avlunun etrafından dolaşacağım. Bana katılabilirsiniz elbette.”

Başından beri planı buymuş ve şimdi bana istediği şeyi yaptırmayı başarmış gibi gülümsedi. Belki de gerçekten öyleydi. Sanki beni sinirlendirmekten haz alıyordu. Yürümeye başladık. Ben aceleyle yürüyordum, o ise bastonunu elinden çekip kafasında parçalamak istememe neden olacak kadar ağır ilerliyordu. Çektiğim eziyeti uzatacaktı.

“Yaşlı kuş nasıl?” diye sordu. Anladığımı kadarıyla büyükannemden söz ediyordu.

Ona mağrur bir tavırla baktım. “Bana kalırsa sağlığı hâlâ yerinde.”

İç geçirerek gökyüzüne baktı. “Hiç ölmeyecek mi?”

Ona fırça çekmeye hazırlanarak öfkeyle baktım ama kahkaha attı. “Seni tongaya düşürmek çok kolay kuzen. Bu konuda bir şeyler yapmalısın.”

Beni alt ettiğini düşününce sinir olmuştum. Kibarlıktan da vazgeçmiştim. “Bana kuzen demeyi kes. Neden buradasın?”

“Sevgili kuzenimi ziyaret için tabii.”

Durup ona döndüm. “Hayır. Burada, Kent’te ne arıyorsun? Beni takip mi ettin?”

Güldü. “Kendini fazla önemsiyorsun.” Durup bastonuna yaslandı. “Ama ilgi çekici haberler aldığım doğru. Belli ki büyükannen kepezeliklerimin onu yeterince utandırdığına karar verdi ve beni mirasından mahrum bıraktı.”

“Öyle mi?”

Gözlerini kıstı. “Ve ben de yerime kimi mirasçı yapacağımı sordum kendime. O kız kuruşu Amelia’yı değil.” Bastonunu bana uzattı. “Seni.”

Meydan okumasına dosdoğru karşılık vermeye karar verdim. “Haklısın. Fakat miras için şartı var. İsterse senin gibi beni de tek kuruşsuz bırakabilir.”

“Ne şartı var?”

“Bu seni ilgilendirmez *kuzen*.”

Hafifçe güldü ve kaşını kaldırdı. “Pes!” Bir an için kısık gözleriyle beni, bir yol düşünüyormuş gibi süzdü. Yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayılırken kaygıyla onu izledim. “Bu çok aydınlatıcı oldu. Ama şimdi gitmem gereken başka bir yer var.” Beni gelişigüzel selamladı ve arkasını dönüp sallanarak yola doğru yürüdü. Kabanının sırtına birkaç yaprak yapışmıştı, biri de botunun üzerindeydi.

Şükürler olsun, diye düşündüm. Fakat bana bu birkaç soruyu sormak için bunca yolu neden geldiğini düşünmeden edemedim. Ve ormanda ne yaptığını. Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti. Cecily’ydi bu, orman tarafından

geliyordu. Eteğini silkeliyordu ve ben onu izlerken saçından bir yaprak çıkardı.

Ona midem bulanarak baktım. Londra'da bu tür davranışları mı öğrenmişti? Bu zarif bir genç hanım için uygun bir davranış olarak mı görülüyordu? Cecily'nin karmakarışık saçlarından ve mutlu gülümseyişinden tiksinererek arkamı döndüm.

Odama gittiğimde iki mektup yazdım. İlki hızlı ve dosdoğruyd.

Sevgili Büyükanne.

Bay Kellet'i buralarda görme talihsizliğini yaşadım. Ayruca tuttuğun arabacı James'i de kaybettim. Ayruca bu ziyareti ve herkesin davet edildiğim yönünde yalan söylemesini senin uyardığını biliyorum. Beni istemiyorsan başkasına yük olmama izin vermeden bana söyleyebilirdin. Zarif hanımlar hiç ama hiç ilgimi çekmiyor. Sanırım kalan günlerimde terahimi süt veren ineklerden yana kullanacağım.

Sevgiler.

Marianne

Düşündüklerim yazdıklarımın aynısıydı. Cecily'ye benzetmek gibi bir isteğim yoktu. Ve bir servet kazanmak için gereken şey buysa, serveti kazanmazdım, olur biterdi. Sonuçta buna muhtaç değildim. Babamın durumu fena değildi ve ondan miras alırdım. Fakat artık vaktimi olmadığım birine dönüşmeye çalışarak harcamayacaktım.

Büyükanne mektubumu bitirdiğimde, çekmece

Bay Whittles'in şiir defterini buldum ve aklıma bir süredir yazmaya niyetli olduğum başka bir mektup geldi. İkinci mektubu yazmak düşündüğümünden daha uzun zaman aldı. Nihayet bitirdiğimde sonuçtan memnun kaldım. Asla benim olamayacak bir şeyi ummanın büyük zarar olduğuna karar vermiştim. Bulduğum mutluluğa sarılmak daha iyiydi. Mektuba Bay Whittles'in adresini yazdım.

Ertesi sabah Bay Beaufort beni tekrar ziyaret etti. Konuk odasına girer girmez Leydi Caroline'e döndü.

"Bayan Daventry'yle özel konuşabileceğim bir yer var mı?"

Ah, olamaz.

Leydi Caroline hizmetçiyle konuşması gerektiğini söyledi ve giderken kapıyı kapattı.

Bu konuşmayı yapmaya hazır değildim. Çok çabuk olmuştu ve nasıl karşılık vereceğimi hiç düşünmemiştim.

Kanepeyi işaret ettim. "Oturmak ister misiniz?"

"Sizi memnun edecekse," dedi gülümseyerek.

Ona ne diyeceğimi düşünerek kanepeye oturdum ve ellerimi kucagımda birleştirdim.

Fakat onun yardımına ihtiyacı yoktu anlaşılan. Yanıma oturdu ve "Bayan Daventry," dedi. "İlk gördüğüm andan beri sizi düşünmeden edemiyorum. Kalbimi ele geçirdiniz ve sizi sevdiğimi ilan etmekten kendimi alamıyorum!" Flimi tutup

önümde diz çöktü. “Dünyevi olarak size sunabileceğim az şey var ama sonsuz sevgimi, saygımı ve sınırsız hayranlığımı sunabilirim. Evlilik teklifimi kabul ederek beni onurlandırmısınız?”

Önceden onu nasıl yakışıklı bulmuşum diye düşündüm. Gözleri sığ havuzlara benziyordu; Philip’in gözlerinde hep gördüğüm derinlikten eser yoktu. Elbette Bay Beaufort ile Philip arasında tercih yapıyor filan değildim, çünkü Philip bana teklifle bulunmamıştı. Fakat kendi kararımı veriyordum ve başka hiç kimse beni istemese bile hayatımın geri kalanını o donuk, sığ gözlere bakarak geçirmek istemiyordum.

“Kusura bakmayın,” dedim. “Teklifinizi kabul edemem.”

Bay Beaufort’un gülüşü kayboldu, gözleri öfkeye benzer bir şeyle alevlendi. Ruh halindeki ani değişime şaşarak ondan uzaklaştım. Fakat o birden yine gülümsemeye başladı ve “Belki de teklifimi düşünmek için zamana ihtiyacınız vardır,” dedi. Elimi tutup dudaklarına götürdü. “Sizi memnuniyetle yeniden ziyaret ederim.”

Zahmet etmemesini söyleyemeden gitti. Fikrimi değiştirmeyeceğime emindim. Artık aşkın ne demek olduğunu biliyordum ve sevmediğim bir adamla evlenmektense yaşlı bir kız kuruşu olmayı tercih ederdim.

Odanın öteki ucuna yürüdüm ve annemin resminin karşısında durdum. Leydi Caroline annemle ilgili düşüncesinde haklı mıydı acaba? Annem hayatta istediği her şeye Leydi Caroline sahipmiş gibi mi hissediyordu? Eğer öyleyse dostluklarının neden sona erdiğini gayet iyi anlayabiliyordum.

Benim istediğim her şeye, yani Edenbrooke, Meg ve Philip'e sahip olsaydı Cecily'den sonsuza kadar nefret ederdim herhalde. Özellikle de Philip'e sahip olsaydı. Anneme duyduğum şiddetli özlemle çerçeveye dokunup resme doğru eğildim.

"Canım, kötü mü hissediyorsun?"

Başımı kaldırdım. Bayan Clumpett o daimi gülümseyişiyle karşımdaydı. Alnının endişeyle kırıştığı bu anda bile dudaklarının kenarları yine yukarı kalkıktı.

"Hayır, iyiyim," dedim. "Sadece biraz... evimi özledim."

Başını salladı. "O duyguyu çok iyi anlayabiliyorum. Bay Clumpett ile ben de evimizi özledik. Buralardaki kuşlar oradakiler gibi değil. Ve kütüphane de çok düzensiz."

Gülümsedim. "Haklısınız."

Aslında düşününce, sanırım bizim eve dönme vaktimiz geldi artık. Ah, bir dakika, unutmuşum." Bana kısa bir an için bakıp başını çevirdi. "Biraz daha kalmamız gerekecek." İç geçirdi. "Şayet... Söylesene, *senin* yakın zamanda gitme ihtimalin var mı?"

Babama yazdığım mektubu düşündüm. "Belki," dedim. "Öyle umuyorum ama bilmiyorum."

Başını salladı, ilk kez gülümsüyormuş gibi görünmüyordu. Kararı bir şekilde benim planıma mı bağlıydı? Beni burada istemeyen bir kişi daha mı vardı yani?

"Planın belli olunca bana haber ver," dedi. "Kuşlarımızı özlüyorum."

Küçücük bir cümleydi -Kuşlarımızı özlüyorum- ama beni derinden etkilemişti. Kendi evimle ve bir zamanlar orada his-

settiğim mutlulukla ilgili özlediğim her şeyi bana hatırlatmıştı.

Zaman Philip'in yokluğunda korkunç şeyler yaptı. Saatler yavaşladı, güneş gökyüzünde donup kaldı, geceler bile her zamankinden daha çok uzadı. Balonun üzerinden sadece dört gün geçmiş olmasına rağmen aylar geçmiş gibi hissediyordum. Gündelik aktivitelere devam ettim. Yemek yiyor, uyuyor ve günlerimi diğer kadınlarla birlikte geçiriyordum. Fakat tüm bunları yaparken büyük bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum. Belki de eksik olan kalbimdi.

Cecily'yle balodan sonra odasından hiddetle ayrıldığımdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Louisa'yla çok samimiydiler. Sürekli birlikte yürüyüşe çıkıyor, aralarında fısıldaşıyorlardı. Onlara katılmaya yeltenmedim. Bunun yerine yeni projeme yoğunlaştım.

Büyükannemin verdiği ödevi yerine getirmeyi bir kenara bırakıp boş vakitlerimi Edenbrooke manzaraları çizerek geçirdim. Philip'in gidişinden beş gün sonra, arazinin sevdiğim manzaralarına ait yarım düzine resmim olmuştu. Bir süreligine dünyada hayal edebildiğim, cennete en yakın yer olan bu yerle ilgili olabildiğince çok şeyi kaydetmek istiyordum. Buradan sonsuza dek ayrılma düşüncesinin yasını tutuyordum. Cecily, Philip'le evlendiğinde buraya bir daha gelmeyecektim. Bunu biliyordum. Annem bir daha gelmemişti ve artık nedenini anlayabiliyordum.

Cecily içeri girdiğinde yatak odamın penceresinden görünen manzaranın taslağını çiziyordum.

“Baloya sadece üç gün kaldı,” dedi.

Gözlerimi kemer açılarının düzgün olmasına uğraştığım köprüden ayırmadan başımı salladım. Sadece açılara ve taşlara bakarsam, kendimi Philip’in dudaklarında bir ısıklıkla köprüye doğru gelişini düşünmemeye alıştırabilirdim. Zor bir şeydi bu ama her geçen gün kalbimi biraz daha yatıştırıyordum.

“Sör Philip balodan önce gelmezse ne yaparım bilmiyorum,” dedi kendini yatağıma atarken. Altın saçları yatağa yayılmıştı; tavana bakarak somurtuyordu. “Bana olan hislerini açıklamasını sağlamak için tam olarak ne yapacağımı düşünerek saatler harcıyorum ve baloya gelmezse hayal kırıklığından ölürüm. Gelecekteki mutluluğa dair umutlarını tek bir adama bağlamanın ne demek olduğunu bilemezsin. Belirsizlik işkence gibi!”

Göz devirdim. “Hayal kırıklığından ölmeyeceğine emimim Cecily. Ayrıca Sör Philip hislerini açıklayacaksa, senin planların olmadan da bir yolunu bulur herhalde.”

Kalbimin sıkı kontrol altında olduğunu sanıyordum ama söylediklerim canımı bıçak yarası gibi acıtmıştı. Philip’in Cecily’ye açılacağını düşünmek, kaldırabileceğimden fazlasıydı.

“Sör Philip zamanında gelmezse Bay Kellet gelip seni eğlendirir belki,” dedim. Sesimdeki kinin dozunu ayarlayamamıştım ama Cecily fark etmişe benzemiyordu.

“Umarım,” dedi yüzüstü dönerek. “Davetli listesine onu da yazdırdım.”

“Gördün mü? Sabırsızlıkla bekleyeceğin... pek çok zevk olacak.”

Eğlenceli bir şeyi hatırlamış gibi uzaklara dalarak gülümsedi.

“Kimin daha iyi öpüştüğünü merak ediyorum; Sör Philip mi, yoksa Bay Kellet mi?” Bana baktı. “Sen olsan hangisini öperdin?”

“İkisini de öpmezdim,” dedim.

“Hımm. Ben de bilmiyorum. Ama öğrendiğim zaman sana mutlaka söylerim.”

İçimde bir öfke yükseldi. “Öğrenirsen bana söyleme lütfen. Bazı şeyleri duymamayı tercih ederim.”

“Bu arada,” dedi, “Bay Beaufort’la neler oldu?”

Ona söylememiş olduğumu fark edince şaşırdım. Gerçi Philip gittiğinden beri Cecily’yle pek konuşmamıştım.

“Bana evlenme teklif etti, ben de reddettim. Hepsi bu.”

“Güzel. Sana söylemek istememiştım ama bence onda büyük bir terslik var.”

Sığ gözlerini düşündüm, değerlendirmesine katılmak zorundaydım.

Gitmeden önce arkamdaki resmime baktı. “Resim konusunda doğuştan yeteneklisin. Benim asla olamayacağım kadar iyisin.”

“Teşekkür ederim.” Ne hoş bir şey söylemişti. Philip’e duyduğum hislerin Cecily’yle aramıza girmesine izin vermiştim ve bunun için üzgündüm. Kalemimi bırakıp ona döndüm. “Cecily, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette sorabilirsin.”

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım. “Edenbrooke’a gelmemi sen mi istedin? Yoksa Leydi Caroline’in fikri miydi?”

Başını yana eğdi. “Neden böyle bir şey soruyorsun?”

Gözlerimi ondan ayırmadım. “Sadece cevap ver lütfen.”

Cecily saçımın dağılmış bir tutamını alıp örgümün içine sıkıştırdı. “Leydi Caroline’in fikri olabilir ama gelmeni istedim tabii ki. Sen benim kardeşimsin.”

Bunu o kadar inandırıcı söyledi ki ikna oldum. Yüreğim ferahlayarak gülümsedim. Gülümsemek öylesine tuhaf ve rahatlatıcı bir histi ki bir an durup en son ne zaman gülümsediğimi düşündüm. Philip’in gidişinden beri mutlu olduğum tek bir an bile hatırlayamadım.

“Bence beraber daha çok vakit geçirmemiz gerek,” dedi Cecily. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.” O anda Cecily’ye büyük bir yakınlık duydum. O gittikten sonra hâlâ gülümsüyordum.

Ertesi öğlen Rachel kütüphanenin penceresinden görünen manzarayı çizerken buldu beni. Meyve bahçesini bitirmek üzereydim. Boyadığım zaman gökyüzünün, Philip’le burada geçirdiğimiz günkü gibi bulutlarla kaplı olmasını sağlayacaktım.

“Ah, demek buradasın,” dedi. “Ben de seni arıyordum.”

Resmimden başımı kaldırdım. Rachel gülümseyerek bana yaklaştı. “Az önce William’dan bir mektup aldım.”

Bakakaldım. Erkekler hovardalık yaptıkları sırada evdeki karılarına mektup mu yazıyorlardı yani?

“Bunu duymak isteyeceğini biliyordum,” diye devam

etti kapıyı kapatıp yanıma otururken. “Çünkü Philip’ten söz ediyor.”

Duyduğum dehşetle kalbim hızlandı. Başımı salladım. “Hayır, istemiyorum. Mektupta duymak isteyeceğim herhangi bir şey olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Hadi ama, bana karşı dürüst olabilirsin. Evde üzgün halde gezindiğini görüyorum. Eğer hasretini çektiğin kişi Philip değilse William demektir ki bu benim hiç işime gelmez.”

Yüzümü asarak resmime baktım. “Kimsenin hasretini çekmiyorum.”

“Saçma. Elbette çekiyorsun.” Bana ıslıl ıslıl gülümsedi ve mektuba baktı. “Bir bakalım. Anlaşılan keyifleri gerçekten yerinde. Ah, işte sana okumak istediğim bölüm: ‘Philip güzel bacakları, hoş hatları olan bir dünya güzeline âşık oldu. Bedelin fazla olduğunu düşünüyor ama sonunda onu eve getirirse hiç şaşırmam.’”

Boğazıma biri yapışmış gibi oldum. “Philip’in... zaferlerini duymak gibi bir isteğim yok,” dedim boğuk bir sesle.

Rachel başını kaldırdı. “Hayır tatlım, biliyorsun ki bu sene katılmıyorlar.”

Rachel’in yüzüne bakamıyordum. Katılmıyorlar mı? Bu da ne demektir? Bu konularda *o kadar* geniş bilgim yoktu.

“Katılmıyorlar mı?”

Bana tuhaf bir ifadeyle baktı. “Hayır, çünkü Philip o atı binmen için sana vermeyi tercih etti. Bildiğini sanıyordum.”

“Atı mı?” Belli ki beynimin bir bölümü doğru düzgün çalışmıyordu, tüm bunların bir atla ne ilgisi olduğunu anlayamıyordum çünkü. “Meg’den mi söz ediyorsun?”

Rachel ilgisizce elini salladı. “Adı her neyse işte.”

Bulmacayı çözmeye gayret ediyor ama başaramıyorum. “Meg’in bununla ne ilgisi var; yani *katılmalarıyla*?” Son kelimeyi söylerken yüzüm kızardı.

Rachel bana kafayı yemişim gibi baktı, mektubu dizine koydu, yavaş ve özenli biçimde konuşmaya başladı. “Şöyle tatlım, yarışlara katılmak için bir ata ihtiyaçları var. Ama bu sene at götürmediler çünkü Philip sana binmen için bir yarış atı verdi ve geri almak istemedi.”

Ona ağzım açık bakakaldım. “Yarış mı? At yarışı mı?”

“Evet. Newmarket’a* gittiler. Bildiğini sanıyordum.”

“Ama... Ama sen yaptıkları şeyi babanın onaylamayacağına söylemiştin.”

“Evet, doğru, babam at yarışlarını asla onaylamazdı.” İç geçirdi. “Ama bir erkeğin boş vaktini harcayabileceği çok daha kötü şeyler var. Ben de bu yüzden William’ı gitmekten alıkoymadım.” Yüzünde sevecen bir ifadeyle mektubu okşadı. “Başından beri hayali, yarış atları yetiştirmektir ama maddi açıdan bunu yapmamız mümkün değildi tabii. Dürüst olmak gerekirse Philip’in tüm bunları kendi ilgisinden ziyade William’ın iyiliği için yaptığından şüpheleniyorum.” Hafifçe dalarak gülümsedi. “Bilirsin, tüm miras ona kaldığı için kendini hiç affetmedi.”

İçimde kabaran hisler, kalbime vurduğum zincirleri zorluyordu. Kalbim delicesine çarpıyordu. Uyandığımı, kıpırdandığımı, açıldığımı hissediyordum.

* Londra’nın yaklaşık yüz kilometre kuzeyinde bulunan, sokan at yarışlarının da dışında ve dünya çapındaki merkezi olarak kabul edilen yerleşim birimi. (4. n.)

“Bilmiyordum,” diye mırıldandım.

Hafifçe güldü. “Neyse, sen onların ne yaptıklarını sanıyordun?”

Utançla başımı çevirdim. “Şey... Ben... Düşündüm ki... Başka türden bir davranış içinde olduklarını sandım.”

Rachel ani bir iç çekti. “Zaferler derken? Sen gerçekten öyle mi...” Kahkahalara boğuldu. “Gittiklerinden beri bu kadar üzgün olmana şaşmamalı! Kıyamam.” Kahkaha atarken kolunu omzuma attı ama ona karşılık veremeyecek kadar utanç içindeydim.

Bir an sonra geri çekildi. “Peki ama Philip’in böyle bir şey yaptığını nasıl düşünebildin? İkinizin ne kadar yakın olduğunu düşününce, karakterini daha iyi anlamış olduğunu sanırdım. Philip’in nasıl bir beyefendi olduğunu bilmiyor musun?”

Başımı ellerimin arasına aldım. “Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ama ben Philip’i kendimi bildim bileli tanıyorum ve sana nasıl bir adam olduğunu söyleyebilirim.” Ona baktım. “En iyisinden,” dedi beni dikkatle inceleyerek. “Ve en iyisinden bir hanımefendiyle evlenmeyi hak ediyor. Ama Cecily’nin bu tarife uyduğunu düşünmüyorum. Sen düşünüyor musun?”

Hızla dönüp ona baktım. Rachel’la içten içe hemfikir olmanın suçluluğu, içimdeki sadakatle savaşıyordu. Sadakat kazandı.

“Hayır, yanılıyorsun. Cecily’nin harika özellikleri var. Sör Philip’in sağlayabileceği seçkin yaşam tarzına gayet uygun biri.”

Rachel iyi niyetle gülümsedi. "Yaptığın şeyi görüyorum, kız kardeşinin yolundan çekilmeye çalışman çok asil bir davranış. Ama Philip'in istediği kişi o değil."

Ona inanmak isteyerek sessizce baktım. Peki ama ya Leydi Caroline gibi o da sadece işlere burnunu sokmak için böyle söylüyorsa? Umut etme iznini kendime nasıl verirdim? İrademle kalbim mücadele halindeydi ve ben... Kalbim umut etmem için bana yalvarırken afallamış halde öylece oturuyordum.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Rachel.

Başımı hayır anlamında salladım.

William'dan gelen mektubu kaldırdı. "Bence Philip de gittiğinden beri en az senin kadar üzgün. Bu da ikinizin arasında bir şeyler olduğunu düşündürüyor bana."

Yanağıma dokunup kızarıklığını gidermeye çalıştım. "Aramızda hiçbir şey olmadı. Arkadaştık. Hepsi bu."

Kaşlarını kaldırdı. "Philip sana bir erkeğin arkadaşına baktığı gözle bakmıyor."

Utanç ve üzüntüyle gözlerimi kaçırdım. "Âşık rolü yapmayı seviyor da ondan. Başka bir niyeti yok."

"Âşık rolü mü? Bu fikre nereden kapıldın?"

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştırdım. "Bunu herkesin bildiğini sanıyordum. Bayan Claire onun bu konudaki şöhretini herkesin bildiğine beni inandırdı."

Rachel hayrete düşmüş gibiydi. "Bayan Claire'e inandın mı yani? Senin daha zeki olduğunu düşünmüştüm Marianne."

Gözlerimi Rachel'a diktim. "Yani onun öyle biri olmadığını mı söylüyorsun?"

Ne diyeceğini kararlaştırıyormuş gibi uzun bir an boyunca bana baktı. "Pek çok hanımın ona gönlünü kaptırdığını inkâr etmeyeceğim ama sana şu kadarını söyleyeyim: Philip'in hiç kimseye sana davrandığı gibi davrandığını görmedim."

Philip'le ilgili fikrimi üzerine kurduğum varsayımların hepsi dağılıp giderken düşüncelerim birbirine karıştı. Kucağımdaki ellerime baktım, titriyorlardı.

"Rachel, kandırıldığımı, kafamın karıştığını ve çok saf olduğumu kabul etmek istiyorum. Ama Philip bana karşı bir şeyler hissettiyse bunu neden söylemedi?"

Bana doğru eğilip aceleyle konuştu. "Marianne, Philip'in beyefendi olmanın gerekleri konusunda çok güçlü bir anlayışı olduğunu bilmelisin. Prensipleri gereği bu koşullar altında sana açıklamayacağını da."

Kafam karışmıştı. "Ne demek istiyorsun? Hangi koşullar altında?"

"Baban uzakta olduğu için, seni koruyacak başka bir adam olmadığı için hassas bir durumdasın. Philip seni misafir olarak kabul ederken koruyuculuğunu da üstlendi. Doğrusunu istersen büyükannene sen burada kaldığın sürece seni koruyacağını söyledi."

"Sana karşı böyle bir sorumluluğu varken hislerini nasıl açıklayabilirdi ki? Senin hislerinden emin olmadığı sürece beyefendilik onurunun onu bundan alıkoyacağını anlamıyor musun? Sen ona bu şekilde bağlıyken hislerini açıklayıp korunmasızlığından istifade etmez."

Beynimde düşünceler fırl fırl dönerken ellerimi birbi-

rine kenetledim. Neden bunların hiçbirini düşünmemiştim? Belki ben de duygularımı Philip'ten bu sebeple saklamıştım. Kalbimi kırabilecek bir şeyle yüzleşmek istememişim. Bir de Cecily'nin duyguları meselesi vardı.

"Tabii," dedi Rachel, "eğer senin duygularından emin olsaydı muhtemelen bir şeyler söylerdi."

Biraz güldüm. "Duygularımdan ben bile emin değildim ki. Bir de onu önce Cecily'nin istediği gerçeği var ortada."

Rachel başını salladı. "Bunu ben de düşündüm. Ama Philip, Cecily'yi seviyor olsaydı, hatta ona ilgi duyuyor bile olsaydı ona Londra'dayken kur yapardı. Yani bence bu endişeyi bir kenara bırakabilirsin. Asıl soru Philip'i sana açılmaya cesaretlendirmek için ne yapacağın."

Ağzım açık kaldı. "Ne mi yapacağım? Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey yapmayacağım! Philip'in benimle ilgili nasıl hissettiğini bile bilmiyorum."

Rachel kahkahalarla güldü. "Philip duygularını tüm dünyanın göreceği şekilde belli ediyor. Seni sevdiği çok açık. Ama herkesin biraz teşvik edilmeye ihtiyacı vardır ve bence senin de Philip döndüğünde ona biraz cesaret vermeye hazırlanman gerekiyor."

Ardından halinden çok memnun gülümseyerek yanımdan ayrıldı.

Ayağa kalktım ve şöminenin önünde sağa sola yürüdüm. Kafamda düşünceler delicesine bir hızla dönüyordu. Philip ile William Newmarket'ta, at yarışlarındaydılar, çapkınlıkta değil. İkisinin seyahatinden ilk söz ettiğimizde Rachel'ı nasıl

yanlış anlayabilmişim? Konuştuklarımızı kelimesi kelimesine hatırlayamıyordum ama Rachel'in neden söz ettiğini kesinlikle anladığımı düşünmüştüm.

Kelimeler ne kadar esnek şeylerdi. Rachel'in sözlerini alıp bir şekilde anlayabiliyordum, sonra başka bir açıdan bakınca ise tamamen farklı bir şekilde anlıyordum. William'ın mektubundan okuduğu bölümü dinlerken de aynısı olmuştu. Philip'in bir ata değil, bir kadına âşık olduğunu söylediğinden hiç şüphe etmemiştim.

Düşünme yetimde mi bir kusur vardı? Yoksa yanlış bir varsayım, diğerine mi yol açıyordu? Kelimeler kendi başlarına muğlak, belirsizdiler. Peki ama kelimelere güvenilmiyorsa neye güvenilirirdi ki?

Nasıl yanlış yargılara vardığımı anlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki neredeyse Rachel'la aramızda geçen konuşmanın çok önemli bir noktasını gözden geçiriyordum. Philip'in kişiliği konusunda haklı çıkmıştım. Rachel ilk başta düşündüğüm şeyi, yani Philip'in bir beyefendi olduğunu ve yaptığından şüphelendiğim şeyleri yapmadığını teyit etmişti.

Belki bir başka konuda daha haklıydım. Belki Philip'in beni arkadaş olarak bile olsa gerçekten önemseddiğini düşünmekte de haklıydım. Belki –sadece belki– eskrim odasında William'a söylediklerini yanlış yorumlamış olabilirdim.

Belki benden sorumluyken içini dökmemeyi bir onur meselesi haline getirmişti ve bana olan sorumluluğundan kurtulmak istediğini söylerken kastettiği şey buydu. Philip'in benim dışımda kimseye kur yaptığını görmediğimi fark

ettim. Cecily ya da Bayan Grace'le hiç açıkça flört etmemişti. Balodayken onu gözlemlemiştim ve başka hiçbir genç hanıma, bana gülümsediği gibi gülümsememişti. Başka birine bakarken gözlerinde hiç o alaycı pırıltı yoktu.

Başımı şaşkınlıkla salladım. Bu mümkündü. Önceki düşüncelerimde yanılmış olmam mümkündü. Şu anda yanıldığıma inanmak istiyordum ve bu sadece kendi iyiliğim için istediğim bir şey değildi. Philip'i gerçekten tanımış olduğuma inanmayı çok istiyordum. Onun olduğunu düşündüğüm kişiye âşık olmuştum ve o adamın var olduğuna inanmak istiyordum.

Kalbimle beynim ben tekrar tekrar düşünmeye dayanamaz hale gelinceye dek mücadele etti. Philip'in aşk mektubunda aşkından günbegün delirdiğini söyleyişini şimdi anlıyordum. Ben de delirmek üzereydim ve kafamı dağıtacak bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Dışarı çıktım ve ahıra gittim. Meg'in bölmesinde durdum, kaşağıyı alıp onu tımarlamaya başladım. At tımarlamak daima hoşuma gitmişti. Atın kürkünde gezinen kaşağı sesi, gövdesini ellerimin arasında hissetmek beni yatıştırıyordu.

Tekrarlayan bu hareket ve mutlak sessizlik, Rachel'ın söylediği şeyi düşünmeme fırsat verdi. Philip konusunda kesin cevaplarım yoktu. Fakat umudum vardı ve neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bekleyip kendi gözlerimle görmeyi istiyordum.

Meg'i temizlerken beynimin derinliklerindeki bir düşünce açığa çıktı. Burada tamamen istenmiyor değildim. Leydi Caroline benden hoşlanıyordu, buna emindim. Rachel

da benden hoşlanıyor gibiydi. Benimle konuşup Philip konusunda umut vermek için işini gücünü bırakmıştı. Ve Cecily sadık bir kız kardeşti. O da beni burada istiyordu.

Bunu fark etmenin verdiği sevinç çok büyüktü. Başımı Meg'in boynuna yasladım, rahatlama ve mutluluk gözyaşları yanaklarımdan sel gibi akarken burnumu çektim. Sonra kendime güldüm, başımı kaldırıp yanaklarımı sildim. Son bir haftadır bir ömre yetecek kadar ağlamıştım herhalde. Hiç tarzım olmadığı halde bir sulugöze dönüşüyordum.

"Demek sen yarış atısın," dedim Meg'i kaşağılamaya devam ederken. "Bana söylemeliydin. Bilseydim seni daha çok zorlardım. Onun siyah atını yenebilirdik."

Meg bana hafifçe kişneyerek karşılık verdi.

William ile Philip, annelerine düzenlediği baloya yeti-
şecek şekilde döneceklerini söylemişlerdi. Fakat baloya bir
gün kala ikisi de ortalarda yoktu.

O öğlen konuk odasında görevimin bilinciyle oturmuş,
nakış işliyordum. Cecily ile Louisa piyanoda birlikte bir
parça çalıyorlardı. Pencere yakınındaki yerimden arabanın
park alanına girdiğini ilk gören ben oldum. İçimden yükselen
umut ve heyecanı ele vermemeye çalıştım ama arabayı tanı-
mıştım. Betsy'yle ikimizi buraya getiren arabaydı.

Philip'in arabasıydı.

Sonuçta tam söz verdiği gibi, baloya katılmak için tam
zamanında eve dönmüştü. Titreyen elim yüzünden düzgün
olmayan bir ilmek atmıştım. Elişimi bir kenara koydum ve
sakince bir nefes aldım. Philip'e ne diyecektim? Bana olan
duygularını nereden bilecektim? Ve Rachel'in önerdiği gibi
onu teşvik etmeye nasıl cesaret edecektim?

Kapının dışından erkek sesleri duydum; derken kapı

açıldı ve William içeri girdi. Odada etrafına bakındı ve bir şeyler söyleyerek bizi selamladı. Fakat Philip'i görme isteği dengemi öyle bir bozmuştu ki onu duymadım bile.

Leydi Caroline yazı masasından başını kaldırdı, Rachel odanın öteki ucundaki kocasına doğru yürüdü gülümseyerek. Cecily ile Louisa piyano çalmayı bıraktılar. William'ın ardına bakmak için boynumu uzattım. Philip neden bu kadar gecikmişti?

Derken William, "Philip nerede?" diye sordu.

Ona bakakaldım.

"Philip mi?" dedi Leydi Caroline. "Seninle birlikte değil mi?"

William yüzünü asıp bana baktı, sonra çabucak gözlerini kaçırdı. "Hayır. Yapacak başka bir işi olduğunu söyledi. Ama şimdiye kadar dönmüştür diye tahmin ediyordum."

Birbirlerinden ayrıldıklarını hiçbirimiz bilmediğimiz için ona cevap veremedik.

William bu gizemi omuz silkerek geçiştirdi. "Yarın evde olur herhalde. Baloya yetişmeyi planladığını sanıyorum."

Philip'in yokluğunu, onun nerede ve ne yapıyor olabileceğine dair hiçbir şey söylemeden geçiştirmesi hiç tatmin edici değildi. William neden yüzünü asarak bana baktığıyla ilgili bile hiçbir açıklama yapmadı. Philip'in beni tekrar görmek istemediği için uzak durduğundan endişe ettim. Bu katlanamayacağım bir düşünceydi.

Konuk odasından çıktım ve kâhyadan Betsy'yi bulup odama göndermesini istedim. Betsy kapıyı hızla açıp içeri koştuğunda şöminenin önünde bir ileri bir geri gidip geliyordum.

"Ne oldu hanımefendi?" diye sordu nefes nefese.

“Sör Philip’in nerede olduğunu, neden kardeşiyle birlikte dönmediğini öğrenmeni istiyorum.”

Gözleri heyecan ve kararlılık karışımı bir ışıkla parladı. “Öğrenilecek bir şey varsa öğrenirim, hiç korkmayın hanımefendi!” Odadan uçarcasına çıktı.

Yarım saat bile geçmemişti ki kapı açıldı ve Betsy koşarak içeri girdi. Onun heyecanlı girişlerine alışkın olduğum için telaşa kapılmadım.

“Ne öğrendin?” diye sordum.

“Hiç kimse Sör Philip’in nereye gittiğini bilmiyor hanımefendi.” Nefesini toplamaya çalışarak konuşurken bir elini göğsüne bastırmıştı. “Arabacı onun Newmarket’tan dört gün önce ayrıldığını söyledi. Dediğine göre Sör Philip tuhaf davranıyormuş, yarışlara hiç ilgi göstermiyormuş ve iki gün sonra Bay Wyndham ona, ‘Artık bu üzüntülü haline dayanamıyorum. Git ve kızı kazan,’ demiş. Bunun üzerine Sör Philip, nereye gittiğine ya da ne yapacağına dair hiçbir şey söylemeden gitmiş.” Gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Tüm bunlar size ne düşündürüyor?”

Şaşkına dönmüş halde başımı salladım. “Hiçbir fikrim yok.” Ama bildiğim bir şey vardı. Eğer Philip birini kazancaksa o ben olmak istiyordum.

O günün ilerleyen saatlerinde eskiz defterimi alıp evden çıktım ve meyve bahçesine doğru yola koyuldum. Philip’i görmek için sabırsızlanıyordum ve diğer hanımlarla içeride bir dakika daha oturamayacaktım. Cecily’nin, Philip’in ba-

loda kendisine yapacağı evlenme teklifiyle ilgili planlarını, zamanında dönmezse bu planların nasıl mahvolacağını endişeyle anlatışını dinlemeye dayanamıyordum.

Philip'i gördüğüm zaman ne söyleyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Fakat bir sonuca varmıştım: Sırf Cecily'yi kaybetmekten korktuğum için kulvar değiştirmeyecektim. Eğer Philip gerçekten düşündüğüm gibi bir beyefendiyse --ki Rachel öyle olduğuna yemin etmişti-- Cecily onu zaten hak etmiyordu.

Sırtımı bir ağaç gövdesine yaslayıp oturarak, kalın bir daldan sarkan bir elma salkımını çiziyordum. Konuma yoğunlaştığım için çimendeki ayak seslerini fark etmemiştim. Ama birden göz ucuyla gördüğüm koyu renkli bir kaban çekti dikkatimi. Yüreğim hopladı. Philip'ti kesin. Tam söz verdiği gibi, balo için tam zamanında gelmişti. Ve beni çok iyi tanıdığı için gelip burada, meyve bahçesinde bulmuştu.

Ona ne diyecektim? O bana ne diyecekti? Çizimimi kenara bıraktım, eteğimi, sonra da saçımı düzelterek ayağa kalktım. Yanaklarımı çimdiklememe gerek yoktu, çünkü zaten içime akın eden tedirginlikle kızarmışlardı. Yakınlarda olmalıydı. Hışırtılar yaklaştı, derken ağaçların arasından belirdiğini gördüm. Kararsız bir gülümseyişle ona döndüm.

Gülümseyişim anında söndü. "Bay Beaufort," dedim sesime yansıyan hayal kırıklığıyla.

Beni eğilerek selamladı. "Bayan Daventry. Çiçeklerin arasında ne kadar güzel görünüyorsunuz."

"Burada ne işiniz var?" Kabalık etmek istememiştim ama şu anda nazik bir konuşma için sabrım yoktu.

Gülümseyerek bana yaklaştı. “Fikrinizi değiştirmeye geldim,” dedi. Beni belimden kavradı, kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Başımı geri çektim, göğsüne bastırıp ittim onu. “Beni derhal bırakın!”

Fakat ona karşı koyacak güçte değildim. Beni kendine doğru daha sertçe çekti.

“Beni dikkatli dinle,” diye fısıldadı dudaklarını yüzüme çok yakın tutarak. “Birbirimize delicesine âşığız ve beraber kaçacağız. Durum fark edildiği zaman büyükannen, baban ya da seni önemseyen kim varsa, seninle evlendiğim için sevinecekler. Sonra da servetinle mutlu mesut yaşayacağız.”

Donup kaldım. Mirasımdan haberdar mıydı? “Servet mi?” Kahkaha attım. “Servet filan yok.”

Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. “Beni aptal yerine mi koyuyorsun? Seni bekleyen kırk bin sterlinlik bir miras olduğunu çok iyi biliyorum. Sevgili dayım Bay Whittles sizin evdeyken büyükannenin bunu söylediğine kulak misafiri olmuş.”

Başımı salladım. “Resmi bir şey kararlaştırılmadı. Eğer itibarıma leke sürerseniz büyükannem bana tek kuruş vermez.”

Gülümsedi. “Bence verir. Ama itibarına leke sürmeme gerek yok. Teklifimi kabul etsen yeter. Ne kadar cazip olduğunu düşün tatlım. Seni hediyelere boğarım, istediğin her şeyi veririm, hatta beni özgür bırakman karşılığında sana özgürlük bile veririm.”

“İstediğim her şeyi benim paramla mı vereceksiniz bana?” Yüzüne karşı kahkaha attım. “Saçmalıyorsunuz.”

Elleri belimi o kadar sıkı tutuyordu ki canım yandı. “Benimle bu şekilde konuşma.”

Birden bunun bir oyun olmadığını ve ahlaksız bir adamın kollarında olduğunu fark ettim.

“Bunu yapmanıza gerek yok,” dedim kalbimin her atışında içim korkuyla dolarak. “Büyükannem size parayı bir nevi fidye olarak verir. Beni hiçbir yere götürmenize gerek yok.” Ona gülümsedim ama gözleri hâlâ sert bakıyordu.

“Ne kadar teklif ederse etsin, senin mirasından fazla olmayacağına göre bu fikri reddetmek zorundayım. Şimdi el ele tutuşacağız ve yolun aşağısında beklettiğim arabaya doğru koşacağız. Bizi gören olursa, birbirine delicesine âşık iki genç olduğumuzu düşünecekler.”

Başımı iki yana salladım. “Delisin sen. Seninle gelmeyeceğim.”

Kabanının cebine elini soktu ve altın bir şey çıkardı. Parmaklarının arasından kaydırıldı ve zincirin ucunda sallandırdı.

Nefesim kesildi. “Madalyonum!” Gördüğüm şeye bir anlam vermeye çalışırken aklımda düşünceler dönüp duruyordu. “Haydut *sen* miydin? Arabacıyı vuran adam?”

Gülümseyişi karşısında sırtımda buz gibi ürpertiler duydum.

“James’e ne yaptın? Handan neden ayrıldı?”

“Onun için endişelenme. Nereye gideceğini bana tam olarak söyledikten sonra onu bölgeyi terk edip başka bir iş bakmaya ikna ettim. Akıllı biriydi.”

O gecenin, maskeli haydudun, tabancanın, yolda kan kaybeden James’in yarattığı dehşet hızla beynime hücum et-

mişti. Dizlerimin bağı çözülmüştü, sesim titriyordu. “O gece benden ne istiyordun?”

“Hep istediğim şeyi istiyordum; bir servet. İlk girişimin pek iyi parlatılmamış olduğunu kabul ediyorum. Müm-kün olsaydı niyetim sadece seninle kaçmaktı. Ama hizmetçin bana ateş edince işin peşini bıraktım. İstedigimi elde etmenin başka yolları da varken kellemi kesinlikle tehlikeye atmaya-caktım. Kendi erdemlerimle seni evliliğe ikna edeceğimi um-muştum. Fakat sen teklifimi takdir etmeyi beceremedin. Bu yüzden işler bu noktaya geldi.”

Madalyonu tekrar cebine koydu ve başka bir şey çıkardı. “Bunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Bir tabancaydı bu. Başımı çok temkinli bir biçimde evet anlamında salladım.

Gülümsedi. “Güzel.” Tabancayı cebine geri soktu. “Peki, hadi kaçalım aşkım!”

Elimi tuttu ve meyve bahçesinin içinden koşmaya baş-ladı. Elimi kurtarmaya çalıştım ve çılgılık atmak için ağzımı açtım. Birden durdu ve elini ağzıma yapıştırıp fısıldadı: “Plana uygun hareket edersen her şey çok daha kolay olur. Arabada seni bekleyen biri var ve onun geçen sefer bana ateş eden kişi olduğunu sanıyorum. Arabacın gibi onun da canının yanmasını istemezsin, değil mi?”

Betsy elindeydi. Artık yapacağım şeylere bağlı olan sa-dece benim hayatım değildi. Dikkatle başımı hayır anlamın-da salladım.

Gülümsedi. “Mantıklı olanı seçebileceğini biliyordum.”

Tekrar elimi tuttu, bu kez direnmedim. Meyve bahçesinin hemen ötesinde, ormanın içinden geçen kısa bir yol vardı. Birkaç dakika sonra kapalı bir arabanın durduğu yola çıkmıştık. Atlar bir ağaca bağlıydı.

Bay Beaufort arabanın kapısını açtı ve başını eğerek selam verdi. "Umarım rahat bir yolculuk geçirirsin."

Birden arabanın boş olduğunu gördüm.

"Bana yalan söyledin!"

Ondan kendimi kurtarmaya çalıştım ama beni belimden yakalayıp arabaya savurdu. Bana doğru eğildi. "Yerinde olsam atlamaya çalışmazdım," dedi. "Bunu denedikleri için beyinleri taşlara yapışıp kalan kişiler çoktur."

"Bir dakika!" Kapatmakta olduğu kapıya doğru hamle yaptım. "Beni nereye götürüyorsun?" diye haykırdım.

Pencereden gülümsedi bana. Onun deli olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. "Dover'a götürüyorum sevgilim!"

O sürücü kabinine tırmanırken araba sallandı. Kendisi sürecekti, bu da imdadıma koşacak bir arabacının bile olmadığı anlamına geliyordu. Kendimi kapıya atıp hızla kolu çektim. Bozuktu. Diğer kapıyı denedim ama onun kolu bile yoktu.

Hüsrarla çılgılık atarak kapıyı yumrukladım. Bay Beaufort öyle söyleyerek, şansımı deneyecek kadar cesur olursam kaçabileceğim umudunu vererek beni kandırmıştı. Kahkahasını duyar gibi oldum. Araba sarsılmaya başladı. Çılgılıklarımı duyacak kimse olmadan, hızla uzaklara götürülüyordum.

Kaçmazsam başıma ne geleceğini anlamam uzun sürmedi. Adımın lekelenmesi, gerçekten lekelenmek kadar tahrip edici olurdu. Geceyi Bay Beaufort'la geçirirsem, bana bir şey yapsın ya da yapmasın, hiç kimse beni artık istemezdi. Bunu düşününce göğsüm korkuyla daraldı. Yumruk atarak camı kırmaya çalıştım ama kırılmadı. Bir süre sonra bitkin düşerek koltuğa yığıldım. Artık kimsenin beni kurtarmasını da kaçmayı da umut edemiyordum. Umutlarım benden uzaklaşıp giderken ağlamamak için kendimi tuttum.

Nereye gittiğimizi anlamaya çalışarak camdan dışarıyı gözlüyordum ama bu bölgeyi tanımadığım için üzerinde gittiğimiz yol bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Sanki saatlerdir yoldaydık. İki kez midem bulandı ve kahvaltımın tamamını arabanın zeminine çıkardım. Sonra perişan halde koltuğa uzandım ve burnumdan nefes almamaya çalıştım.

Araba nihayet durduğunda gökyüzü gri ve renksizdi. Bütün gün yol gitmişiz gibi hissediyordum. Bay Beaufort

arabanın kapısını açtığında eliyle ağzını ve burnunu kapatarak geri çekildi. Bu beni bir nebze olsun memnun etti.

Kalkıp kahvaltımın üstünden atlarken elbisemin eteklerini kaldırdım. Bay Beaufort dirseğimden tutup inmeme yardım etti. Ondan kaçmak için çok güçsüz ve hastaydım, ayrıca nereye koşacağımı bilmiyordum. Yine de içime çektiğim taze, tuzlu hava bir hoş geldin tesellisi gibiydi.

“İçeriye ne oldu öyle?” diye sordu.

“Beni araba tutuyor.”

Tiksinmiş görünüyordu, alnını kırıştırarak somurttu. “Peki ya gemi?”

“Daha önce hiç binmedim. Ama gemide de midem bulanır diye tahmin ediyorum.” Yüzündeki ifadeye gülecektim neredeyse.

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve beni bir hana doğru çekiştirdi. “Burada yemek yiyeceğiz. Bu işe başka kimsenin karışmasını istemiyorum ve senin de istemediğine eminim. Hatırlarsan yoluma çıkan birine ateş etmek konusunda tereddüt duymuyorum.”

Onu gayet iyi anlamıştım. Handa bana yardım edebilecek biri, bunu yaparak hayatını tehlikeye atmış olacaktı. Tıpkı James’in yaptığı gibi. Hana doğru baktım; tahta tablada “Gül ve Taç” yazıyordu. Bu ânı daha önce yaşadığıma dair tuhaf bir hisse kapıldım. Girdiğim en son hanın –James’in vurulduğu gecekinin– adı da Gül ve Taç’tı. Sık rastlanan bir han ismiydi şüphesiz ama yine de bu bana tuhaf biçimde kayda değer gelmişti.

Hana girince Bay Beaufort özel bir salon ve akşam yemeği istedi. Barın bulunduğu salonda birkaç kişi vardı ama Bay Beaufort'un kolumu sıkıca kavrayan eli, bana tehdidini hatırlattı ve dilimi tuttum. Ayrıca onunla mücadele edemeyecek kadar zayıf ve kusacak gibi hissediyordum.

Bizi buyur ettikleri küçük salon, hislerime şaşırtıcı biçimde tezat oluşturunuyordu. Parlak bir ateş çıtırdıyordu, iyi aydınlatılmış bir masa vardı, mobilyalar temiz ve hoştu.

Bay Beaufort bana bir sandalye gösterdi. "Rahatına bak lütfen."

Keşke beyefendi numarası yapmasaydı. Böylesi planını daha da dehşet verici hale getiriyordu. Söylediğine direnmeyi geçirdim aklımdan ama bu fikri hemen def ettim. Onu elimden geldiğince yatıştırmak benim için en iyisiydi. Bu yüzden masaya oturup dikkatle onu izledim. Kapıya en yakın sandalyeyi seçti, bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı.

Enfiye kutusunu açtı ve bir tutam aldı. İşi bittiğinde bana baygın gözlerle bakıp sikkın bir sesle, "Baban seni o kadar umursamıyor ki kendine bile bakamayan yaşlı, çelimsiz bir kadına terk etti. Ailende başka erkek yok. Seni koruyacak, senin için mücadele edecek kimse yok." Dudakları kıvrıldı. "Sen ideal kurbansın canını. Ve Fransa'ya gittiğimize göre, babanın seni bulması epey zaman alır diye düşünüyorum."

"Fransa mı?" dedim şaşırarak.

"Evet. Fransa. Rüzgâr döner dönmez yola çıkacağız." Buz gibi gülümsedi. "Sen güvenli biçimde benim olmadan kimsenin bizi bulmasına izin veremeyeceğimi anlarsın elbette."

Babamın Fransa’da olduğunu biliyor muydu? Oraya giderek babamın bize ulaşmasını engellediğini düşündüğüne göre bildiğinden şüpheliydim.

Kısa ve güçlü bir kahkaha attım. “Asla senin olmayacağım.”

Bakışları üzerimde gezindi. “Olacaksın, hem de sandığından daha kısa süre sonra.”

Duyduğum tiksintiyle sırtım ürperdi, korkudan nabzım hızlandı ama başımı dik tuttum. “Ben bir hanımefendiyim bayım. Mecbur kalırsam sizinle evlenmeyi kabul ederim ama bu size bana dokunma iznini vermez.” Sesim sadece birazcık titremiştii.

Gülümsedi. “Peki dokunmaya çalışırsam ne yapacaksınız? Benimle dövüşecek misin?”

“Evet.” Gözlerine cesaretle baktım.

Hafifçe güldü. Ben bile iddiamın ne kadar gülünç olduğunun farkındaydım. Benim iki katım kadardı, gücünün ise iki katımdan fazla olduğuna şüphe yoktu. Bunun ötesinde bir silahı vardı. Bu durumda zekâmla ona üstünlük sağlamak durumundaydım.

Hancı bir tepsi içinde yiyecekler ve bir sürahi şarap getirip masanın üzerine koydu. Bay Beaufort tabağına yiyeceklerden aldı ve kendine büyük bir kadeh şarap doldurdu.

“İstiyorsan çekinmeden ye lütfen.”

Yiyemezdim. Mümkün değildi. Yemek görmek bile kusak gibi olmama yetiyordu. Ama bir yandan da şüphelerini gidermek ve itaatkâr olduğuma inanmasını sağlamak istiyordum. Beni en az tiksindiren tabağı seçtim ve Bay Beaufort’u dikkatle izlerken düzenli biçimde kaşıkladım. Bay Beaufort benimle il-

gilenmiyor, tek başınaymış gibi yemeğini yiyip şarabım içiyordu. Bu iyiydi. Odaya göz gezdirmeye fırsatı veriyordu bana.

Silah olarak kullanılabilecek pek bir şey görmedim. Masa, sandalyeler ve şöminenin yanı sıra pencerenin yanında alçak bir bank ve köşede de bir yazı masası vardı. Ona vura-bileceğim kadar ağır bir şey göremiyordum, sadece sandalyeler vardı ama onlar da tutup yönlendiremeyeceğim kadar büyüktü. Manzara moral bozucuydu. Yemekte kullanmam için verilen bıçak bile işe yaramazdı, körelmiş ve küttü.

Daha yaratıcı olmak zorundaydım. Odadaki mobilyalara bir kez daha bakınca gözlerim yazı masasına takıldı. Tüym kalem, mürekkep hokkası ve küçük bir yığın halinde kâğıt gördüm. Masanın üzerinde bir yerlerde kalemin ucunu sivirtmek için bir bıçak olduğunu umdum. Kafamda bir plan şekillendi. Diğer seçeneklerimi düşündüm ve kapıdan kaçıp gitmeye çalışmak ya da Bay Beaufort'un bana istediğini yapmasına izin vermekten başka seçeneğim olmadığına karar verdim hemen.

Bunu düşünmek beni o kadar gerdi ki ellerim titredi ve çatalımı bırakmak zorunda kaldım. Birden aklıma Edenbrooke'taki ilk akşamımda Philip'in kolunda yemek odasına yürüyüşüm geldi. Bana ne demişti? "Derin bir nefes almayı dene. Rahatlamana yardımcı olur."

Bu hatıra içimi biraz olsun ferahlattı. Derin bir nefes alıp sinirlerimi gevşeterek Bay Beaufort'u izledim. İçiyordu ama pek bir şey yemiyordu. Kendine üç kadeh şarap koydu ve üçüncünün sonunda kadehi masaya beceriksizce bıraktı. Ona ürkerek gülümsedim.

“Ne kadar acıktığımı fark etmemişim. Açken düzgün düşünmek bile zorlaşıyor, öyle değil mi?”

Kaşını kaldırdı. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Ben hep böyleyimdir işte.” Gözlerimi uysalca yere indirdim. “Önceden senin gibi bir adamla evlenmenin... ne kadar büyük bir zevk olacağını düşünemedim.” Gözlerimi süzerek ona baktım ve yüzünden bir memnuniyet ifadesi geçtiğini gördüm.

“Aklım başına geliyor, öyle mi?” Kahkaha attı. “Hiçbir zaman uzun sürmez zaten.”

“Ah, buna inanırım. Tanrım, seni burada, mum ışığında izleyince...” Sesimi kısıtım.

Gözleri ilgiyle parladı. “Devam et.”

“Işığın ortaya çıkardığı güzel hatlarını hayranlıkla izliyordum; güçlü çenen, gözlerinin o...” Yere baktım ve kızarmaya çalıştım. Yüzümün ısındığını hissettim. En azından bu daima güvenilebileceğim bir yeteneğimdi.

“Durma sakın.”

“Çok utanıyorum,” dedim sessizce.

“Utanmana gerek yok,” diye dil döktü. “Yakında utanılacak hiçbir şey kalmayacak. Birbirimizle ilgili her şeyi biliyor olacağız.”

İçten içe korkuyordum ama ifademi görmemesi için başımı eğik tutuyordum. “Belki de yazsam daha iyi olacak. Aşk mektubu gibi.”

Sandalyesinde geriye yaslandı. “Eh, bu gerçekten romanlardaki gibi bir deneyim.” Bir an için beni dikkatle süzdü, ben de gerginlik içinde bekledim. “Neden olmasın? Daha

gece uzun.” Yazı masasını işaret etti.

Bay Beaufort kendine bir kadeh daha şarap koyarken masaya yürüdüm. Bacaklarım gerginlikten titriyordu. Dikkatle oturdum ve gövde mi, ne yaptığımı göremeyeceği şekilde konumlandırımdı. Yazı masasını aradım ve hayal kırıklığına uğramadım. Kalem açacağı hokkanın yanında duruyordu. Tırnağımdan uzun olmayan küçük bir bıçağı vardı ama fena halde keskindi. İşimi görmek zorundaydı.

Bir kâğıt aldım ve kalemi mürekkebe batırdım. Hızlıca yazdım.

Sevgili Philip,

Bunu asla okumayacağını umuyorum. Eğer okursan başıma korkunç bir şey gelmiş demektir. Kendimi tehlikeli bir adamın elinde buldum. Onunla mücadele etmeye kararlıyım ama bunu yapmadan önce kalbim bana bu mektubu yazıp seni sevdiğimi söylememi emretti. Bu gece bana bir şey olursa emin ellerde dursun diye, bu mektupla sana kalbimi gönderiyorum. Onu isteyip istemediğini bilmiyorum ama daima sana aitti.

Trüm sevgimle,

Marianne

Kâğıda bir iki damla gözyaşı düşüp yazdığım kelimelerden bazılarını bulanıklaştırdı. Bay Beaufort öksürdü. Aceleyle mektubu küçük bir kare halinde katladım ve üzerine *Sör Philip Wyndham, Edenbrooke, Kent* yazdım. Mektubu nereye saklayabilirdim? Elbisemin kemerine mi? Hayır, orası

Bay Beaufort'un en kolay bulacağı yerdı.

Bunu düşününce midem kalktı ve yine kusacağım diye korktum. Derin bir nefes daha aldım. Düşünmek zorundaydım. Eğilip mektubu botumun içine sıkıstırdım. Çok küçük bir rahatlama sağlamıştı bu --başarısız olmam halinde beni bekleyen şey karşısında hiçbir şey sayılmazdı-- ama yapmak zorundaydım.

Bir başka kâğıt aldım ve çabucak Philip'in verdiği dersi düşündüm. Sahici görünmesini sağlamalıydım.

Maccrati sevgilime,

İşıldayan gözlerin aklımı çelen sırlar taşıyor. Onlara bakınca seni diğer tüm erkeklerden ayıran bir güç ve kudret görebiliyorum. Sen bana baktığında, yakında sana ait olacağım düşüncesiyle kalbim adeta kanatlanıyor. Hayatımı böyle bir adamla paylaşacağım için ne kadar güçlü şeyler hissettiğimi hayal edemezsin.

"Daha bitmedi mi?" diye sordu Bay Beaufort.

"Neredeyse bitti. İlk kez yazıyorum, bilirsın." Sesim biraz titriyordu ama mektubu bitirdim.

Sana hak ettiğın her şeyi verebilmeyi umuyorum.

*Özlemle.
Marianne*

Bu kadarı yeterli olmak zorundaydı. En azından gururunu okşayacaktı. Ayağa kalktım ve ona utangaç bir ifadeyle gülümsedim.

Bana baktı. "Evet?"

Bir elimle kalem açacağını eteğimin arasına sakladım. ötekiyle de mektubu ona uzattım. Ayağa kalkıp elimden aldı.

“Ah, sen okurken yüzüne bakamam. Bu çok utanç verici olur,” dedim. “Arkana dönmen gerek.”

“Çok utangaçsın, öyle mi?” dedi yan yan bakarak.

O başını mektuba eğerken odanın öbür ucuna gittim. Kapının yakınında durdum; onu şüphelendirecek kadar yakın değilse de planım işe yararsa uzanabileceğim mesafedeydim.

Gözlerinde hevesli bir pırıltıyla bana döndü. “Her an daha çok şaşırtıyorsun beni,” dedi bana doğru gelirken. Belimi kavradı. Geri çekilmemeye çalıştım. Nefesi leş gibi kokuyordu; içtiğinin şarap değil, brendi olduğunu fark ettim. Hafifçe sağa sola sallanıyordu. Sarhoşluğunun yapacağım şeyi nasıl etkileyeceğini bilmiyordum. Yardımı olacağını umuyordum.

Bir elimi yanağına koydum, diğeriyle bıçağı kavradım. “Gözlerini kapat,” diye fısıldadım.

Gülümseyerek gözlerini kapattı. “Yeni bir oyun. Bunu senden hiç beklemezdim.”

Kendimi hazırladım, kalem açacağını boğazına dayadım ve cesaretimi toplamaya çalıştım. Yeterince cesaretim yoktu. Yapamayacaktım. Onu bu şekilde bıçaklayamazdım.

Eli belimden kalçama doğru inince geri çekildim.

“Kıpırdarsan boğazını keserim,” diye tısladım.

Gözlerini birden açıp bana şok içinde baktı. İçimdeki tüm nefretle gözlerimi ona diktim. Elini oynattı. Etine kan oturuncaya kadar bastırdım bıçağı. Sıkıttığım dişlerimin arasından, “Yaparım,” diye onu uyardım.

Ellerini üzerimden çekti, yüzü öskeyle asılmıştı.

Ceketinin cebine uzandım ve el yordamıyla tabancayı buldum. Çıkarıp bir adım geriledim, tabancayı ona doğrulttum. Elim titriyordu.

“Şimdi anlaşalım,” dedim. “Ben çıkıp gideceğim, sen de ortadan kaybolacaksın. Eğer akıllıysan planladığın gibi ülkeyi terk eder, bir daha da geri dönmezsin. Anladın mı?”

Dudak büktü. “Hem de çok iyi.”

Ani bir hareketle tabancayı elimden düşürdü. Tabanca masanın altına kaydı. Bir saniye sonra elleri omuzlarıma yapışmış, beni kendine çekiyordu.

“Güçlü olduğumu düşünüyorsun, ha?” diye fısıldadı. “Kudretli olduğumu mu düşünüyorsun? Sana gerçek gücün ne olduğunu göstereceğim. Beni aptal yerine koyarsan ne olacağını göstereceğim.”

İçimi kaplayan panik, tüm düşüncelerimi ve planlarımı bozmuştu. Ellerinin arasında kıvrılıp büküldüm ama beni daha sıkıca tutup iğrenç dudaklarını benimkilere bastırdı. Başımı yana çevirdim ve öpücüğünün tadından kurtulmak için tükürdüm.

Kahkahayı basıp yeniden üzerime atıldı.

Gülüşü paniğimi dağıttı ve bıçağın hâlâ elimde olduğunu hatırlamama yetecek kadar düzgün düşünebilmemi sağladı. Görmeden ellerine sapladım bıçağı. Küfür ederek ellerini gevşetti. Aniden dizlerimi büktüm ve ağırlığımı üzerine çökünce ellerini bıraktı. Yere düştüğümde iki ayağımla dizlerini tekmeledim. Dengesini kaybedip kapıya doğru geri geri sendelemesini sağlayacak kadar sert vurmuşum. Dizlerimin üzerine kalkıp çabucak masanın altına süründüm.

Elim sert bir şeye çarptı. Tabanca. Masanın diğer tara-

findan çıkıp ayağa kalktım ve silahı ona doğrulttum.

“Şunu bitirelim artık,” dedim.

Masanın etrafından dolanıp bana yaklaştı. Silahı ona doğru tutmaya devam ederek geri çekildim. Ellerim titremeye, içimde dalgalanan korkuyu açık etmeye başladı. Tabancayı daha sıkı tuttum.

“Dur, yoksa ateş ederim.”

Sırıttı. “Senin içinde böyle bir şey yok.”

Bir an ona inanarak duraksadım. İçimde var mıydı? Elllerinde bıçağı sapladığım yerlerin kanla kaplı olduğunu fark ettim. Kıpırmızıydı. Bir an için gözlerim karardı, hızla kırıştırdım. Derken Bay Beaufort’un bana doğru uzandığını gördüm. Birden Philip’in adımı haykırdığını duyar gibi oldum. Öyle bir irkildim ki tetiği çektim. O küçük odada çıkardığı ses kulakları sağır edecek türdendi. Kurşunun şiddetiyle geri savruldu.

Bay Beaufort kaçıp yere çömeldi, sonra tekrar ayağa kalkıp her zamankinden daha çok sıırıttı. Iskalamıştım.

Uzanıp tabancayı elimden aldı. Hemen eğildim ve bir yengeç gibi hızla masanın altına emekledim tekrar. Ayağımı yakaladı, çığlık çığlığa tekmeleyip kendimi kurtardım ve masanın kapıya yakın tarafından çıktım. Kapıyı sertçe çekip açtım ama açar açmaz büyük bir şiddetle yere devrildim.

Başım sert bir şeye çarpmıştı. Ortalık kararırken kesik kesik nefes alıp yan döndüm ve içgüdüsel olarak yerde kıvrıldım. O kadar sersemlemiştim ki etrafımda sesler yükselirken tek yapabildiğim ellerimle başımı kapatmak oldu.

Bir el, bileğimi kavradığında körcesine mücadele ettim;

gözlerimi açıp saldırganımı görmekten çok korkuyordum. Yaşadığım paniğin arasında birinin bağırdığını duydum. “Marianne! Aç gözlerini!”

İçimdeki dehşet anında kayboldu, çünkü kendiminki kadar iyi tanıdığım bir sestti bu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve çok sevdiğim o adamın yüzünü gördüm. Fakat yüzü acıyla öyle dolmuş, keder ve ıstırapla öyle kırıışmıştı ki görür görmez kalbim zincirlerinden boşandı. Hiç susmayacakmış gibi hüngür hüngür ağladım.

Çocukluğuma dönmüşüm gibi beni kucağına aldı ve geniş göğsünde sımsıkı tuttu. “Artık güvendesin canım. Benim yanımdasın.”

Beni odadan dışarı çıkarırken babamın boynuna sarılıp ağladım.

Etrafımı saran sesleri duyuyor ama bunlara bir anlam veremiyordum. Hiçbir şey anlayamayacak kadar çok ağlıyordum. Babam eğilip beni bir koltuğa oturttuğunda onu bırakmadım. Yanıma diz çöküp sırtımı sıvazlarken başımı göğsüne dayadım. Beni seviyordu. Bunu biliyordum. Gözlerindeki bakışı gördüğüm anda anlamıştım. Neden geldiğini, beni nasıl bulduğunu bilmiyordum ve şu an için umurumda da değildi. Bilmek istediğim sadece geldiği, beni bulduğu ve beni sevdiğiydi.

Yaralı olup olmadığımı, doktor isteyip istemediğimi sorduğunda başımı hayır anlamında salladım ve onu daha iyi görebilmek için gözyaşlarımı sildim. Hanın bar salonundaydık ama babamın yüzüne dikkatle bakarken diğer her şeyi görmezden geldim. Babamın saçları hatırladığımdan daha beyazdı ve gözlerinin etrafında eskisinden çok kırışıklık vardı ama sağlıklı görünüyordu.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki hangisinden başlayacağımı bilemiyordum. Fakat ben bir şey söy-

gözlerimi açıp saldırganımı görmekten çok korkuyordum. Yaşadığım paniğin arasında birinin bağırdığını duydum. “Marianne! Aç gözlerini!”

İçimdeki dehşet anında kayboldu, çünkü kendiminki kadar iyi tanıdığım bir sestti bu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve çok sevdiğim o adamın yüzünü gördüm. Fakat yüzü acıyla öyle dolmuş, keder ve ıstırapla öyle kırıışmıştı ki görür görmez kalbim zincirlerinden boşandı. Hiç susmayacakmış gibi hüngür hüngür ağladım.

Çocukluğuma dönmüşüm gibi beni kucağına aldı ve geniş göğsünde sımsıkı tuttu. “Artık güvendesin canım. Benim yanımdasın.”

Beni odadan dışarı çıkarırken babamın boynuna sarılıp ağladım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Etrafımı saran sesleri duyuyor ama bunlara bir anlam veremiyordum. Hiçbir şey anlayamayacak kadar çok ağlıyordum. Babam eğilip beni bir koltuğa oturttuğunda onu bırakmadım. Yanıma diz çöküp sırtımı sıvazlarken başımı göğsüne dayadım. Beni seviyordu. Bunu biliyordum. Gözlerindeki bakışı gördüğüm anda anlamıştım. Neden geldiğini, beni nasıl bulduğunu bilmiyordum ve şu an için umurumda da değildi. Bilmek istediğim sadece geldiği, beni bulduğu ve beni sevdiğiydi.

Yaralı olup olmadığım, doktor isteyip istemediğimi sorduğunda başımı hayır anlamında salladım ve onu daha iyi görebilmek için gözyaşlarımı sildim. Hanın bar salonundaydık ama babamın yüzüne dikkatle bakarken diğer her şeyi görmezden geldim. Babamın saçları hatırladığımdan daha beyazdı ve gözlerinin etrafında eskisinden çok kırışıklık vardı ama sağlıklı görünüyordu.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki hangisinden başlayacağımı bilemiyordum. Fakat ben bir şey söy-

lemeye fırsat bulamadan hanın kapısı açıldı ve William uzun adımlarla içeri girdi. Gözleri bana takılınca durdu.

“Onu bulmuşsunuz,” dedi sesinde apaçık bir rahatlamayla babama. “Alçak herif nerede?”

Babam küçük salonu gösterdi. “İçeride. Sör Philip her şeyle ilgileniyor.”

Sör Philip mi? *Benim* Sör Philip'im mi?

“Tek başına mı?”

Babam başını salladı. “İsrar etti.”

Bir babama, bir William'a baktım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bay Beaufort beni kaçırdığında onun ve itibarım tehlikeye düşmüştü. Bu durumda babamın onu düelloya davet etme hakkı vardı. Fakat Philip'in hayatını benim için riske atmak gibi bir sorumluluğu yoktu.

Yan odada neler olduğunu bile bile burada oturamazdım. Kadınların düello yapılan yerde işi yoktu ama yine de derhal buna son vermek üzere barın öteki tarafına geçtim ve küçük salonun kapısını açtım. Girişte donup kaldım.

Çıt çıkarmadım. Bay Beaufort sırtını şömineye dönmüş, hiç kıpırdamadan duruyordu. Philip kılıcının ucunu Bay Beaufort'un boğazına dayamıştı. Yerde bir kılıç daha gördüm. Beylerin ikisi de kapıya bakmadı. Philip son derece kontrollü görünüyordu; kılıcını Bay Beaufort'un boynuna dayamıştı ama batırmıyordu. Fakat konuşmaya başladığında sesi o kadar vahşi çıktı ki onu neredeyse tanıyamayacaktım. “Ona ne yaptığını söyle.”

“Onu artık istemeyeceğinden emin olacağım şeyler yaptım.”

“Onu daima isteyeceğim,” dedi Philip alçak, öfkeli bir sesle. “Daima! Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Bay Beaufort dudağını büktü. “O zaman neden soruyorsun?”

“Çünkü ona sorarsam söylemez. Çünkü seni delik deşik etmekten ne kadar keyif alacağımı baştan bilmek istiyorum.”

“Durun!” dedim. Ağzımdan öylece çıkıvermişti.

İki adam bana baktı. Philip’in ifadesi babaminkinin aynısıydı, görünce az kalsın yine ağlamaya başlayacaktım. Gözlerimi Bay Beaufort’a çevirdim, Philip’e bakmaya dayanamıyordum çünkü. Onlara doğru yürürken öyle bir titriyordum ki ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

“Yalancının teki o,” dedim Philip’in yanında durarak. “Beni gerçekten lekelemesine engel olmuşken adımla lekelemesine izin vermeyeceğim. Beni öpmek dışında hiçbir şey yapmadı.” Başımı dikleştirdim ve büyükannemin isteyince ne kadar kibirli görünebildiğimi düşündüm. Tıpkı onun gibi göründüğümü umuyordum. “Üstelik iyi bir öpücük bile değildi, iğrençti. Ama tek yaptığı buydu.”

Bay Beaufort’un yüzü koyu kırmızıya döndü. O anda gırtlığımı sıkmayı her şeyden çok istiyormuş gibiydi. Fakat kısa süre sonra öfkeli ifadesinin yerini yenilgi ifadesi aldı. İçimden zafer kahkahası atmak geldi ama gülmek yerine ağlamaktan korktum. Philip’e baktım.

“Delik deşik edilmeyi hak etse bile bilinçaltımda onun ölümü olsun istemiyorum. İstersen bu geceyi hatırlaması için biraz canını yak sadece.”

Philip uzun uzun bana baktı. Gözlerinde o kadar çok duygu bir aradaydı ki hepsini çözmeye kalkışamadım bile.

“Seni öptü, öyle mi?” Sesi öfkeyle dalgalandı.

Başım la onayladım. Gözleri dudaklarıma takıldı. Bastır dığı o ateşli ifade geri dönmüştü. Hırsını kontrol edemiyormuş gibi bir hali vardı. Gözlerinde o tehlikeli pırıltıyla ne kadar yakışıklı görüldüğü dikkatimden kaçmadı.

Philip, Bay Beaufort’a hiç bakmadan birden bileğini oynattı. Kılıcı o kadar hızlı hareket etti ki sadece metalin bulanık görüntüsünü, sonra da Bay Beaufort’un yüzünde beliren koyu kırmızı çizgiyi gördüm. Çenesinden dudaklarına, oradan da burnunun kenarına uzanıyordu.

Beaufort bir küfür savurdu ve gömleğinin manşetini ağzına bastırdı. Dantel anında kırmızıya boyandı.

Sebe p olduğum durum karşısında biraz afallayarak bakakaldım.

“Bu kadarı yeterli mi?” diye sordu Philip. Gözlerinde birbiriyle hâkimiyet mücadelesi veren diğer tüm şeylerin ötesinde bir hayranlık pırıltısı gördüm.

“Evet. Ülkeyi terk ettiğinden emin olur musun lütfen?”

“Olurum. İsted iğ in başka bir şey var mı?” Artık gülümsüyordu. Sanki tüm kainatı ellerimin arasında tutuyormuşum gibi, gözlerimin içine gülümsüyordu. Her şeyi açıkça görmeye çok yaklaşmış tım. Philip’in gözlerinde, gülüşünde kendine ait bir sırrı olduğunu anlamış tım. Bu sır öylesine ısı l ısı l –tıpkı suya vuran güneş ışığı gibi– parlıyordu ki gözlerim kamaşarak nefesimi tuttum.

Babamın gözlerine baktığım anda sevgisinden emin olduğum gibi, o anda bir şeyden daha emin olmuştum. Philip' in beni önemsediyğinden. Bu çok açıktı; gözlerinden, gülümseyişinin sıcaklığından, bana bakışından, beni korumak için Bay Beaufort'la kavga edişinden belliydi. Philip beni önemsiyordu. Bana âşık olup olmadığını bilmiyordum ama büyük değer verdiğim dostluğunun gerçek olduğundan emindim. Dudaklarım küçük bir gülümseyişle kıvrıldı. Evet, daha Philip'ten istediğim çok şey vardı.

Ama sadece, "Bu kadarı yeterli," dedim. "Şimdilik."

William ve Philip, Bay Beaufort'u gemisine bindirmek üzere gittiler. Hancıyla konuşup geceki olayları olduğundan farklı hatırlamasına yardımcı olacaklarını da tahmin ettim. Ayrıca ateşlediğim kurşunun yarattığı hasarın muhtemelen bir bedeli olacaktı. Tüm bunların ötesinde başım yere vurduğum için zonkluyordu. Fakat şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bar salonunda babamla birlikte oturdum ve ortamın sakinliğinden yararlanarak bazı sorularıma cevap aradım.

"Baba, İngiltere'ye döndüğün için çok mutluyum. Ama söylesene, şimdi gelmenin nedeni ne? Bir şey mi oldu? Büyükannem mi..."

"Hayır, hayır, hiçbir şey olmadı." Elimini okşadı. "Çok uzun zaman önce dönmeliydim." Derin bir nefes aldı, gözleri endişeyle kırıştı. "Bath'dan nefret ettiğin doğru mu?"

Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı kovdum. Konuşamadığım için sadece başımı sallıyordum.

“Çok üzgünüm. Sadece topluma karışma fırsatları bulabilesin diye uzak durdum. Genç insanlarla tanışabilesin, iyi bir evlilik yapma şansını yakalayabilesin diye uzak durdum. Keyfinin yerinde olduğunu ummuştum.”

Başımı omzuna yasladım. “Topluma karışmak umurumda değil. Seninle ilgilenmek istiyorum.” Artık annem olmadığına göre benim için doğru olan, evi çekip çevirmek ve babamın rahat olduğunu görmekti.

“Kalbin doğru yerde belki ama çok geçmeden fırsatlarla dolu yıllarının geçip gittiğini anlarsın. Gelecekte mutluluğu yakalama şansını kaybetmene neden olursam kendimden nefret ederim. Sör Philip söyleyene kadar böyle mutsuz olduğundan hiç haberim yoktu.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Sör Philip mi? Onun bu konuyla ne ilgisi var?”

Birkaç gün önce çıkageldi. Bana mektubunu verdi ve eve dönmen için beni geri götürmeye kararlı olduğunu söyledi. Çok ikna edici biri, değil mi? Gerçi mektubunu okuyunca ikna edilmeye ihtiyacım kalmadı tabii.”

Philip Fransa’ya mı gitmişti? Benim için? Buna inanamıyordum. “Peki ama burada olduğumu nereden öğrendin? Tehlikede olduğumu?”

“Bu çok büyük bir tesadüf oldu. Henüz gelmiştik ve bir han bulmaya çalışıyorduk. Bu sırada Bay Wyndham ve se-yisiyle yollarımız kesişti. Birileri kaçırıldığını haber verince senin peşinden gelmişler. Daha fazla açıklama için zaman yoktu. Farklı hanlara bakmak için ayrıldık.” Eliyle yüzünü

ovuşturdu. “Silah sesini, sonra da çılgılığını duyunca en kötü ihtimalin gerçekleştiğinden korktum.”

Titrek bir nefes verdi. “Seni bulduğumuzda o kadar rahatladım ki. Sana bir şey olsaydı ne yapardım ben?” Babam beni kendine doğru çekti ve saçlarımdan öptü. “Sen benim yaşama sebebimsin.”

Yaşama sebebi miydim? Taşmak üzere olan bir bardak gibi hissediyordum kendimi. Bir damla daha sevinç duysam ruhum dışarı taşacaktı.

“Her an dönebilirdim zaten, buna inan,” dedi. “İstemen yeterdi. Ve hayır Annie, annenin ölümü için seni asla suçlamadım. Asla canım. Asla.”

Başımı babamın omzuna yasladım ve gözyaşlarımla özgürce akmasına izin verdim. Kalbimi o kadar uzun süredir sıkı sıkıya kilitlemiştim ki şimdi içinden taştan hisleri durduramıyordum. Ah, ama bunlar iyileştirici hislerdi. Kalbimin her atışında, son bir yıldır olduğundan çok daha güçlü hale geldiğini hissediyordum.

William ile Philip döndüğünde babamın omzu gözyaşlarımla sırlıslıklam olmuştu ama mutluydum. İkisi her şeyi hallettiklerini, hemen handan ayrılabilceğimizi söylediler. William seyisiyle birlikte geldikleri faytonla dönecekti, Philip ise bizi Edenbrooke’a geri götürmesi için kiraladıkları bir arabada babamla bana eşlik edecekti. Onlara beni kurtardıkları için teşekkür ettiğimde, sanki bu her gün yaptıkları kahramanca şeylerden biriymiş gibi ellerini sallayarak geçiştirdiler.

Handan ayrıldığıımızda hava kararmıştı. Arabada baba-

nın yanına oturdum, Philip ise karşımızda oturuyordu. Bir an için Philip'in yanında oturuyor olmayı diledim. Ardından sadakatsizliğim için kendime kızdım ve yanımda babam olduğu için mutlu olduğuma karar verdim.

Hâlâ babamla konuşmak istediğim bir sürü şey vardı. Bay Whittles ve şiirlerinden söz ettiğimde kakhaha atacağı kesindi. Ona Fransa ile, bir yılı nasıl geçirdiğiyle ilgili soracaklarım da vardı. Ama babam çok yorgun görünüyordu. Philip'le havadan sudan konuşurken defalarca esnemişti. Birkaç dakika sonra aramızda sessizlik oldu ve babam başını koltuğuna yasladı.

Pencereden bakıp bizimle birlikte yolculuk yapan ayı seyrettim. Bir başka han, bir başka ay, bir başka araba yolculuğuydu ama bu kez her şey farklıydı. *Ben* farklıydım artık. Geri dönülmez biçimde değişmiştim. Ve bu iyi yönde bir değişimdi. Bunu kalbimin gücünden anlıyordum.

Çok geçmeden babamdan horultular yükselmeye başladı. Ben uyuyamıyordum. Zihnim o akşam öğrendiğim şeyleri düşünmekle çok meşguldü. Philip'in Bay Beaufort'a beni daima isteyeceğini söyleyişini tekrarladım aklımda. Sözleri hassas kalbime merhem damlaları gibi düşüp umudumu besledi.

Philip babamın karşısında oturuyordu ve arabanın karanlığında onu hiç göremiyordum. Fakat bakışlarını üzerimde hissediyor, uyanık olduğunu oradan biliyordum. Derken, tam da araba yolculuğunu sessizce geçireceğimizi düşünürken karanlığın içinde alçak sesle konuşmaya başladı.

"Seni incitmediğine emin misin?"

Sesi etrafımı sararken ürperdim. "Evet, eminim."

İç geçirip arkasına yaslandığını duydum. Sonra tekrar konuştu. "Neler olduğunu anlatır mısın?"

Ben de anlattım. Bay Beaufort'un evlenme teklifinden handa yazdığım aşk mektubuna, tabancayı ateşleyişime kadar her şeyi ona anlattım. Philip hepsini dinledi ama bir noktada sinirlerinin gerildiğini hissettim ve sessizce küfür ettiğini duydum.

Hikâyem bitince sessiz kaldı. Yüz ifadesini görmeye çalıştım ama boşunaydı. Karanlık üzerimizi örtmüştü. Böyle karanlıkta, sadece kelimelerle iletişim sağlayışımız, Philip'i o aşk mektubunu yazarken izlemek kadar tuhaf ve samimi bir durumdu.

Uzun bir sessizliğin ardından Philip, "Bana mirasından neden hiç söz etmedin?" diye sordu.

Bu soru beni şaşırttı. Ona geceki olayları anlatırken mirasından da söz etmiş olduğumun farkında değildim. Tereddüt içinde doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Büyükanнем bunu yapmamam için uyarmıştı beni. Hem mirası hak etmiş değilim henüz. Önce büyükanнем zarif bir hanımefendi olduğumu ispatlamam gerekiyor ve bunun olacağından da şüpheliyim." Duraksadım. "Peki fark eder miydi? Yani biliyor olsaydın?"

"Hayır," diye cevapladı çabucak ve kararlılıkla. "Ama yine de keşke bilseydim."

"Neden?"

"Seni paran için sevmeyeceğime yemin etmek için," dedi. Sesinden gülümsediğini anladım.

O gün kütüphanede birbirimize yemin edişimizin üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Hatırlayınca gülümsedim. “Geç kalmış sayılmazsın.”

Philip kıkırdadı, duyduğum zevkle sırtım ürperdi. Gü-lüşünü duymaya bayılıyordum! Sonra onu güldüren şeyin ne olduğunu anladım. Ona kur yapmıştım. Bu geceye kadar Philip’e hiç kur yapmamıştım oysa; bir kere bile.

“Sana yemin ediyorum Marianne Daventry,” diye başladı. Sesi hem sıcak hem de ciddiydi. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. “Seni paran için sevmediğime yemin ediyorum.”

İçimden bir hayret ürpertisi geçti. Üslubundaki değişikliği, sesinin derinliğini fark etmemem mümkün değildi. Beni sevdiğini mi ima etmişti? Beni seviyor muydu? Bu aşk ilanı değildi ve Philip daima acayip şekillerde kur yapıyordu. Fakat sözlerini diğer çapkın yorumlarıyla birlikte göz ardı etmeye tam hazırlanmışken aşk mektubu dersimiz sırasında bana söylediği bir şeyi hatırladım: “*Mesele gönül işleri olunca daima ciddiymdir.*”

Şu anda ciddi olabilir miydi? Rachel’in onu cesaretlendirmek konusundaki tavsiyesi geldi aklıma ve kalbim gerginlikle attı. Aşkını ilan etmesi için bir erkeği nasıl cesaretlendireceğimi bilmiyordum. Philip’in ilan edecek bir şeyi olup olmadığını bile bilmiyordum! Ya onu cesaretlendirme girişimim düşündüğüm kadar tuhaf olursa ne yapacaktım?

Babam yanımda kıpırdanıp uykusunda bir şeyler söyleyince biraz ürktüm. Bir an için onun yanımda oturduğunu unutmuştum. Böyle dikkat dağıtması Philip’le özel, önemli

bir konuşmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu hatırlatmaya yaramıştı. Babam her an uyanabilirdi. Bu yüzden iç geçirdim ve Philip'in kalbi ya da niyetleriyle ilgili bir şeyler öğrenme düşüncesini bir kenara bıraktım. Bunun için biraz daha beklemem gerekecekti.

Fakat yine de Philip'e şu anda söylemem gereken bir şey vardı. "Babamı eve getirdiğin için teşekkür ederim. Benim için ta Fransa'ya gitmen çok yüce gönüllü bir davranış." Duraksadım, sonra gülümseyerek, "Galiba artık resmi sana vermek zorundayım."

Philip hafifçe güldü. "Hayır, resimle ilgili daha iyi bir fikrim var."

Fazlasını duymak için bekledim ama gizemli bir biçimde sessiz kaldı. Philip sırlarından daima keyif alıyordu zaten.

"Öyleyse babamı neden eve getirdin?" diye sordum.

"Çünkü sen gelmesini istedin."

Çok sade bir ifadeydi ama Philip'in niyetiyle ilgili çok şey söylüyordu. İçimdeki umut daha da canlanırken gözlerimi kapayıp gülümsedim.

"Dinlenmeye çalışmalısın," dedi Philip. "Bu gece çok şey atlattın. Seni uykusuz bırakmayayım."

Çok yorgundum ve kalbim daha fazla konuşamayacak kadar hassaslaşmıştı. Ben de başımı cama yasladım ve atlar ay ışığıyla aydınlanmış bir dünyada bizi taşıırken kendimi umutlara bıraktım.

Sonunda Edenbrooke'a vardığımızda yorgunluktan sersemlemiş halde, sendeleyerek yukarı çıktım. Kendimi yatağa attığımda gece gökyüzü, şafağa doğru aydınlanmaya başlıyordu. Üstümü değiştirmeye, hatta botlarımı çıkarmaya bile yeltenmedim.

Saatler sonra Betsy'nin beni sarsmadan uyandırmaya çalışan sesiyle kendime geldim. Odada dolanıyor, elindeki tepside duran sıcak çikolata fincanımı tıngırdatıyor, mobilyalara çarpıyor, ısıklık çalıyordu. Hâlâ yorgundum ama onu başımdan atmanın mümkün olmadığını anlamıştım. Pence-reye, radan içeri süzülen öğlen güneşine yüzümü döndüm.

Betsy kımıldandığını gördü; tepsiyi elinden bırakmaya çalışırken neredeyse üzerime düşürecekti. "Dün neler olduğunu öğrenmek için çok sabırsızlanıyorum! Bay Clumpett koşturarak gelip kaçırıldığınızı haber verdiğinde yaşanan kargaşaya inanamazsınız."

Yatakta doğrulup sıcak çikolata fincanına uzandım. "Bay Clumpett mi? O nereden öğrenmiş?"

“Ormanda böcek ararken bağırsıkları duyup bir adamın sizi arabaya sürüklediğini görmüş. Peşinizden koşmaya çalışmış ama bir ağaç köküne takılıp bileğini burkmuş. Yine de Bay Beaufort’un Dover hakkında bir şeyler söylediğini duyabilmiş. Bay Clumpett’in incinmiş bileğiyle eve doğru sürünerek gelip Bay Wyndham’a olanları anlatması yarım saati bulmuş. Ne kadar heyecanlı bir an olduğunu tarif etmem mümkün değil! Leydi Caroline, Bay Wyndham’a düello kılıçlarını yanında götürmesi için verdiğinde neredeyse bayılacaktım. Şimdi neler olduğunu öğrenmeliyim, yoksa meraktan ölürüm!”

Ona Bay Beaufort’un elma bahçesine gelişinden Philip’le düello yapmalarına kadar her şeyi anlattım.

“Sizin için düello mu yaptı?” Ellerini kenetledi. “Bu inanılmaz romantik değil miydi peki?”

Onu romantik hayallerinden vazgeçirmem gerektiğini düşünüyordum ama içimde kısa bir mücadelenin ardından pes ederek gülümsedim. “Evet,” dedim. “Romantikti.”

Betsy ciyakladı. “Biliyordum. Sizin için uygun kişi olduğunu biliyordum. Bayan Cecily hakkında söyledikleriniz umurumda değil; Sör Philip’in sevdiği sizsiniz ve bu da bir leydinin hizmetçisi olacağım anlamına geliyor.” Az sonra mutluluktan uçacak gibiydi. Onu durdurmalıydım.

“Betsy, Sör Philip’le aramızda hiçbir şey olmadı. O yüzden burayla ilgili gelecek planları yapmaya başlama.”

Elini sallayarak geçiştirdi beni. “Henüz hiçbir şey ol-

madı. Ama olacak. Buna eminim. Ah, bu akşamki baloda o kadar güzel görünmenizi sağlayacağım ki kendini daha fazla tutamayacak.”

Hislerim gerginlikle heyecan, umutla şüphe arasında gidip geliyordu. Betsy’ye katılmamam mümkün değildi. Bu gece bir şeyler olacaktı. Bunu hissediyordum. Betsy’den banyomu hazırlamasını istedim, sonra da kalkıp vücudumu esnettim. Botlarımın yatağın yanında olduğunu fark ettim ama çıkardığımı hatırlamıyordum.

“Betsy, botlarımı sen mi çıkardın?” diye sordum suyun birazdan hazır olacağını söylemeye geldiğinde.

“Evet, bu sabah erkenden sizi kontrol etmeye gelmiştim. Onları çıkarırsam daha rahat edersiniz diye düşündüm.”

Botlara bakarken aklımdan bir şeyler geçer gibi oldu. Sanki onlarla ilgili hatırlamam gereken bir şey vardı sanki. Bulduğumda iç geçirdim. Dün gece handayken Philip’e yazdığım mektup. Botlara uzanıp onları ters çevirdim. Hiçbir şey yoktu.

“Botları çıkarırken bir kâğıt parçası buldun mu?” diye sordum.

“Sör Philip’e yazılmış mektubu mu soruyorsunuz? Evet, gördüm.”

İçimi endişe kapladı. “Ne yaptın peki?”

“Şuraya, masanızın üzerine koydum.”

Oraya koyduğu tepsiyi kaldırdı ama altında mektup filan

yoktu. Her yeri aradım, tepsinin arka yüzüne, yatağın altına, hatta içine bile baktım. Mektuptan eser yoktu.

“Onu bulmamız gerek Betsy!” diye bağırdım büyük bir panikle. Mektubum bir ilanıaştı ve Philip okursa her şey mahvolurdu. Bir kadın asla erkekten önce duygularını açıklamazdı. Asla! Ya bana evlilik teklif etmeye niyeti yoksa, mektubumu okuyup buna mecbur hissederse ne olacaktı? Dün gece arabada bana yemin ederken niyeti sadece kur yapmaksa ne olacaktı? Başımı ellerimin arasına alıp yere yığıldım ve utançla inledim. Mektubu okursa bunu asla atlatamazdım. Asla.

Kapının vurulduğunu duydum. Bir anda Cecily içeri koşup üzerime atıldı.

“Ah, iyisin! Senin için çok endişelendim!” Bana sıkıca sarıldı, ardından geri çekilip omuzlarımdan tuttu beni. “Seni incitti mi?”

Başımı hayır anlamında sallayıp gülümsemeye çalıştım. “Hayır, iyiyim.” Mektubu Cecily de bilmemeliydi. Kendimi sevdiği adamın kollarına atarak ona bile bile ihanet edeceğimi düşünmemeliydi.

“Buna inanamıyorum,” dedi. “İçinde bulunduğun tehlikeyi düşününce! Seni asla yalnız bırakmamam gerekirdi. Çok korkmuş olmalısın! Bana her şeyi anlatacaksın.” Elimden tutup beni kaldırdı. İtiraz kabul etmeyeceği belliydi.

Yatağıma oturduk. Ben olup biten hemen her şeyi anlatırken Cecily gözlerini kocaman açarak dinledi. Birkaç önemli

ayrıntıyı atlamıştım; Philip'in Bay Beaufort'a beni daima isteyeceğini söylediğini mesela. O sözleri kutsal bir hazine gibi kalbimde tuttum.

Cecily kaçırılmamdan sorumlu hissettiğini ısrarla tekrarladı ve iyi bir kardeş olacağına, beni bir daha asla yalnız bırakmayacağına yemin etti.

Hem çok mutlu hem de çok suçlu hissediyordum kendimi. Evlenmeyi umduğu adama âşık olduğum, Cecily'nin aklının ucundan bile geçmezdi.

Betsy saçımı son haline getirip artık baloya hazır olduğumu söylediğinde gerginlikten ölüyordum. Mektup ortaya çıkmamıştı, Betsy diğer hizmetçilere de sormuştu ama gören yoktu. Mektubun yanlış ellere geçtiğini düşündükçe utançla kızarıyordum. Doğru ellere geçtiğini düşününce de.

Kalkıp aynada kendime baktım. Utancım ve gerginliğim sağ olsun, yanaklarım kırmızıydı. Beyaz şifon elbisemin ön kısmında elimi gezdirdim. Betsy bahçeden minik beyaz güller kesmiş, buklelerimin arasına sıkıştırmıştı. Derin bir nefes alıp kapıya ve bu önemli akşama doğru ilerledim.

Merdivenin başında durup aşağıdaki manzaraya göz gezdirdim. Babam girişte durmuş, Leydi Caroline'le konuşuyordu. Louisa ile Cecily el ele tutuşmuş, fısıldaşıyorlardı. Bay ve Bayan Clumpett, William'm yakınında durmuşlardı.

hararetli bir şeyler konuşuyor gibilerdi. Bay Clumpett'in hareketlerinden anladığım kadarıyla kuşlarla ilgiliydi. Bay Clumpett'in elinde baston olduğunu fark ettim ama keyfi yerinde gibiydi. Ve diğerlerinden uzakta, konuk odasının kapısının önünde Rachel ile Philip dikiliyordu.

Rachel ona alçak sesle bir şeyler anlatıyordu herhalde, Philip dikkatle dinliyormuş gibi başını yana eğmişti çünkü. Rachel yukarı bakıp beni gördü ve Philip'e bir şey daha söyledi. Philip dönünce göz göze geldik. Hiçbir adamın bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu. Merdivene yürüdü, yukarı bakıp bana gülümsedi. Gece başlamıştı.

Philip'in ilgisi beni o kadar germişti ki kayıp merdivenden yuvarlanmamak için korkuluklara sıkıca tutundum. Ben basamakları inerken Philip gözlerini benden hiç ayırmadı.

Son basamağa geldiğimde elini bana uzattı. Elimini eline koydum. "Buna ihtimal vermemiştim ama," dedi alçak sesle, "bu gece her zamankinden daha güzel görünüyorsun."

Yüreğim hopladı. "Teşekkür ederim," dedim nefesim kesilerek.

Şaşkın bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "*Teşekkür ederim* mi? İltifatları kabul etmeyi mi öğrendin Marianne?"

Gülme isteğimi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. Kendimle biraz gururlanarak, "Sanırım öğrendim," dedim.

Philip hâlâ tutmakta olduğu elime baktı ve gizli bir şeyler düşünmüş gibi gülümsedi. Ardından başını eğip dudak-

larını elime değdirdi. Kolumdan kalbime doğru bir şok dalgası yayıldı ve nabzım hızlandı.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diye mırıldandı beni süzerek bakıp.

Ah. Bu bakışı daha önce görmüştüm; geçen balonun olduğu gece. Bu Philip’in benimle dans ederken takındığı, için için yanan, kararlı ifadesiydi. Tüm duvarlarımı yıkan bakıştı. Dizlerimin beni taşımayacağından korkarak boştaki elimle korkuluğu kavradım.

Tam bu sırada babam bize doğru geldi ve beni güçsüz dizlerim yüzünden Philip’in ayaklarının dibine yığılma rezilliğinden kurtardı.

Philip elimi bırakıp kenara çekilirken babam, “Çok güzel görünüyorsun tatlım,” dedi.

Babamın araya girmesine memnun olmuştum; böylece düzgün düşünebilmeye başlamış, bana ait son derece utanç verici bir mektubun hâlâ kayıp olduğunu hatırlamıştım çünkü. Betsy aramaya devam edeceğine ve bulur bulmaz beni bilgilendireceğine söz vermişti. Birileri okumadan ya da –Tanrı korusun– yerine ulaştırılmadan önce bulmasını umuyordum.

İnsanlar gelmeye başladığında girişte Cecily’yle yan yana durduk. Balo bizim şerefimize düzenlendiği için Philip ve Leydi Caroline’le birlikte misafirleri karşıladık. Cecily mum ışığında parlayan altın saçlarıyla bir melek gibiydi. Elimi sıktı ve mavi

gözlerinde bir heyecan pırıltısıyla bana gülümsedi.

Kafam mektupla meşgul olduğu için giriş koridorundan içeri akan misafirlere dikkatimi veremiyordum. Yine de Bay Kellet'i fark ettim, çünkü bana yapmacık bir ifadeyle gülümseyen tek kişi oydu. Cecily'nin elini öptü ve kulağına bir şey söyledi. Bunun üzerine Cecily kızarıp kıkırdadı. Ona ayıplayarak baktım ama fark etmişe benzemiyordu.

"Bay Kellet sana ne dedi?" diye sordum.

Çaktırmadan güldü. "Bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bay Kellet'in öpüşmesiyle ilgili söylediklerini hatırlayınca ona hak verdim.

Bana yan yan baktı. "Sör Philip bu gece çok yakışıklı görünüyor, değil mi?"

"Şüphesiz." Sesimin umursamaz çıkmasına çalıştım ama yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Cecily dikkat ederse, yüzümdeki kızarıklık beni kesin ele verecekti. "Onunla ilk önce sen dans etmek istersin sanıyorum."

"Hayır, bence sen etmelisin."

Ona hayretle baktım. "Bu gece için bir planın olduğunu sanıyordum."

Gizli gülümseyişi yine belirdi. "Evet, var."

Birden müzisyenler hazırlık yapmaya başladığını ve Leydi Caroline'in balo salonuna geçme vaktimizin geldiğini söylediğini fark ettim.

Balo salonu kalabalık ve gürültülüydü. Philip'le yerel

dansı yaparken tek kelime konuşmadım. İyi ki de öyle oldu, çünkü kayıp mektup için endişelenmekle öylesine meşguldüm ki dikkatimi konuşmamıza vermem çok zor olacaktı.

Önümüzde sıralanmış çiftlere bakınca Cecily'nin Bay Kellet'le dans ettiğini gördüm. Son derece iyi vakit geçiriyor gibiydi. Dans sona erdiğinde Philip beni selamlayıp gitti ve ben elimi istemeyerek bir sonraki eşime verdim. Balo boyunca Philip'in başka hanımlarla dans ettiğini gördüm. Miss Grace'le dans etti ve bu sırada Bayan Fairhurst kızını kenardan şahin gibi, hevesli gözlerle izledi. Az sonra Philip hürmetkâr bir evlat gibi annesiyle dans etti. Ve çok geçmeden de Cecily'yle dans etmeye başladı.

Müziyenler ara verince misafirlerden bazıları Fransız kapılardan geçerek sıcak balo salonundan serin verandaya çıktılar. Salonun öbür ucundan Cecily ile Philip'i izledim. Birbirlerine yakın duruyorlardı; Cecily kulağına bir şeyler fısıldarken Philip başını eğmişti. Philip'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Cecily'nin ona ne söylediğini merak ettim. Derken Cecily bir şey daha fısıldadı, Philip de ona kolunu uzattı. Beraber balo salonundan çıktılar ama verandadaki diğer çiftlerin yanına gitmediler.

İçimde yükselen bir kıskançlıkla Cecily'nin onu nereye götürdüğünü, ne yapacağını merak ettim. Önceden Cecily'ye duyduğum iyi hisleri tamamen unutmuştum. Gözlerini oymak istiyordum.

Biri omzuma hafifçe vurdu. Dönüp Louisa'yı görünce şaşırdım.

"Seninle konuşmam gerek," dedi.

Daha önce hiç benimle konuşmak istememişti. "Ne konuda?"

"Gel benimle."

Onu takip ederek misafir kalabalığının arasından geçtim ve salondan çıktık. Beni dirseğimden tutup kütüphaneye giden koridora çekti. Ortalık sessizdi. Louisa kütüphanenin kapısında durup bana döndü.

"Mektubu biliyorum," dedi. "Philip'e yazdığın mektup."

Kalbim yerinden hopladı. Hayır. Hayır, hayır, hayır. "Ne demek istediğini bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Gözlerini devirdi. "Evet, biliyorsun."

Louisa'yla hiçbir zaman arkadaş olmamıştık. O Cecily'nin arkadaşıydı ve belli ki Cecily'yi kardeş olarak isteyecek kişi de oydu, ben değil.

"Ciddi olup olmadığını bilmek istiyorum," dedi. "Philip'e karşı gerçekten böyle mi hissediyorsun? Yoksa çaresiz bir durumda olduğun için mi yazdın bunları?"

Yüzüm alev almıştı sanki. Boğulduğumu hissediyordum. "Ciddi olup olmamamı neden önemsiyorsun?"

Bana daha da yaklaştı. "Çünkü ağabeyimi önemsiyorum. Ve kendisi şu anda kütüphanede mektubunu okuyor. Eğer ciddi değilsen bana şimdi, onun kalbi kırılmadan önce söylersen iyi edersin."

Kalbim her an duracakmış gibi tehditkâr biçimde atarken Louisa'ya dehşetle baktım. "Okuyor mu dedin? Şu anda mı?" Paniğe kapılmışım. Kaçıp gitmek istiyordum. O mektupta aşkımı ilan etmişim ama Philip'in de bana karşı bu şekilde hissettiğine dair bir güvencem yoktu. Çok ileri gitmişim—bu kadarı görülmemişti—ve utançtan ölecektim.

Louisa'nın dudakları bir gülüşle yukarı kıvrıldı. "Ciddiydin."

Kütüphanenin kapısını vurdu. Cecily açtı ve gülümseyerek kapıda dikildi. "İşte geldin." Elimi tutup beni içeri çekti, sonra da dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

İçerisi şöminede yanan zayıf ateşin ışığı ve odanın öbür ucundaki büyük pencereden sızan ay ışığı dışında karanlıktı. Philip ateşin yanında dikiliyordu, bir omzunu şömine rafına dayamış, başını elindeki kâğıda eğmişti. Kapı kapanınca başını kaldırdı ama ortalık, yüz ifadesini göremeyeceğim kadar karanlıktı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki tenimden dışarı fırlamasın diye elimi göğsüme bastırdım.

Philip elinde o rezil mektupla loş odanın karşı tarafından bana bakıyordu. Kıpırdamıyor, bir şey söylemiyordu. İkimiz de bir uçuşumun kenarında durur gibi öylece duruyorduk ve ben kıpırdarsam cehenneme mi düşeceğim, cennete mi yükseleceğim bilmiyordum.

Nihayet Philip konuştu. "Yazdıklarında ciddi misin?"

Yüreğim ağzımdaydı. Bir şeyle hiçbir şey arasında duruyordum. İki şekilde de cevap verebilirdim. Ama kalbim aylardır olduğundan daha güçlüydü ve umut etmem, inanmam, şansımı denemem için bana yalvarıyordu. Ben de Philip'e doğru –*bir* şeye doğru– bir adım attım ve, “Evet,” diye fısıldadım.

Philip hareket edince ateşin ışığı kısa bir an için yüzünü aydınlattı ve her şeyi gördüm. William'la eskrim yapışını izlediğim gün ne kadar hırslı görüldüğüne şaşırıyordum; kontrolden çıkmış ateş gibiydi. Şimdi, ateşin ışığında o kontrolün sağlandığını görüyordum.

Yanıma yürüdü ve beni omuzlarımdan tuttu. Üç adımda sırtımı bir kitaplığa dayadı. Ben nefesimi tutmaktan başka hiçbir şey yapamadan yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Daha önce gerçek anlamda öpülmemiştim. Ama Philip'in öpüşünün tek kelimeyle muhteşem olduğunu anlamak için tecrübeye ihtiyacım yoktu. Dudakları sağlam ve ısrarcı, nazik ve şefkatliydi. Parmakları saçlarımda gezinerek başımı beni öpüş şekline göre tam istediği şekilde bir sağa, bir sola çevirdi; ta ki ben kollarında titremeye başlایncaya kadar.

Derken sonunda anladım ki Philip beni öpüyordu –*Philip beni öpüyordu!*– ve ben bu konuda hiçbir şey yapmıyordum. Çabucak durumu toparlayarak ellerimi göğsünde, omuzlarının üzerinde gezdirmeye, parmaklarımı saçlarına gömmeye başladım. Kolları beni sarıp kendine çekiyor, paha biçilmez bir şey-

mişim gibi tutuyordu beni. Sarılışıyla alev alıyor, titriyordum.

Derken öpüşünün daha ileri gidemeyeceğine tam emin olduğum sırada Philip yavaşladı, yumuşadı ve can yakacak kadar şefkatli bir hal aldı. Nezaketi içimi öyle bir titretti ki tamamen kendimi kaybettim. Kalbimin kapıları ardına kadar açıldı ve yanaklarımdan sel gibi yaşlar akmaya başladı. Göz-yaşlarımdan tuzunu Philip'in dudaklarından tattım.

Benden ayrıldı ama sadece alnını alnıma dayayacak kadar. O da benim gibi soluk soluğaydı ve gömleğinin altında kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordum. Dudaklarım küçük bir gülüşle kıvrıldı.

“Nasıl anlamazsın?” Sesi boğuktu ve biraz da titrekti. “Seni hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğimi nasıl anlamazsın?”

Başımı şaşkınlıkla salladım. Bu kadar inanılır gibi değildi.

“Cecily dururken beni sevmen,” dedim, “çok olağanüstü geldi. Sonra da... Eskrim odasında William’a benden kurtulmak için her şeyi yapacağını söylediğini duydum...”

Philip inledi ve geri çekilip gözlerimin içine baktı. “Balo gecesi o kadar sinirli olmanın nedeni bu muydu?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Evimden gitmeni, kardeşinden uzaklaşmanı ve onurumun koyduğu sınırların dışına çıkmanı istemiştin; ama asla senden kurtulmayı istemedim,” dedi.

“Peşinden gelecektim –nereye gidersen git, gelecektim--

ve seni kazanmaya çalışacaktım çünkü buradayken bunu yapamıyordum. Ama sonra yardımcın babana yazdığın mektubu bana verdi. Ben de en iyi çözümün, peşinden senin evine gelmek olduğunu düşündüm. Hiç ummuyordum...” Başını benimkine doğru eğdi ve kendini tutamıyormuş gibi tekrar öptü beni. “Seni zaten kazanmış olduğumu hiç ummuyordum sevgilim.”

“Bundan nasıl şüphe edersin?” diye sordum. Philip’e âşık olmamam mümkün değildi.

“Çok basit! Ne zaman sana kur yapsam ya kaşlarını çat-tın, ya kahkaha attın, ya kaçıp gittin. Ya da beni sadece arkadaş olarak gördüğünü söyledin.”

Mahcup gülümsedim. Tam olarak öyle yapmıştım. Ona açıklayacağım çok şey vardı; kalbim, korkularım, Cecily’ye sadakatim hakkında. Şimdilik sadece, “Kafam çok karışık ve gözlerim kör olmuştu sanırım,” dedim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “O halde dinle, benim kör, inatçı, *sevgili* arkadaşım. Tanıştığımız gece o saçma şarkıyı söyleyip gülmememi istediğinde kalbimi çaldın. Ve o zamandan beri seninle geçirdiğim her dakika benden bir şeyler daha çaldın. Ta ki artık seni yanımda bulamayınca ya kadar...” Durup nefes aldı. “Yanımda olmadığın zaman elimde hasretinden başka hiçbir şey kalmıyor.”

Kalbim tüm benliğimi ele geçirecekmiş gibi büyüdükçe büyüdü. Cennete gelmiştim. Cennetti bu.

“Sana söylemeye çalıştım,” dedi. “Pek çok kez epey yaklaştım. Hatta o aşk mektubunu da senin için olduğunu anlayacağını umarak yazdım.”

Yazdığı o güzel sözleri düşündüm, yırtıp attığım sözleri. “Bana o aşk mektubunu yeniden yazar mısın?”

Beni kendine doğru çekti. “Yazarım. Sana onlarca aşk mektubu yazarım, istersen yüzlerce.”

“İsterim. İstiyorum.” Philip’ten alabileceğim her şeyi istiyordum. Fakat bu gerçek olamayacak kadar muhteşem bir durumdu. Şimdi bile, Philip’in samimiyetine bunca kanıtım varken, seçebileceği tüm o hanımların arasından neden bana âşık olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Peki beni istediğine emin misin?” diye sordum. “Ben zarif ya da becerikli biri değilim, hep utanç verici şeyler yapıyorum...”

Beni susturdu. “Sen kendini bilmiyorsun ama ben biliyorum, sana ne olduğunu söyleyeyim Marianne Daventry.” Elinden gelse sözlerini kalbime yazacakmış gibi dikkatle gözlerime baktı. “Sen akıllı, eğlenceli ve çok hoş biçimde sürprizlerle dolusun. Cesur, merhametli ve özverilisin. Ve haddinden fazla tatlısın. Seni her şeyinle, tam da olduğun gibi istiyorum.” Durup soluklandı. “Sen de beni istersen.”

O anda bana bir şeyler oldu. Şüphe kovulmuş, umut hakikat olmuştu. İçim dolup taşı ve kendimi aynı anda hem gülüp hem ağlarken buldum.

Kendimi tamamen salmıştım ama Philip bunda sakınca görmüyordu. Gözyaşlarımı silip beni öptü, bir daha öptü, kulağıma tekrarlayamayacağım kadar olağanüstü şeyler fısıldadı. Ta ki harika bir görünüşü olmayan, yüzü çillerle kaplı, kendi etrafında dönüp durmak isteyen bir kıza, bana, Marianne Daventry'ye delicesine âşık olduğuna hiç şüphem kalmayana kadar. Kendime uygun eşi bulduğumu işte o zaman anladım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Çok sonra Philip'in kollarından ayrılıp Betsy'ye bozduğum saçımı düzelttirdim ve verandada Cecily'yi buldum. Ona doğru yürürken bana gülümsüyordu.

"Mektubunu okuduğum için kusura bakmamışsındır umarım," dedi. "Bu sabah sen uyurken odana geldiğimde masanın üzerinde gördüm. İtiraf etmeliyim ki merakıma yenildim."

"Olayların böyle sonuçlandığını düşününce kusura bakmıyorum."

Elimi tuttu. "Çok mutlu olduğumu umuyorum."

"Öyleyim," dedim gülüşümü saklayamadan iç geçirerek. Bir güzel öpülmüş olduğumu anlayıp anlamadığını merak ettim. "Ama Cecily, eğer bu senin mutluluğuna mal olduysa üzülürüm."

Elini havada salladı. "Benim aralarında tercih yapabileceğim bir sürü varlıklı beyefendi var. Ve dürüst olmam gerekirse Philip'in benimle ilgilenmediğini biliyordum. Bunu gelir

gelmez anladım. Karşısındaki adam başka birine âşıkça, kadının yapacağı hiçbir plan işe yaramaz. Fakat anlamadığım şey senin hislerindi.” Bana ciddiyetle baktı. “Neden söylemedin?”

Omuz silktim. “Ona âşık olduğunu söylemiştin.”

“Evet, söyledim. Ama senin duygularının farkına varmadığıma göre çok bencilce davranmış olmalıyım. Hak ettiğin gibi bir kız kardeş olmadığım için üzgünüm.” Elimini tuttu.

Sessizce durup balo salonunun pencerelerinden süzülen müzik parçalarını dinledik. İkiz kız kardeşimle geçirdiğim, masal gibi çocukluğumu düşündüm. Evvel zaman içinde çocuk sahibi olmayı çok isteyen bir çiftin ikiz kızları varmış. Kızlar adamlarla kadın için güneş ve ay gibiymiş. Ben ay olarak hayatımı Cecily’nin ışığını yansıtıp onun parlamasına izin vererek geçir-miştim. Fakat burada, Philip’in yanında ben güneştim. Hayatımın geri kalanına daha iyi bir başlangıç hayal edemiyordum.

“Umarım daima yakın oluruz,” dedim annemle Leydi Caroline’i düşünerek.

“Tabii ki olacağız.” Beni kendine çekip kucakladı. O çekilene kadar sarıldım ona. Omzumun üzerinden arkaya doğru bakarken, “Konuşmam gereken biri var,” dedi.

Arkamı dönünce verandanın kenarında dikilen Bay Kellet’i gördüm. “Ona ne söyleyeceksin?”

Dudağını ısırdı. “Emin değilim. Ama biraz uzun sürebilir.”

Yürüyüp gitmeden önce bana muzipçe gülümsedi. Bay Kellet evin köşesini dönüp kayboldu, Cecily de onu takip etti.

Ertesi sabah kahvaltı için yemek odasına en son giren ben oldum. Girdiğimde Philip, William ve babam ayağa kalktı. Philip'in gözlerinde öyle sıcak bir ilgi ifadesi vardı ki diğer herkes bunu gördüğü için kızardım.

Oturunca masadaki herkesin gözlerini bana diktiğini fark ettim. Rachel birden, "Ah, ikiniz sonunda her şeyi çözdünüz mü? Çok şükür! Artık hepimiz açıkça konuşabiliriz."

Philip kıkırdadı, bense daha çok kızardım. Leydi Caroline'den Philip'in arkasında dikilen uşağa kadar odadaki herkes gülümsedi. Louisa'nın gülümseyişi diğerlerininkinden daha kararsızdı ama ondan küçük de olsa bir arkadaşlık işareti gördüğüme sevinmiştim. Cecily başka bir yerde, Bay Kellet'in kollarında değil, orada olduğu için de mutluydum. Bay Kellet'in Cecily ile kaçtığını duysam şaşırırmazdım ama belli ki Cecily bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

Herkes tebriklerini sundu ve Rachel ile Leydi Caroline görkemli düğünün planlanması meselesini konuşmaya başladılar. Masanın karşısından bana gülümserken çok mutlu görünen babama bakınca Philip'in onunla çoktan konuşmuş olduğunu anladım. Evimle buranın arasında sadece bir ilçe vardı ve bu da babamla birbirimizi dilediğimiz sıklıkta ziyaret edebileceğimiz anlamına geliyordu. Cecily de Londra'daki kuzenimiz Edith'in yanına dönüp eğlenceli kent hayatının tadını çıkarırdı.

Yanımda bir uşak belirdi, elindeki gümüş tepside bir mektup vardı. Büyükannemden gelmişti. Açıp kahvaltı tabağımın üzerinde okumaya başladım.

Sevgili Marianne,

Küçük ahmak. Seni Edenbrooke tabii ki ben gönderdim. Üzür bekleyeceğine bana teşekkür etmelisin. Zengin bir kadın varis, kendisini koruyacak bir erkeğe ihtiyaç duyar. Baban uzak-tayken koruma altında olduğundan başka türlü nasıl emin olacaktım? İşin aslından şüphelenirsen gitmeyeceğini bildiğim için bunu senden sakladım. Aptal kız. Sör Philip orada bulunduğu süre boyunca seni koruma görevini üstlenmeye istekli olduğu için şanslısın.

Bu arada Leydi Caroline'den öğrendiğime göre Sör Philip sana abayı yakmış. Bir çiftçi çocuğu gibi ortalıkta delice koşturmana aldırış etmiyor olmalı. Büyüksesine hayırlı bir eş bulduğuna göre, zarif bir genç hanımefendi olsan da olmasan da sanırım mirasını sana bırakacağım. Sör Philip'le tanışmak için sabırsızlanıyorum, hatta evlendiğini görmek için Edenbrooke'a bile gelebilirim.

*İçten dileklerle,
Büyükannen*

Not: Whittles Amelia'ya evlenme teklif etti, o da kabul etti. Bu işte senin parmağın olduğunu tahmin ediyorum.

Rahatlayarak iç geçirdim. Burnumu sokmam işe yaramıştı. Ve büyükannemin Philip'in görevi kabul ettiği konusunda yazdıklarını düşününce birden aklıma bir şey geldi. Philip'in masanın karşısında oturan teyzesi ve eniştesine baktım. Bay Clumpett tabağına bir kitap dayamıştı, Bayan Clumpett ise balonun ne kadar başarılı olduğundan söz eden Leydi Caroline'e gülümsüyordu.

Philip'e döndüm. "William'le sen burada yokken Bay Clumpett'ten bana göz kulak olmasını mı istedin?"

"Evet. Neden sordun?"

Gülümsedim. "Düzensiz kütüphanenden yana çok dertli biliyorsun. Bayan Clumpett de kuşlarını özlüyor."

Philip kahkaha attı. "Eh, artık evlerine dönüp kendi kütüphanelerine ve kuşlarına kavuşmakta özgürler. Yokluğumda seni böyle iyi koruduğu için teşekkür etmek üzere Hindistan konulu kitaplar bulup enişteme göndermeliyim. O gün ormanda dolaıyor olmasaydı yaşanacakları düşünemiyorum."

Benim için tüm yaptıklarına teşekkür etmeyi kendime hatırlatarak tekrar Clumpett'lere baktım. İkisi de çok şey yapmıştı.

Büyükannemin mektubunu bir daha okudum ve hayatta her anlamda mutlu olmak için hiçbir şeyi değiştirmem gerekmediğini derin bir mutlulukla fark ettim. Topluluk önünde şarkı söylemeyi, Cecily gibi davranmayı öğrenmek zorunda değildim. Dönmeyi bırakmama da gerek yoktu. Kendim ola-

bilecek ve içtenlikle sevebilecektim. Aslında başından beri bir yarış atı olan Meg'e çok benziyordum. Sadece bunun farkında değildim.

Kahvaltıdan sonra meyve bahçesine kaçtım. Burada olmaktan o kadar mutluydum ki Edenbrooke'a ilk geldiğim günkü gibi hissediyordum. Sanki cennetteki evime gelmişim gibi. Eve dönüş hissine, Philip'le kuracağım geleceğin büyük sevinci karışmıştı.

Gözlerimi kapadım, başımı geriye yatırdım ve güneşin yüzümü, başımı, açtığım kollarımı ısıttığını hissettim. Ve yaptım. Döndüm. Gözlerim kapalı, başım geride, kollarım açık halde döndüm, döndüm.

Birden dalların çıtırdadığını duydum ve yanağımın çizildiğini hissettim. Durup gözlerimi açınca bir ağaç dalının gözümü çıkarmasına sadece birkaç santim kaldığını fark ettim. Daldan kurtulmaya çalıştım ama saçım takılmıştı.

Ah, dönmemem gerektiğini ne zaman öğrenecektim?

Dalı çekiştirdim ama işe yaramadı. Saçımı çözmeyi denedim ama daha da karışıyor, büyük bir karmaşaya dönüşüyordu. İçimde hüsrana, kollarımda ağrıyla, "Ah, lanet olsun!" dedim.

Bir yaprak hışırtısı duydum ve sesin geldiği yöne baktım. Philip bir ağaç dalının altından eğilmiş, bana doğru geliyordu. Kıpırmızıyım oldum, keşke bu ağaca yapışık olmasaydım dedim içimden. Fakat o son derece iyi görünüşüyle bana doğru yü-

rürken ayağa kalkıp beklemek zorundaydım. Onun ağaca takılı kalmak gibi utanç verici bir halde yakalandığını hayal bile edemiyordum. Neden geçen sefer dersimi almamıştım ki?

“Gülme,” dedim gözlerinde biriken neşeyi fark ederek.

Gözleri dala ve darmadağın olmuş saçlarıma takıldı, dudakları kıpırdandı. “Nasıl oldu bu?”

“Dönüyordum.”

Philip’in gülmemek için kendini çok zor tuttuğunu görebiliyordum. “Gözlerin açıkken dönmeyi düşündün mü hiç?”

“Bu önceden planladığım bir şey değil.” Tekrar uzanıp saçımı çözmeye uğraştım ve acıyla yüzümü buruşturdum.

Philip doğruca yanıma geldi, ellerimi ellerinin arasına alıp indirdi ve göğsüne koydu.

“Ben yapayım,” dedi. Sonra da etrafıma sardığı kollarını oynatarak saçımı çözmeye başladı. Bizi uzaktan gören olsa sarıldığımızı sanabilirdi. Philip’in nefesini hissediyor, göğsünün inip kalkışıyla hareket eden ellerime bakıyordum. Kokusunu alabiliyordum; temiz çamaşır, sabun ve bana güneşli bir ormanı hatırlatan bir şey. İçim eriyordu.

Saçımı hafifçe çektiğini hissettim; parmakları kulağıma, boynuma dokundu. Yanıyordum, nefessiz kalmıştım. Dikkatimi dağıtmak için uzun süredir aklımda bir şey sordum.

“Philip, handa tanıştığımızda neden kim olduğunu ben-den sakladın?”

Durup gözlerimin içine baktı. “Kader bana bir hanım-

efendiyle acaba varlığım ya da unvanım için mi benimle ilgileniyor diye düşünmeden konuşma fırsatı vermişti. Ve bu herhangi bir hanımefendi değildi.” Yan yan gülümseyince kalbim göğsümde hoplayıverdi. “Bu ender fırsatı kaçıramazdım. Tarafsızlığın için seni öfkelenendirme riskine girmeye değerdi.”

Sözleri aklımda bir ampul yakmıştı sanki. Şimdi Philip’i daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlıyordum. Yapmam gereken tam da bu olduğu halde ona bayım dememi istemeyişini düşündüm. Ve kütüphanede sohbet ettiğimiz gün, bir hizmetçiden istemek yerine mutfığa gidip bizzat yiyecek getirişini. Birbirimize ettiğimiz yeminleri düşündüm. Ve sadece unvanı ve servetiyle ilgilenen Cecily’den nasıl kaçmaya çalıştığımı düşündüm. Philip kendisi olduğu için sevilmek istiyordu, sahip olduğu miras göz önünde bulundurulmadan.

Son bir kez çekti ve saçım çözülüp sırtıma döküldü. Philip saçımdaki tüm tokaları çıkarmıştı, kendimi dağılmış hissediyordum. Saçımı başımdan sırtıma kadar okşadı. Ardından ellerini belime doladı ve beni kendine çekti.

“Biliyorsun ki yarım kalmış bir meselemiz var,” dedi. “O resmi hâlâ istiyorum ve şimdi karşılığında önerebilecek değerli bir şeyim var.”

“Neymiş o?” Bakışlarım ağzına, çenesinin kıvrımına, gülmemeye çalışan dudaklarının köşesindeki kıpırtıya takıldığı için söylediklerine odaklanmakta güçlük çekiyordum. Gördüğüm her şeyi öpmek istiyordum.

Çeneme dokundu, gözlerine bakmam için başımı kaldırdı. “Resme karşılık sana bir unvan vereceğim.”

Ona kaygıyla bakarken dudağımı ısırđım. Bu yanlıştı. Yeni anladığım şeylerin ışığında düşününce teklifini kabul edemezdim. Başımı hayır anlamında salladım. “Hiçbir zaman unvan sahibi olmayı pek önemsemedim.”

Kaşları çatıldı, gözlerine soran bir ifade yerleşti. “Peki etrafında gördüğün her şeye ne dersin? Edenbrooke’u versem yeterli olur mu?”

Kaşlarının üzerine düşen bir tutam saçı çekip iç geçirdim. “Hayır, burayı çok seviyorum ama resmi arazine karşılık şatamam.”

Şimdi son derece ciddi görünüyordu ve endişelenmişti. “Parama ihtiyacın yok.”

“Doğru.”

Başını eğdi. Ona sıkıntı verdiğim için kendimi kötü hissediyordum ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

“Teklif edebileceğim başka bir şey yok,” diye fısıldadı.

Ceketinin yakalarını sıkıca kavradım ve gözlerine iyice bakabilmek için parmak uçlarımda durdum; böylece beni yanlış anlamayacaktı. “Bana teklif edeceğin hiçbir şeyi istemiyorum. Yeminlerimizi hatırlıyor musun?”

Başını salladı. Ellerini belimde tuttu, beni kendine çekti.

“Ben sadece seni istiyorum Philip. Seni. Resmi kalbine karşılık olarak vereceğim.”

Hemen gözlerini kaçırdı, içinde büyük bir mücadele olduğunu sezdim. Sonunda bana baktığında gözleri hayret, hayranlık ve handa Bay Beaufort'la dövüştükten sonra gördüğüm o müthiş sırla parlıyordu. O geceki kadar apaçık biçimde parlıyordu yine ve bu kez ne anlama geldiğini biliyordum. Philip beni seviyordu.

“Marianne,” dedi kalbimi delicesine çarptıran boğuk bir sesle. Bir elini belimden çekti ve kızaran yanağımı parmaklarının tersiyle okşadı. Dokunuşu bir esinti kadar hafifti. Kıvarıklığının ateşinde teni serindi.

“Seni tatlı kız,” diye mırıldandı, çenemi kaldırdı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Bu kez öpüşüne karşılık vermeyi akıl edebildim. Nefesini tuttu, derken dudaklarının kıvrılıp şu hınzır gülümseyişe dönüştüğünü hissettim. Tadına doyulmaz bir şeydi.

Birkaç dakika sonra dudaklarını benimkilerden ayırıp yanağımı, çenemin köşesini öptü. “Bir teklifim var,” dedi boynumu gıdıklayan nefesiyle.

“Bir teklif daha mı?” Gülümseyerek ona yaslandım. Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki sesini duyabildiğine emindim.

“Bu seferki düğünden sonrası için. Kıta'ya gitmeye ne dersin? Sana kendi Avrupa turunu yapma fırsatı verebilirim.”

Konuşamıyordum.

“İhtiyacın varsa dönebilirsin,” dedi kahkaha atarak.

“Sorun olmaz mı?”

Başını hayır anlamında salladı. “Aslına bakarsan görmek için deli oluyorum.”

Ben de Philip için döndüm. Saçım etrafımda uçuşuyor, her an havalanabilirmişim gibi hissettiriyordu. Başka bir ağaca çarpmamama ramak kala Philip beni belimden yakaladı. “Bu çok güzeldi,” dedi beni kendine doğru çekerek. “Ama bundan sonra gözlerini açık tutsan iyi olacak galiba.”

“İyi fikir,” diye mırıldandım dönmeme aldırış etmeyen en iyi arkadaşımın gözlerinin içine gülerek.

“Şimdi aklıma geldi,” dedi Philip elini ceketinin cebine atarken. “Sana bunu vermeyi unutmuşum.”

Philip’in Bay Beaufort’tan zorla aldığı madalyonumdu bu. Handa yaşanan olayların etkisiyle unutmuşum. Philip madalyonu boynuma taktı ve etrafımı saran bir büyü gibi göğsüme değdiğini hissettim. Elimi üzerine koydum ve annemin kıymetli hatırasını göğsüme bastırdım. Kalbim, madalyonun altında kuvvetlice atıyordu ve kaybettiğim her şeyin yerine geldiğini, hayatta her şeyin yolunda olduğunu hissediyordum.

Sonra Philip’le el ele eve döndük, kütüphaneye gittik ve nihayet satranç oynayabildik.

Puslar dağılır, sen yine de aşka inan. Aidan, Emma'yı hayal kırıklığına uğratmıştır ve kendini içkiye verip hem Emma'ya karşı hem de geçmişte yaptığı hataların pişmanlıkları arasında boğulmuş durumdadır. Emma ise o kadar üzgün ve umutsuzdur ki yeni tanıştığı birinin ona olan ilgisine kayıtsız kalamaz. Ancak bu adamla yaşadıkları onu gerçek duygularını sorgulamaya itecektir. İki ayrı yöne savrulan Emma ve Aidan, pusların ardından çıkıp tam da hayatlarını yoluna koyduklarında yeni ve heyecanlı bir sürprizle karşılaşacaklardır.

"Sana İhtiyacım Var'la başlayan yürek hoplatan aşk hikâyesi, Aidan'ın geçmişi ve Emma'nın öfkesiyle sürüyor. Hem de ne sürmek, alev alev."

-Booklist-

"Emma ve Aidan, hayatın onları savurduğu duygu fırtınasının ortasında yollarını bulmaya çalışıyor. Kitabın sürpriz sonu bu çifte hayranlığınızı iyice artıracak."

-Publishers Weekly-

"Katie Ashley okurlarını yine duygulardan örülü bir heyecan kasırgasına sürüklüyor."

-Amazon-

Vanessa'nın 29. doğum günü için tek dileği, uzatmalı sevgilisi Eric'ten -malum teklifle birlikte- bir nişan yüzüğü almaktır. Ama Eric'in hediyesi, onun için doldurduğu karışık bir müzik CD'si olur. Bu özel günde büyük bir hayal kırıklığı yaşayan Vanessa, hayatıyla ilgili farklı planlar yapmaya başlar.

Wendy, bilgisayar oyunu bağımlısı, vurdumduymaz bir koca ve ele avuca sığmaz, haylaz ikizleriyle baş etmeye çalışan bir ev kadınıdır. Son zamanlarda yakalandığı nedensiz ağlama krizlerini bir işaret sayan Wendy, başındaki 2+1 belayı dize getirmek için kolları sıvamaya karar verir.

Laura, mükemmel kariyeri ve donör yardımıyla doğurduğu oğlu Ian'la mutlu bir yaşam süren, bekâr ve güçlü bir kadındır. Hayatının merkezi olan Ian kardeş isteyince bir araştırma yapmaya başlar.

Bu araştırma, hem kendisinin hem de hiç tanımadığı Vanessa ile Wendy'nin dünyasını değiştirmek üzeredir. Dilek Ağacının Tohumları, hayatına yeni bir yön vermekte kararlı olan kadınların, ne yapacaklarını çok iyi bildiklerini hatırlatan bir roman.

"Snow'dan esprili ve zekice yazılmış bir roman."

-Publishers Weekly-

"Üç kadın ve bir donör etrafında gelişen olaylar, okuru hayatın hem acı hem de eğlenceli yanlarıyla buluşturuyor."

-Booklist-